

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH BLUE

CHARMING

AS
HELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇOK ÇEKİCİ

OceanofPDF.com

SARAH MAVİSİ

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Sarah Blue

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleyen - geekygooeditedits

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Spotify Çalma](#)

[Listesi İÇeriği](#)

[Daha önce Büyüleyici Serisinde](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Sarah Blue tarafından da

OceanofPDF.com

SPOTIFY ÇALMA LISTESİ

Heathens - Twenty One Pilots
Maniac - Conan Gray Hayloft
- Mother Mother
Mad Hatter - Melanie Martinez
DONTTRUSTME - 3OH!3
O KALTAK - Bea Miller Eğlence
Evi - Pembe
Bang Bang Bang Bang - Soho Dolls
Daddy Issues - The Neighbourhood
Fat Lip - Sum 41
Break Stuff - Limp Bizkit
Crazy Girls - TOOPOOR
Heads Will Roll - Yeah Yeah Yeahs
Oyuncuları - Coi Leray
Büyük Enerji - Latto
Freak - Sub Urvan, REI AMI
Bloody Mary - Lady Gaga
INFERNO - Alt Kentsel, Bella Sundurma

Out of My Mind - B.o.B, Nicki Minaj Blood
In The Cut - K.Flay
X Got' Give it to Ya - DMX
Everybody Wants To Rule The World - Lorde
Nightmare - Halsey Paint
The Town Red - Doja Ca
AMERICAN HORROR SHOW - SNOW WIFE

OceanofPDF.com

İÇERİK

Lütfen bu kitabın bu serideki şimdiye kadarki en karanlık kitabım olduğunu unutmayın. Bu kitaptaki içeriğin tam listesi için lütfen web siteme gidin.

[İçerik Listesi](#)

OceanofPDF.com

*Sıkıntılı bir dönemde biraz çlgınca bir şey yapan kızlara... Sorun değil,
bunu hak ettiler.*

*Not: Josh, LinkedIn'in birisi sürekli olarak
profiline bakıyor mu? Kırklı yaşlarındasın, büyüme vakti geldi seni ezik.*

*Not: Dava araştırması hakkındaki bilgileriniz beni güldürdü. Git kendini
becer.*

OceanofPDF.com

ÖNCEKİ KARİZMA SERİSİ

Babanı Büyüle ya da Cehennem Kadar Büyüleyi okumadıysanız, gerekli olmasa da sırayla okumanız önerilir.

Hallowsdeep ve Cehennem'de neler olduğunu unuttunuz mu? İşte size bilgi tazelemesi. Aşağıdaki tüm bilgiler sizi Mara'nın kitabı için mevcut zaman çizelgemize getiriyor.

Dax ve Blair, Mara'nın iblis ruhunu taşıyabilecek bir form bulmak amacıyla Blair'i ele geçirmesinin ardından güvenli bir şekilde Cehennem'dedir. Şansımıza, baba Lucifer Mara'ya kendi bedenini verebildi ve Blair'i mükemmel küçük cadı-iblis melezi haline getirdi. Mara'nın şanssızlığına bakın ki, Blair bedeni çalındığı için bazı kötü duygular besliyor olabilir.

Lucifer ve Lilith şu anda ilişkilerini kitlelerden saklıyor, ancak malikâne ve sakinleri arasında aşklarını sergiliyorlar.

Cehennemdeki mevcut yönetimden memnun olmayan ve mevcut gidişatı değiştirmek için girişimlerde bulunan melekler var. Küçük fare dostumuz Beelzebub'ı hatırlıyor musunuz? Hâlâ sevgiyle çukurlara kapatılmış durumda ve Lilith kız kardeşini öldürdüğü için ona sürekli işkence ediyor.

Başmelek Mikail'le yaşadıkları küçük bir tartışmanın ardından Kas ve ekibi kayıplara karışır. Cennet ve Cehennem arasında olaylar gelişmektedir ve Mara'nın Cehennem saflarına katılması, Cehennem'in kaçınılmaz savaş için ihtiyaç duyduğu avantaj olabilir.

PROLOgUE

Mara On Beş Yaşında

B *ible kampı saçmalıktır.*

Dürüst olmak gerekirse, tüm hayatım saçmalık gibi geldi. Her zaman içimde serbest bırakılmak için yalvaran bir şey varmış gibi hissettim. Uykuda yatan karanlık bir şey, sadece bedenimden dışarı çıkmak ve sonunda serbest kalmak istiyor. Kendim olmak için derin bir özlem duyuyorum. sonunda içimdeki şeyin beni ele geçirmesine izin vermek için.

Ancak etrafım bir grup acayip derecede gayretli kamp danışmanı ve kendilerine dokunmanın günah olduğunu düşünen bir yığın azgın gençle çevriliyken birey olmak zor. Yaz kampı yetimhanede olmaktan açık ara daha kötü. Şu anda, bu kamp ateşinin etrafında oturmak yerine eve dönmek için sağ elimi keserdim.

En azından Saint Joseph's Home for Wayward Children'da saklanabiliyorum; bir köşede oturup herkesin benim olduğumu düşündüğü tuhaf vahşi kız olabiliyorum. Kampta benden aktivitelere katılmam bekleniyor ve ne yazık ki telkinler her nedense yüzüncü seviyeye çıkarılmış durumda. Yaz sığıyla ilgili bir şey ebedi lanetlenme korkusunu on kat artırıyor olmalı.

Aptallar. Ne olursa olsun hepimiz boku yedik. Bu hayattan sonra hiçbir şey yok. Ölürüz ve sonra da gideriz. Bu aptal maskaralığın bir anlamı yok. Hayatımızı istediğimiz gibi yaşayabilmeliyiz çünkü sadece bir tane hayatımız var.

Kamp ateşinin etrafında otururken parmaklarımın ucundaki çatlamış ve yontulmuş ojeleri karıştırıyorum. Kamp ateşinde ürkütücü ya da tüyler ürpertici korku hikâyeleri anlatmıyoruz; hayır, çok daha kötüsü var. Bir çember oluşturup Tanrı hakkında ne hissettiğimiz hakkında konuşmamızı istiyorlar.

"Mara, ne için şükrediyorsun? Rabbimiz sana hangi bereketi verdi?"

"Dürüst olmak gerekirse, Marge, yukarıdaki büyük adamdan pek sevgi görmüyorum." Marge kırklı yaşlarının sonlarında ve tam bir İsa düşkünü. Kadın insanların önünde yeterince iyi ama sahte. Görünüşe göre, vaaz ettiğin şeyi uygulamak Marge'ın İncil kampına katıldığında öğrendiği bir ders değil. Kısa sarı saçlarını yüzünden itiyor ve konuşmadan önce bana olan öfkesini kontrol etmeye çalışıyor.

"Elbette, bu doğru değil. Bir eviniz, yemeğiniz ve arkadaşlarınız var."

Sözde "*arkadaşlarım*" benden nefret ediyor. Kutsal ruhla bir olmaları gereken bir grup insan için, buldukları her fırsatta beni aşağılamayı çok seviyorlar. Bana isimler takılmasına, her faaliyetten dışlanmama ve genel olarak dışlanmaya alışkınım.

Ama günün sonunda, bu insanların benden istediklerine uymaktansa kendime karşı dürüst olmayı tercih ederim. Daha fazlası için yaratıldığımı biliyorum ve iki yıl içinde yaşlanacağım. Dünyayı keşfedilmesi gerektiği şekilde, açık bir zihin ve tam bir özgürlükle deneyimleyebileceğim.

"Yiyeceğim ve kalacak bir yerim var... Haklısın Marge," diyerek ikiyüzlüyü yatıştırıyorum.

Marge boğazını temizliyor ve bana rahatsızlıkla bakıyor. "Peki. Peki ya sen Paul?" Benim küçük patlamamı görmezden geliyor ve bu kampa gelen diğer tüm zavallı küçük yetimlere aynı soruyu sormaya devam ediyor. Minnettar olmamız gerekiyordu çünkü ailelerimiz bizi istemese de bizi içtenlikle yanlarına aldılar.

İçinde bulunduğunuz koşullardan dolayı üzülmeye izin yok; minnettarlık ve itaatkârlık hissetmenize izin verilen tek duygular. Ben onların gözünde huysuz, nankör küçük bir pisliğim ve bu unvanı gururla taşıyorum.

Akranlarımın ve danışmanlarımın davranışlarının kampın en kötü yanı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hayır, kesinlikle şarkı söylemek. Ormanda hava karanlık ve onlar Tanrıları ve onun ne kadar her şeyi bilen ve cömert olduğu hakkında korkunç bir şarkı söylerken ateş çemberin ortasında çıtırdıyor. Neye inandığımdan emin değilim ama Tanrı'nın her şeyi bildiğine kesinlikle inanmıyorum. Eğer durum olsaydı, neden böyle hissederdim? Neden hepimiz terk edildik?

ebeveynlerimiz tarafından mı? Ne tür bir Tanrı dünyada yaşanan tüm acılara izin verir?

Hiçbir şey bu kadar siyah ve beyaz olamaz.

Şarkı kesiliyor ve omurgamdan aşağı ve yukarı karıncalanan ezici bir rahatsızlık ve sıcaklık hissi var. Son zamanlarda kendimi kötü hissediyordum ama bu his başka hiçbir şeye benzemiyor. Derimi kazımak istiyormuşum gibi hissediyorum.

Sinirlilik seviyem de zirve yaptı, her küçük şey beni daha önce olduğundan daha derinden etkiliyor. Hayatımın büyük bölümünde yetimhaneye ve kampa tahammül edebildim ama şimdi tek yapmak istediğim çılgılık atmak.

Acı çektiğim her geçen gün düşüncelerim daha da karanlıklaşıyor. Düşündüğüm şeyler beni korkutmalı ama korkutmuyor. Kendimi karanlığı hevesle kucaklarken buluyorum.

Her şey hayatımı şu anda yaşadığım şekilde yaşamaktan daha iyidir.

Ateşi bırakıp ormanda yürüyorum. Yol boyunca ayaklarımın altında birkaç dal kırılıyor, bazıları ayakkabılarımın tabanlarına batıyor. Yırtık pırtık, elden düşme ayakkabılar bunlar ve kendime ait, nihayet benim olan bir şeyler alabileceğim günü iple çekiyorum. Hayatım, eşyalarım, yaşadığım yer... Hiçbiri gerçekten benim değil. Belki de sadece benim olan şeyleri istemek boşuna, ama bana "bahşedilen" bu basit varoluştan daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum.

Yaz gecesi havası nemli ama serin bir ürperti ensemde karıncalanarak arkamı dönmeme neden oluyor.

"Mara!" Marge talepkâr bir ses tonuyla adımı haykırıyor ve dikkatimi ona vermem için beni zorluyor.

"Evet, Marge?"

"Çember zamanı sırasındaki davranışlarınız kabul edilemez. İncil çalışmasına, şarkılara ve grup oturumlarına katılmalısın." Gözlerimi deviriyorum ve daha gözümü kırpamadan eli yüzüme çarpıyor. "Size barınak, yiyecek ve giyecek veriyoruz. Kaç çocuğun yaz kampına gitmek istediğini biliyor musun? Sen nankör küçük bir veletsin. Ve bunu yapmayacaksın."

Ardından gelen tokat bu noktada beni etkilemiyor bile. Acıya alıştım... en azından gerçekmiş gibi geliyor. Acı bana hayatımdaki diğer her şeyden daha canlı hissettiriyor. Marge'a bakıyorum ve göz kırpmıyorum; belki hayal kırıklığı içinde bana tekrar vurur.

Asi koyunların çobanı olması gereken bu kadın aslında kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Beni umursamıyor, sevmiyor. Hayır, o sadece başkalarına nasıl görüldüğünü önemsiyor. Başkalarının onu

dindar, sevgi dolu bir insan; bundan daha uzak olamazdı. Yüzüne gülümsemekten kendimi alamıyorum, tüm bu durum ve eylemleri ile sözlerinin ikiyüzlülüğü karşısında ironi yapmaktan kendimi alamıyorum.

"Üzgünüm, Marge. Kutsal Ruh bu gece benimle değil gibi görünüyor," diye cevap veriyorum ve bu onu daha da kızdırıyor.

Eli tekrar yüzüme çarpıyor, tokat yaz gecesinin sessizliğinde çatırdıyor ve ben bu tokadı gururla karşılıyorum. Bana istediği kadar vurabilir; tepki vermememin onu daha da kızdıracağını biliyorum.

"Rahibe Julie seninle uğraşmak zorunda kalacak."

"Tir tir titiriyorum, Marge." Koyu renk saçlarımı avuçluyor ve beni ormana doğru sürüklüyor. Dere kenarında kurbağalar böğürürken ayaklarımızın altında dallar şaklıyor; gerçekten oldukça huzurlu. Saçlarımı tutuşu acı veriyor ama parmaklarının saç köklerini sıkması kendimi gerçekliğe bağlı hissetmemi sağlıyor. Bana gerçek olduğumu, hala hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Ama saçımı çekip beni yere ittiğinde, içimde bir şeyler yerine oturuyor. Yüzeye çıkmak isteyen kafesteki hayvan sonunda oynamak için dışarı çıkıyor. Gülümsemek istiyorum ama vücudum sarsılıyor. Acı verici değil ve vücudumun tepkisine rağmen, bana her ne oluyorsa oldukça huzurlu hissettiriyor. *Bunun bir son olup olmadığını merak ediyorum.* Öleceğim için mutlu muyum yoksa üzgün müyüm emin değilim. Sanırım ölmem gerekiyorsa, en azından daha fazla acı çekmeyeceğim. Ama hiçbir zaman gerçekten yaşayamayacağım için hayal kırıklığına uğradığım konusunda yalan söylemeyeceğim. Belki de bu bana göre değildi. Belki de dolu dolu bir hayatı hak etmiyordum. *Ne baktan bir şey değil mi?*

Marge gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, sanırım dehşet içinde, belki de nöbet geçirmeme neden olduğunu düşünüyor. Ağzım ardına kadar açılıyor ve vücudum hava almak için yalvarsa da sonunda nefes alabiliyorum sanki.

"Kes şunu, kalk!" diye bağıyor bana, sanki olan biten üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi.

Beni hapseden deri solup gidiyor ve ben bir bütün olarak kalıyorum.

Belki de değildir.

Soğuk, sert zemindeki gevşek, solgun bedenime dehşet içinde bakıyorum. Marge yüz hatlarına korku sinmiş bir şekilde bana bakıyor. Belki de bu bir tür şeytan çıkarma ya da beden dışı deneyimdir. Her neyse, iyi hissettiriyor.

Etrafımızı saran karanlık beni korkutmalı ama yerdeki cansız bedenime bakarken biraz rahatlıyorum. Marge dramatik bir şekilde çılgılık atıyor ve ben sadece çenesini kapatmasını istiyorum.

Eğer ben bir hayaletsem, bu düzlemde sıkışıp kalmam, bu insanların etrafında olmaya devam etmek zorunda olmam cidden berbat bir durum. Kendimi ölü ya da ölü olduğunu varsaydığım biri olarak görmenin ilk şoku geçiyor ve tamamen şekilsiz olmadığımı fark ediyorum.

Ben hayalet değilim, ama ne olduğumdan da emin değilim.

Ben kesinlikle bir insan değilim; insan şeklinde bile değilim. Temelde heybetli siyah bir duman bulutuyum. Vücudumun yanında büyük bir kaya var ve ona dokunmaya gidiyorum ama içinden sızıyorum. Her şey kafa karıştırıcı geliyor ve içgüdülerim beni bir şeye bağlanmaya itiyor. Şu anda ne olduğuma dair hiçbir fikrim olmasa da, hayatta kalma içgüdüsü beni ele geçiriyor. *Barınağa mı ihtiyacım var?*

İçimde bir korku dalgalanıyor ve ürkütücü bir yanılsama hissi duyularımı tüketiyor. Sanki doğru düşünemiyorum ve hiçbir şey doğru gelmiyor. Bir şeye ihtiyacım var... Bu hissi durdurmalıyım. Delilik zihnimi doldurmaya başlıyor - artık bir zihnim var mı ki? Durması gerek.

Marge beni hayata döndürmeye çalışırken çok zayıf bir iş çıkarıyor. Onun cansız hareketlerine odaklanmışım ki aniden bir *güm güm, güm güm...* kalp atışı gibi bir ses duydum. *Onun* kalp atışları. Birinin kalp atışını nasıl duyabilirim ki? Nasıl duyabilirim ki?

Neredeyse nefes almak kadar kolay, dumanlı formumdan bir dal Marge'a doğru süzülüyor ve ağzının içine giriyorum. Zavallı sesleri tamamen kesiliyor ve bir sonraki bildiğim şey, yeni formuma baktığım. Artık duman değilim. Onun yerine, Marge'ın bedenini ele geçirdim ve eski, cansız bedenimi gördüğümde, bu Marge'ın gözlerinden oluyor.

Bir karıncalanma hissi var ve bunun Marge'ın bana hâlâ burada benimle olduğunu söyleme şekli olduğunu varsayıyorum, ama onu tamamen görmezden geliyorum. Onun bedeninde olmak tuhaf; bundan nefret ediyorum ama içgüdülerim bunu yapmamı gerektiriyordu. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dumanlı formumda kalırsam ne olacağından emin değilim ama iyi olacağını hayal edemiyorum. Gerçekten tamamen kötü bir şeye dönüşmek üzereymişim gibi hissettim. Marge ilk tercihim olmazdı ama elimdeki tek şey buydu.

Artık kim ya da ne olduğumdan emin değilim. Ama Marge'ın tam yetişkin bedeniyle önümde daha fazla seçenek açıldığını biliyorum. Eskiden olduğum on beş yaşındaki kıza bakıyorum; güzeldim, en azından ben öyle sanıyordum. Bir zamanlar benim dediğim siyah saçlarımı geriye itiyorum ve soğuk alnımı öpüyorum.

Eskiden olduğum kişiye veda ediyorum çünkü bu durum karşısında yas tutacak ya da paniğe kapılacak zamanım yok. Tek yapabileceğim ilerlemek. Ben de öyle yapacağım.

Marge'ın iğrenç spor ayakkabılarıyla yürümek ve iğrenç bir yarım bob saç kesimi yaptırmak zorunda olsam bile. Kesinlikle kampa geri dönmeyeceğim. Belimde bir ağırlık var ve Marge'ın bel çantasını karıştırıp kimliğini, kredi kartlarını ve araba anahtarlarını buluyorum.

Elimde onun-arabamın anahtarları, Marge'ın eski Chevy Malibu'sunu bulmak ve kapıları açmak için park yerine doğru kararlı bir şekilde koşuyorum. Daha önce hiç araba kullanmamıştım ama kendimi ıssız bir yerdeki boktan bir lokantada bulmadan önce yeterince çabuk çözdüm.

Saçma sapan bir miktar yemek sipariş ediyorum ve yiyorum. Kimse *öteki* olduğumu, bunun gerçekten ben olmadığımı, başka birinin yüzünü giydiğimi fark etmiyor gibi görünüyor. Bu bedene ait olmama hissinin geçip geçmeyeceğinden ya da bunun nasıl olduğuna dair bir cevabım olup emin değilim. Tek bildiğim, hayatımda ilk kez kendimi özgür hissettiğim.

Elimdeki kaşığın arkasındaki Marge'ın yansımasına bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Beden değiştirmenin bir yolu var mı diye merak ediyorum. Belki daha seksi, daha az amcık olan birine dönüşebilirim.

Karşımdaki kabine bir adam kayarak oturuyor, Marge'ın yaşlarında olmalı. Karşıma oturup ellerini masanın üzerinde kavuştururken çirkin ama kendinden emin bir hali vardı. Kıyafetleri sade, sadece siyah bir gömlek ve ceket. Yüzünde sivilcelerden ya da yüzünü karıştırmaktan kaynaklanan lekeler var ve koyu sarı saçlarında gri çizgiler var ve iyi bir yıkamaya ihtiyacı var.

"Oturabileceğini söyledim mi?" Soruyorum; Marge'ın acıklı anne sesini duymak garip.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum Mara," diyor ve gözlerini kocaman açıyor. Hızlı bir karar vermem gerekiyor: Yalan mı söyleyeceğim yoksa gerçeğe sadık kalıp bu adamın bazı cevapları olmasını mı umacağım?

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Bir seni takip ediyorum," diyor. "Bu ürkütücü falan değil."

Başını sallıyor ve garson ona bir kahve getiriyor. Bana güven veren bir bakış atıyor, eğer ürkütücü biriye ilgileneceklerini söylüyor. Başımla onaylıyorum. Marge'ın bel çantasında mutlaka biber gazı var ve adam konuşmaya devam ederken ellerimi ona sarıyorum.

"Ne zaman ve nasıl ortaya çıkacağını bilmiyordum. Bu kadar genç olman iyi olmuş," diyor Marge'ın formuna bakarak. *Ew, o düşünüyor mu*

Marge seksi mi? Bu ürkütücü yaşlı herif Marge'ın vücuduyla bir şeyler elde edeceğini sanıyorsa kusacağım.

"Neyi tezahür ettirmek?"

"Çok fazla güce sahipsin ve hiçbir fikrin yok. Sana yardım etmek, yol göstermek için buradayım."

Ona şüpheyile bakıyorum ve cevap vermeden önce yemeğimden birkaç lokma daha yiyorum. "Peki sana neden güveneyim?"

"Çünkü senin ne olduğunu biliyorum ve bu gücü kullanmana yardım edebilirim." "Sana neden inanayım?"

"Sanırım bunun için bir nedenin yok. Ama babanın kim olduğunu biliyorum, nereye ait olduğunu biliyorum."

"Peki bu nerede?" Ona sordum.

"Cehennem'in tahtında," diyor monoton bir sesle. Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamıyorum ve hemen üstünü kapatıyorum.

"Evet, tamam. Adını bile bilmiyorum, söylediğin her şeye neden inanayım?" Yemeğime geri dönmekten önce küstahlaştım. Bu adam tam bir deli, ama sanırım kamp danışmanımın bedenini ele geçirmiş olmam da en az söylediği her şey kadar delice.

"Çünkü gücünü kullanmana yardım edebilirim. Bu acınası insan varoluşuna bu kadar uzun süre katlanmak zorunda kaldığın için intikam almana yardım edebilirim. Senin büyüklüğün henüz keşfedilmedi bile. Sen güçlüsün ve ben seni daha da güçlendirebilirim."

"Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Cehennem'in yeni bir lidere ihtiyacı var ve sen de bunun gerçek varisisin."

Bu noktada kahkahalarımı tutamıyorum ve yıkık dökük akşam yemeğindeki birkaç kişi bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Evet, tamam, ben neyim? Şeytanın kızı mı? Tamam dostum, artık gidebilirsin."

"Karanlık düşünceleriniz oldu mu? Etrafınızda açıklayamadığınız şeyler oldu mu? Kamp danışmanının bedenine nasıl girdiğin gibi. Etrafta sana yardım edebilecek başka kimseyi göremiyorum. Şimdi bana inansen da inanmasan da, tek seçeneğin benim."

"Adını bile bilmiyorum," cevap verdim, haklı olabileceğini düşünerek kalın kalın yutkunarak. Kamptan ve önceki hayatımdan uzaklaşmak dışında başka bir planım yoktu. Kulağa ne kadar zorlama ve saçma gelse de ne olduğumu biliyor gibi görünüyor.

"Beelzebub. Merak etmeyin Prenses, bana güvenebilirsiniz."

Başka seçeneğim olmadığı için böyle yapıyorum. Ne olduğum ve buraya nasıl geldiğim konusunda bana yol gösterebilecek ilk kişiye güveniyorum. Umarım bu beni kıcımdan ısırmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Günümüz

I Neredeyse on yıldır başkalarının derisinde yaşıyordum ama artık kendi gerçek formuma sahibim. Yeniden bedenlendim; bu *benim*, bu *benim* bedenim. Sayısız beden değiştirdim ve dürüst olmak gerekirse uzun zaman önce. Son birkaçı hiç uzun sürmedi. Benim gücümü tutamadılar... kız kardeşim Blair'in bedeni hariç.

Onun bedeni şimdiye kadar hissettiğim eve en yakın şeydi, ama şimdi... şimdi kendimi tamamlanmış hissediyorum. Blair'i neredeyse öldürdüğüm için biraz suçluluk duyuyorum ama bu benim hatam değildi, gerçekten. Onu bıçaklayan ve bizi cehenneme götüren erkek arkadaşı Dax'ti.

Neyse ki her şey yolunda gitti. Blair ve erkek arkadaşı gayet iyi görünüyorlar. Bana bu hasta vücudu veren sevgili babamla tanıştım ve şimdi muhteşem bir malikanede gezdiriliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, hayatın bundan daha iyi olabileceğini sanmıyorum.

Koridorda bana eşlik eden şirketten yayılan gerginlik dışında, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Dax, Blair ve benim aramda durarak bunu belli ediyor. Zaten özür diledim, başka ne istiyor ki? Çıplak ayaklarım obsidyen karo zeminlerde serinlik hissederken Lilith sessizliği bozuyor, siyah bir kapıya ulaştığımızda süslemeler boyunca altın telkari var.

"Mara, burası senin odan. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver," diyor.

"Gerçekten çok güzel ve hoşsun. Sen benim... üvey annem misin?" Muhtemelen aptalca bir soru ama ruhani bir şekilde güzel. Ayrıca, ona ihtiyacım var.

bilmem gerekiyor. Lucifer -babam- beni bulamadığı için özür diledi ve beni sevdiğini söyledi ama ona gerçekten güvenilebileceğimden emin değilim. Ya da buradaki herhangi birine.

"Tanrım, hayır. Ama daha sonra konuşabiliriz," diye gülümseyerek cevap veriyor ve bana kapıyı açıyor. Blair'le konuşmak için ağzımı açıyorum ama o hâlâ kızgın görünüyor. Sanırım onu suçlamamalıyım, ama hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Onu kazanacağım ve işleri yoluna koyacağım.

Aslında, söz verdiğim gibi en iyi arkadaş olacağız.

En iyi arkadaş kulağa harika geliyor. Gerçek bir insan olduğumda hiç yoktu. Ve sonra sürekli insanlara sahip olmak zorunda kaldığımda... şey, sürekli et kıyafetinizi değiştirirken arkadaşlıkları sürdürmek zor.

Beelzebub'ın arkadaşım olduğunu sanıyordum ama artık o kadar emin değilim. Pek çok konuda haklıydı ama babamın benimle konuşma tarzına bakınca Lucifer'in sözlerine inanmadan edemedim. Daha önce Beelzebub için de aynı şeyleri hissetmişim. Belki de insanlara özgürce güven vermek yerine güvenimi kazanmalarını sağlama politikasına sadık kalmalıyım. İnsanlara otomatik olarak güvenmek beni sadece kıcımdan ısıtıyor gibi görünüyor.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bence bu gece burada kalmanız en iyisi. Yarın kahvaltıdan sonra bir tur atabiliriz," diyor Lilith yeterince kibar bir gülümsemeyle. Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Düşüncelerim dakikada milyonlarca mil koşuyor ve kafamın içindeki tek sesin kendi sesim olması güzel.

En azından ben öyle düşünüyorum.

Hayır, kesinlikle tek bir ses.

Cehennemde aklımı başımda tutmam gerekecek. Sonuçta hepimiz iblisiz. Yani, daha önce bir iblis olduğumu biliyordum ve Dünya'da geçirdiğim süre boyunca pek çok iblisle karşılaştım. Ama birinin bana bir şekilde zarar vermeye çalışabileceğinden hiç şüphem yok. Eninde sonunda müttefikler edineceğim ama şu anda güvenilebileceğim tek kişi kendimim. *"Hiçbir kaltağa güvenme"* yeni sloganım. Bunca zaman bir şekilde içgüdülerime güvenerek hayatta kaldım ve şimdi de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Ayrıca ciddi bir şekilde eğlenmeyi planlıyorum.

Hayatımdan nefret ederek ya da sadece hayatta kalarak çok fazla zaman harcadım. Sonunda yaşamaya çok hazırım ve eğer iyi davranmak bana kim olduğumu gerçekten anlama ve bundan zevk alma fırsatı verecekse, öyle olsun.

Herkesin olmamı istediği şeytanın dölü olacağım. İtaatkâr, öğrenmeye hevesli ve yarı akli başında kızı oynamak çocuk oyuncağı olacak.

Özellikle de şu an çok ateşli olduğum için.

Büyük yatak odamda altından yapılmış bir boy aynası var. Sarıldığım çarşafı bırakıp kendime iyice bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Beni yanlış anlamayın, ölümlüler âlemindeyken kesinlikle ateşli kadınlara sahiptim ve çok eğlenmişim. Ama kendi bedenime sahip olmak? Parmak uçlarım göğsümden aşağı kayıyor ve bu his muazzam. Kendime cinsel bir şekilde dokunmuyorum bile, sadece yeni formumu öğrenmenin bir yolu olarak.

Her bir his, başka bedenlerdeyken hissettiğim her bir dokunuştan milyonlarca kat daha önemli. Çocukluğumdan hatırladığım koyu renk saçlarım hâlâ duruyor ve gözlerim Lucifer ve Blair'inkilerden farklı olarak açık mavi - farklı olmamın bir başka yolu.

Yeniden bir bütün olabilirim ama bir yanımda asla ikisinin de istediği gibi biri olamayacağımı biliyor. Onların standartlarını karşılayacağımı düşünerek kendimi kandırmanın bile bir anlamı yok, ben böyle biri değilim. Kendimi ailenin yedeği, dünyada unutulmuş ve delirmiş kızı gibi hissediyorum. Babamın Blair'e olan sevgisinin bana olan sevgisinden daha derin olduğu çok açık. Ne şekilde olursa olsun bir hayal kırıklığı olduğuma dair anılarımın karışan düşünceleri zihnimden silkeliyorum. Eğer bu şekilde düşünmeye devam edersem, bir dahaki sefere onların yanında olduğumda bir bağ kurmak için özlem duymak yerine kızgınlık duyacağımı biliyorum.

Memnun etmek için endişelenmem gereken tek kişi kendimim ve buna göre yaşayacağım. Bu vücut sadece hayalini kurduğum bir hediye. Planım her zaman Blair'in bedenine sahip olmak ve tahtta hak ettiğim yeri almaktır. Hâlâ bu unvanı istediğimden emin değilim ama buna karşı da değilim.

Bağışlanma bir günde kazanılmaz ve bir ömür boyu çekilen acılar Lucifer'in bana sevgilim demesi ya da beni sevdiğini söylemesiyle halının altına süpürülmez.

Daha önce hiç kimse bana beni sevdiğini söylememiştii. Yalan söylemediğini nereden biliyorsun?

Kesinlikle yalan söylüyor. Beni tanımıyor bile. Beni nasıl sevebilir? Ben bile kendimi tam olarak tanımıyorum, kendimi sevmiyorum. Peki, başka biri nasıl sevebilir?

Bu düşünceleri bırakıp aynaya bakıyorum. *Belki kendimi sevmeyi öğrenebilirim.* Bunu yapabilmek için önce kim olduğumu bulmam gerekiyor. Ben

Bunu aynanın karşısında çıplak durarak ya da bütün gece bu odada kalarak anlayamayacağınız kesin.

Kurallar çiğnenmek içindir ve uyuyamayacak kadar enerjik durumdayım. Sanırım cehennemin neler sunabileceğini görmenin zamanı geldi.

Sol tarafımdaki kapıyı açıyorum, kocaman bir dolap ağzına kıyafetle dolu. Kime ait oldukları hakkında hiçbir fikrim yok, ama burayı yatak odam olarak kabul ettiklerine göre, artık bana ait olduklarına karar verdim. Seçenekler çok geniş ve ne giymek istediğimi gerçekten seçebildiğim minnettirim. Bazen sahip olduğum insanlar en çirkin, en ucuz kıyafetleri giyerlerdi.

Bu dolaptaki her kıyafet gösterişli, pahalı ve eşsiz. Kesinlikle elden düşme değiller ve bu düşünce bile beni sırtıtıyor. Tarzlar zariften lezzetli sürtüklüğe kadar değişiyor. Cehennem ve insanların ne giydiği hakkında çok az şey bildiğim için basit bir şey seçiyorum ve yeni bedenimin her santimini saran siyah bir bodycon elbise alıyorum.

Uzun siyah saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve dolapta bulabildiğim en uzun siyah topuklu ayakkabıları buluyorum. Topukluları giydiğimde boyum neredeyse bir metreye ulaşıyor ve kendimi durdurulamaz hissediyorum. Bunun kıyafetlerden ziyade gerçekten benim olan bir vücuda sahip olmakla ilgisi olabilir, ama onlara da biraz kredi vereceğim.

Topuklarım sert zemine çarptığında irkiliyorum ama kapıyı aralayıp dışarı baktığımda koridorda kimseyi göremiyorum. Babamın odasından çıkarken geldiğim yolun tersine dönüyorum ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koridorda yürüyorum. O kadar çok kapı var ki sayısını unutuyorum. Koridor neredeyse sonsuzmuş gibi geliyor ama bir süre sonra sesler duyuyorum ve nihayet koridorun sonuna ulaşıyorum. Girişte bir çeşit büyü olduğu açık ve yemin ederim parıltısını neredeyse görebiliyorum. Ama içimde onun ailevi doğasını hisseden bir şey var. Gitmeme izin veriyor ve onu test ettiğimde tekrar içeri girebilecek kadar şanslıyım.

Malikânenin bu bölümü Cehennem'deki diğer herkese yasak olmalı. Bu bana kendimi özel hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Kahretsin, acınacak haldeyim.

Babamın beni biraz olsun önemli hissettirmek için yapması gereken tek şeyin evine sınırsız erişimime izin vermek olması benim hakkımda ne söylüyor? Standartlarımdan daha yüksek olması gerektiğini biliyorum, ancak gerçek şu ki, hiçbir dayanağım yok. Barın Cehennem'de olduğunu bile söyleyemem çünkü şu anda yaşadığım yer orası. Durumumun gerçekliği karşısında bu ölümlü ifade beni kendi kendime güldürüyor

batıyor. Sevilmenin ya da birinin yakını olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Nasıl bir insan olacağımdan bile emin değilim... yani tam anlamıyla bir iblis olmaktan sanırım.

Bir şekilde hem bunalmış hem de az uyarılmış hissediyorum. Kafamdaki zihinsel kontrol listesi ürkütücü, ancak bedenim dokunmak ve keşfetmek için can atıyor. Şu anda beni yönlendiren şey bedenimin içgüdüleri. Yeni bedenimde dokunulmaya ve kucaklanmaya duyduğum bu her şeyi tüketen ihtiyaç beni malikaneyi keşfetmeye itiyor. Kimi ya da neyi aradığımı tam olarak bilmiyorum, sadece onları bulduğumda bileceğim.

Bir tür balo salonuna ulaşana kadar seslere doğru yoluma devam ediyorum. Karanlık, siyah ve gösterişli. Oda siyah apliklerin üzerindeki mumlarla aydınlatılıyor ve iblisler odanın içinde dolaşıyor, hepsi de farklı dönemlere aitmiş gibi giyinmiş. Uzaktan gözlemliyorum ve çiftlerin karanlık köşelere sürüklenmesini ya da odanın tamamen dışına çıkmasını izliyorum.

Odadaki iblislerin çoğu nispeten çekici ve bunun bir tasarım olup olmadığını merak ediyorum. Ya da babam sadece gülünç derecede iyi görünümlü olanların malikanesine adım atmasına izin veriyor.

Zavallı çirkin iblisler, kendilerini dışlanmış hissediyor olmalılar.

Saçma sapan beyaz dişleri olan sade görünümlü sarışın bir kadın önüme geçtiğinde bu teoriyi pencereden dışarı atıyorum. Yanında iki kadın daha var, onlar da pek övünülecek tipler değil. Çirkin değil ama çekici diyebileceğim türden de değiller.

"Tanrı'nın başka bir iblisi cismani hale getirdiğini fark etmemiştim," diye hırlıyor sarışın.

Onunla gerçekten konuşmak istemiyorum, bu yüzden ağzımı işaret ediyorum ve konuşamıyormuşum gibi başımı sallıyorum. Kadın gözlerini deviriyor ve alay ediyor.

"Bugünlerde gerçekten de varilin dibini kazıyor," diyor. Hipotezimi, babamın iblislerin görünüşlerini kişilikleriyle eşleştirdiği fikrine çeviriyorum.

Bir gün onu öldürmek için bir not aldım. Gelip insanları öldürmek için çok erken, özellikle de ilk günden. Sanırım zaten ince bir buzun üzerideyim. Ayrıca, şu anda onu öldürebilecek bir silahım da yok. Gerçekten çok yazık.

Ben odayı gözlemlerken o ve arkadaşları devam ediyor, ben de sıkılıp sol taraftaki koridordan devam ediyorum. Bir kapıyı açtığımda herhangi bir ek koruma hissetmiyorum; ses çıkarmıyor ama birinin yatak odası olduğunu hemen anlıyorum.

Benimki kadar güzel değil ama basit olsa da malikânenin geri kalanıyla aynı zenginliği ve lüksü yansıtıyor. Çarşaf lar siyah ve yatağ ın yanında yanan vitray bir lamba var.

Sanki buranın sahibiymişim gibi yatağ ın üzerine oturuyorum ve komodinin üzerindeki açık kitaba bakıyorum. Çözemediğ im eski bir dilde yazılmış, bu yüzden komodinin üzerine geri koyuyorum.

Odadaki koku zengin ve erkeksi. Yardım edemem ama rahatlatıcı buluyorum. Bana Kaliforniya'da tanıştığ ım bir adamı hatırlatıyor; beni bir yıldıza dönüştürebileceğ ini söylemişti. Ne yazık ki bu fırsat ı onun yerine vücuduna sahip olmak için kullandım. Birkaç günlüğüne zengin bir beyaz adam olmak oldukça güzeldi. Akıllı bana uzun süre ev sahipliğ i yapamayacak kadar zayıftı ama inanılmaz kokuyordu. Tam çarşaf ların arasında yuvarlanıp kokuyu hafızama yerleştirmek üzereydim ki kapı açıldı.

Kapıyı açan adam uzun boylu, yapılı ve yüksek sesle iç çekiyor. Bana hemen bakmıyor ya da konuşmuyor, sadece deri ceketini çıkarıp köşedeki sandalyeye atıyor ve botlarını çıkarıyor.

"Ona bir fahiş e istemediğ imi söyledim," diye mırıldanıyor sinirli bir şekilde. Aksanı tam olarak tanımlayabildiğ im bir şey değil ama bana bir şeyler hissettiriyor. Neredeyse kalçalarına yapış an koyu renk kot pantolonu kadar. Omuz hizasındaki koyu renk saçları bile hoşuma gidiyor. Dağ ınık bir kıvrımı var ve ellerimi saçlarına doladığ ımı ve köklerinden sık ıca kavradığ ımı hayal edebiliyorum. Bundan hoşlanacak gibi görünüyor. Eminim iblislerle uğraş mak Dünya'da yaşadığ ım herhangi bir insandan çok daha eğlencelidir.

O zaman hiç *kendim* olarak seks yapmadığ ımı fark ettim. Her zaman başka bir formdaydım ve başkalarına sahip olduğ ımda hiçbir zaman tamamen zevkli hissetmemiştim. İlk cinsel deneyimimi mümkün olan en kısa sürede gerçek formunda yaşamam gerektiğ ine karar veriyorum.

"Ben bir fahiş e değilim, ama eğer istediğ in buysa, kesinlikle bir fahiş eyi oynayabilirim," diye teklif ediyorum, bacaklarımı çaprazlayıp ellerimi yatağ a koyarak.

İşte o zaman nihayet bana bakıyor, yoğun kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyor. Çenesi kıpır ıyor ama dudaklarını yalarken uzun bacaklarıma bakmasını kaç ır mıyorum.

"," diye homurdanıyor, gömleğ inin eteklerini tutup baş ının üzerine atıyor. Kesinlikle yırtık pırtık, bir savaşç ının vücuduna sahip ve boktan tavr ı bile benim için bunu yapıyor.

O benim cismani bedenimin kirazını patlatmak için mükemmel bir iblis olurdu.

Yatağından kalkıyorum ve ona doğru birkaç adım atarken adam dikkatle beni izliyor. Ellerim karnına dokunup göğsünün üzerinde kayarken beni durdurmuyor. "Gitmemi istediğini sanmıyorum," diyorum usulca ve bana ters ters bakıyor.

"Seni daha önce hiç görmedim," diye karşı çıkıyor, başını meraklı bir şekilde eğerek.

Tekrar dışarı çıkmamı istemedi, yani bu bir ilerleme. "Her iblisi tanıyor musun?"

"Evet."

"Mmm, belli ki değil," diye takılıyorum.

Karın kasları dokunuşumla esniyor ve benden istediği kadar belli ediyor. Parmakları bileklerimi morartıcı bir şekilde kavırıyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor. Oh, ve paranoyak, tam da daha çekici olamayacağını düşünürken.

"Herkesin istediği şey, iyi hissetmek. Tek düşünebildiğim şeyin vücudumun nasıl hissettirdiği olduğu birkaç dakikaya sahip olmak," diyorum sinirlenerek. İnanılmaz derecede seksi görünüyorum ve o hâlâ beni reddediyor. Bu bende ona biraz işkence etme isteği uyandırıyor. Hayır, sabır önemli; ayrıca o çok güzel. Onu bu kadar çok istememe engel olamıyorum. O benim olmalı.

"Seni o gönderdi, değil mi? Ona iyi olduğumu söyledim." Tutuşu sıklaşıyor ve ellerimi kendisinden uzaklaştırıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yatağına doğru yürüyorum. Bu iblisin sorununun ne olduğundan emin değilim ve gerçekten umurumda da değil. Sadece birinin bana dokunmasını istiyorum. Bu yeni vücudun ciddi bir test sürüşüne ihtiyacı var.

Amaçladığımdan daha büyük bir saldırganlıkla topuklu ayakkabılarımı çıkarıp elbisemin arkasındaki fermuarı açıyorum ve tamamen çıplak kalana kadar kıvrımlarımdan aşağı kaydırıyorum.

Gözleri bedenimden ayrılmıyor ve ben de ona bakarken bu beni tatmin ediyor.

"Ya inmemе yardım edersin ya da izlersin," diyorum ona, arkasını dönüp hışımla odadan çıkmayacağını umarak. Bana sadece göz kırpmıyor, sanki burada deli gibi davranan benmişim gibi, oysa yatağında muhteşem çıplak bir kadın olan ve henüz hiçbir şey yapmamış olan o.

Beni yalancı çıkarmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden tam olarak tehdit ettiğim şeyi yapıyorum. Elimi yavaşça göğsümden ve karnımdan aşağıya doğru kaydırıyorum, ta ki ıslak ve dokunulmaya hevesli olduğum yere ulaşana kadar. Elini boğazıma doladığında hassas sinir demetimin etrafında tam bir dairesel hareket yapıyorum ve yüzümü hınzır bir gülümseme kaplıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

I Lucifer'a iyi olduğumu, bir arkadaşla ihtiyacım olmadığını ve bir kadını yatağımı ısıtmaya ikna etmekle ilgili herhangi bir sorunum olmadığını söyledim. Ama yine de bana karşı koyamayacağımı bildiği bir kadın gönderiyor. Ya da başka birini.

Beni yeterince iyi tanıyan biri onu buraya ne için gönderdi? Hakkımda bilgi toplamak için mi? Bu fikir beni kısa bir süre gülümsetiyor, sanki bunca yıldan sonra güzel bir kadın beni çatlatacak şey olabilir mi gibi.

Ben dindar bir cehennem savaşçısıyım ve cehennemin kralı Lucifer'in mütevazı bir hizmetkârıyım. Eğer bu iblisi bana bir hediye olarak gönderdiyse, kabul etmemek adamın suratına bir tokat atmak gibi olur.

Şu anda yatağında çıplak yatan deli kadını daha önce hiç görmediğimi biliyorum. Sadece cismani olsun olmasın her iblisi tanımayı kendime iş edindiğim için değil, aynı zamanda kendi başına unutulmaz olduğu için.

Lucifer iblislerini güzelleştirmeye meyillidir. Neden ki? Şüphelenmeyen ruhları cezbetmenin en iyi yolu iblisleri bakması zevkli hale getirmektir. Ama bu kadın cehennemdeki çoğu zebaninin güzelliğinin ötesinde. Fiziksel çekiciliğinin ötesinde, onun hakkında bildiğim tek şey, zorla girip çıkma konusunda hiçbir sorunu olmadığı ve istediği şey konusunda çok açık sözlü olduğu.

Birkaç aydır bir kadınla birlikte olmadım; olmak da istemedim. Ölümsüzlükte insanı hissizleştiren bir şey var. Daha önce de sonsuza kadar yaşamanın ne anlamı var diye düşündüğüm zor dönemler geçirdim. Bu düşüncelerimi diğer iblislerin yanında asla dile getirmedim, çoğunlukla da zayıflık göstermek istemediğim için. Lucifer'ın da aynı şeyi hissettiğini düşünmüştüm.

Bazı noktalarda benimle aynı, ölümsüzlük çok uzun gibi, ama sonra Lilith hayatına geri döndü ve şimdi... mutlu görünüyor.

Rabbim onun bulduğu mutluluğu bana da vermeye mi çalışıyor?

Elbette, bekâr bir kadın bir erkeğin ölümlülüğü hakkındaki hislerini değiştiremez.

Onun varlığının ne anlama geldiğini ve bunun bir hediye mi yoksa Cehennem Kralı'nın bir sınavı mı olduğunu merak etmek yerine, sadece teslim oluyorum.

İki kolay adımda dizimi yatağa dayıyorum ve elimi boğazına dolayarak hafifçe sıkıyorum. Dudakları yaramaz bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu beni kızdırıyor.

Elim boğazında sıkılıyor ama yüzü pembeleşirken bile gülümsemesi kaybolmuyor.

Ne kadar güzel olursa olsun, o küçük psikopata güvenmiyorum.

"Seni kim gönderdi?" Onu Lucifer'in göndermediğinin doğru olup olmadığını merak ederek soruyorum. Ya buraya düşmanlarımdan biri tarafından gönderildiyse?

Konuşmak için ağzını açıyor ama boğazını kavradığım için tek bir kelime bile edemiyor. Bir tutam siyah saçı yüzünden itiyorum ve bir an duru mavi gözlerine bakıyorum.

"Seni kim gönderdi?" Tekrar soruyorum, bu sefer konuşabilmesi için boynundaki elimi yeterince gevşetiyorum.

"Ben mi? Ben mi? Etrafta dolaşıp kapıları açıyordum ve ilk açtığım kapı seninkiydi. Eğer ilgilenmiyorsan, eminim başka bir istekli katılımcı bulabilirim" diye alay ediyor. Eli göğsümden aşağı kayıyor ve pantolonumun dışındaki uzunluğumu yumrukluyor. "Yine de istekliymişsin gibi geliyor," diye yorumluyor, her kelimeyi sıkarak telaffuz ediyor.

"Seni kim gönderdi?" Boğazını sıkarak tekrar sordum.

"Tamam, lanet olsun. Beni Lucifer gönderdi; ben bir hediyeyim," diye geveliyor ve boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum.

"Bunu neden yapsın ki?" Ona şüpheyle sordum.

"Belki de çok iyi bir çocuk olduğun içindir," diye gülerek alay ediyor ve yatağa uzanıyor. Koyu renk, vahşi saçları yastıklarımın üzerine yayılıyor ve bu benim olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. "Teklifim hâlâ geçerli... İzliyor musun yoksa katılıyor musun?"

"hiç silah var mı?" Ona soruyorum ve o yine gülüyor.

"Bilmiyorum. Oldukça çıplağım, ama daha kapsamlı bir arama yapmaktan memnuniyet duyarsınız?"

Çıplak bedenine bakıyorum ve bu sefer onu gerçekten içime çekiyorum. Mükemmel teninin her santimi bana tamamen açık ve zevkim için bir ziyafet gibi ortaya serilmiş. Neden burada olursa olsun, önümdeki bu ziyafetin tadını çıkarmaya karar veriyorum. Yatakta onun üzerine eğildim, alanını doldurdum, onu hissetmeye, tadına bakmaya, gerçek olduğundan emin olmaya ihtiyaç duydum.

Pürüzsüz karnını yalıyorum, dilimi göbeğinde dolaştırıyorum ve o da vücudunu yüzüme doğru eğiyor. Ellerim kalçalarını kabaca kavıyor, onu istediğim yerde tutuyor ve o benim tutuşuma karşı koymuyor.

Bir iblisin güçlü olduğunu hissedecek kadar uzun süredir Cehennem'deyim ve dilim etine değdiğinde sanki onun gücünü tadabiliyorum. Durumu tersine çevirip beni yatağa yatırması için fazla bir şey gerekmeyeceğini söyleyebilirim. Ama yapmıyor. Küçük şeytan istediğim her santimi keşfetmeme izin veriyor. Sadece tenine dokunduğumda çıkardığı sesler, daha hassas kısımlarıyla oynadığımda nasıl tepki vereceğini görmek için beni heveslendiriyor.

Elbette gerçek olamaz. Ya da Lucifer tarafından buraya gönderildiği konusunda yalan mı söylüyor? Yerleşik paranoyam ve kafa karışıklığım bu işin bu kadar çabuk tırmanmasını nasıl idare edeceğini bilemiyor. Parmakları saçlarıma dolandığında, keskin tırnakları kafa derime battığında zihnim hızla kapanıyor.

"Odaklan," diye emrediyor, yüzümü göğüslerine doğru yönlendirirken gücünü gösteriyor. Yumuşak, hassas etlerini hevesle ağzıma alıyorum, küçük meme uçlarını emiyor ve yalıyorum. "İşte böyle. Bu çok iyi hissettiriyor, durma."

Bilgi almak için beni zorlamıyor; odamda ne olduğuyla bile ilgilenmiyor. Tek odaklandığı şey kendini iyi hissetmek, benim onu iyi hissettirmem.

Belki bir kez olsun gerçekten bencil olabilirim. İstedığımı alabilir ve sonrası için endişelenmeyebilirim. Bana geldi ve almak için kendini ortaya koydu. Neden burada olduğu, Lucifer'dan bir hediye mi yoksa düşmanlarımızdan bir casus mu olduğu umurumda değil. İstedığımı alıyorum.

"Bana ne istediğini söyle, küçük iblis?"

"Bana ne verebilirsen," diye geveliyor sırtı yataktan kalkarken. "Sanırım benim küçük tatlı fahişem olmanı istiyorum. Bu yüzden geldin istiyordun, değil mi? Seni istediğim gibi kullanmamı?" Daha çok blöfünü görmek için soruyorum ama o beni şaşırtıyor.

"Ne istersen olurum." Geniş, mavi gözleri bana bakıyor ve dolgun dudakları onları yalarken ayrılıyor.

"O güzel küçük ağzını sikimin üzerinde istiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?"

Bana sadece göz kırpmıyor. "Nasıl istersin?"

Elimde olmadan sırttım. "Fahişe olmadığına emin misin?"

"Sadece senin için," diye yanıtlıyor nefes nefese bir sesle.

"Bu iyi eğitilmiş bir fahişenin söyleyeceği bir şeymiş gibi hissediyorum."

Gözlerini deviriyor. "Bu anı benim için gerçekten mahvetmeye başlıyorsun. Senin sikini mi yalayacağım, yoksa başka birini mi bulacağım?"

Kalçasına şaplak atıyorum ve iç çekiyor... *zevkle mi?*

"Dizlerinin üzerine çök o zaman," diyorum sikimi hızla pantolonumdan çıkarırken. Pantolonumun kemerini tutuyor ve ayak bileklerime kadar çekiyor.

Hareketlerinde hiç duraklama yok. Tamamen çıplak bir şekilde yataktan kayıyor ve dizlerinin üzerinde, açılmış bacaklarımın arasında yerini alıyor. Boyasız tırnakları uyluklarımda gezinerek kaslarımın seğirmesine neden oluyor.

Dizimi öpüyor ve masum bir bakışla bana bakıyor.

"Bir şeyin farkına vardım," diyor tatlı bir sesle, avuç içlerini kalçalarımda aşağı yukarı gezdirerek.

"O da ne?" Ona sordum.

Tırnaklarını kabaca kalçamın etine geçiriyor ve ayağa kalkıyor. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde göğüsleri neredeyse yüzümün önündeydi. "Kimsenin önünde eğilmem... Benim için diz çökmeye hazır olduğunda bana haber ver."

Kusursuz bir iblis hızıyla giyiniyor, ağzını siliyor ve başını bana doğru sallıyor. "Belki de bu bir bayana nasıl davranılması gerektiğine dair bir derstir. Buraya aklını başından almak niyetiyle geldim," diye azarlıyor, kendi şakasına gülerek. Kıkırdarken yüzündeki gülümseme dehşet verici.

"Kimsin sen?" Aptalca sordum.

Bana hınzırca ve umut dolu bir sırıtışla bakıyor ama konuşmadan önce omuzlarını silkiyor. Bana bir isim ya da herhangi bir bilgi vermek yerine "Görüşürüz sürtük," diyor.

Aklımdaki tek düşünce aşık olmuş olabileceğim.

Dakiklik üzerine yetiştirildim ve bunun Lucifer'in beni sağ kolu olarak seçmesini sağlayan özelliklerden biri olduğunu düşünüyorum. Annem Macaristan Krallığı'ndan, babam ise Gazneli'ydi. Annem doğumda öldü ve beni acımasız babam büyüttü. O adama karşı bir kızgınlığım yok, beni güçlü kıldı. Yirmi dört yaşındayken Chach Savaşı sırasında onun yanında savaştım ve o zaman öldüm.

Lucifer cehennemde kendi ordusunu kuruyordu ve şanslıydım ki benim içimdeki büyüklüğü gördü. Bana babam gibi davranmadı ki bu şaşırtıcıydı. Cehennemin hükümdarının, Dünya'da güce aç olan basit bir adamdan daha kötü olacağını düşünürsünüz. Lucifer'in bazı anları olsa da ve ikinci şanslar veren biri olmasa da, çoğunlukla bir barışçıdır.

Lucifer'a hayran olduğum kadar kimseye hayran olmamıştım. Onun saygı duyduğu biri olmak bir hediye. Sadece bu da değil, bana tamamen güveniyor ve ben de bu güveni sarsacak hiçbir şey yapmam.

Ölümsüzlük son zamanlarda sürüncemede kalsa da, hiç var olmamaktansa bir amaca hizmet etmeyi tercih ederim.

Çoğu sabah yaptığım gibi, beni beklediği kütüphanesine gidiyorum. İçeri girdiğimde, şakaklarını ve kötü görüldüğünü fark ettim. "Lordum?"

"Ah, Toth. Otursana." Söyleneni yaptım ve masanın karşısındaki koltuğa oturdum.

"Konuşacak çok şey var ama şu anda senden bir iyilik istiyorum. Ona Cehennem'i ve yapımızı öğretirken aynı zamanda savaşa hazır olduğundan emin olmak için güvenebileceğim tek kişi sensin."

Cehennemin kralına bakarken kaşlarımı birbirine çatıyorum. Onun için şiddet içermeyen ya da gizli olmayan görevler yaptım ama bu kulağa tuhaf geliyor. Peki kimden bahsediyor, kim bu *kadın*? "Lordum?"

"Kızım Mara güvenli bir şekilde Cehennem'de. Onun iyi korunduğundan ve savaşa hazır olduğundan emin olmanı istiyorum."

Kapı açılıyor ve dün geceki kadın içeri giriyor, yüzünde kocaman bir sırıtişla bana el sallıyor ve tokalaşmam için elini uzatıyor.

"Merhaba, ben Mara," diye selam verince nutkum tutuldu.

Lucifer benim adıma konuşuyor. "Mara, sevgilim, bu Toth. Senin öğretmenin olacak. Cehennemi anlamana yardımcı olacak ve artık tamamen bedensel olduğun için yeteneklerin üzerinde seninle birlikte çalışacak."

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Mara tatlı bir sesle. Babasına döner. "İkinizle de kahvaltıda görüşürüz o zaman?"

Lucifer, "Evet, orada olacağız," diye cevap verir.

Mara odadan çıkar çıkmaz nihayet ağzımı açabiliyorum. "Lucifer, bunun için en uygun kişinin ben olduğuma emin misin?" Normalde ona soru sormam ama dün gece kızının tüm amını gördüğümü ve tek düşünebildiğim bu olduğunu söylemekten daha iyi. İsteklerime boyun eğen uysal küçük iblislerle ilgilendiğimi sanıyordum. Ama tırnaklarını etime geçişi ve bana sürtük deyişini... işte bunu bir erkeğin unutmaması çok zor.

"Lilith güçlü ama savaşta ve Cehennem'de daha deneyimli birine ihtiyacım var. Lilith Cehennem'e yeni döndü ve hâlâ her şeyi tam olarak anlamış değil. Kızımı sana emanet edebilir miyim Toth?" diye sorar kaşlarını çatarak.

"Elbette yapabilirsiniz efendim." Boyun eğerek başımı eğiyorum. Lucifer'ın benden şüphelenmesini istemiyorum. Lucifer'la ortak bir noktamız varsa o da paranoyamız ve başkalarına güvenmenin bizim için ne kadar zor olduğudur.

"Mara güçlü, bunu hissedebiliyorum," diyor.

"Sorduğum için özür dilerim efendim. Annesinin kim olduğunu biliyor muyuz?" Tavana bakar ve çenesini ovuşturur. Hiç şüphesiz, en ufak bir fikri bile yok. O yılları hatırlıyorum; Lucifer Dünya'da bir varis yaratmaya çalışırken olabildiğince karıştı. Bunu neden bu kadar çok istediğini hep merak etmişimdir. Ama Mara'ya nasıl baktığını gördükten sonra anladım.

Açıklanamayan bir bağlantı istedi.

Ya da belki Mara'yla ilgili bir şeydir? Bu sıradışı iblisin manyetik çekimini hissetmekten kendimi alamıyorum. Onun gücü yüzünden mi? Ya da bana daha önce hiçbir kadının davranmadığı gibi davranmasından mı? Yoksa sadece onun özünde olan bir şey mi?

"Annesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana çocukluğunu bir yetimhanede geçirdiğini söyledi," diye açıklıyor. Onu bin yıldır tanımıyor olsaydım, ifadesindeki suçluluk duygusunu fark etmezdim, ama kesinlikle orada. Başını sallıyor ve ifadesi tekrar nötr hale geliyor. "Annesini bulmak şu anda listemdeki son madde; daha büyük sorunlarımız var."

"Michael?"

"Melekler bir bütün olarak, korkarım ki savaşı geciktirme çabalarımız boşa gidecek."

"Sadece birkaç haydut melek olmadığına emin misin?" Ben soruyorum.

"Sanırım Mara'yı Cehennem'de benim yerimi alması için hazırlıyorlardı. Onu seviyorum; o benim kızım ve kimsenin ona daha kötü davranmasına izin vermeyeceğim ama ona göz kulak olmanı istiyorum, Toth. Eğer Cennet'e sadakatinden şüpheleniyorsan, bu bastırılması gereken bir şeydir."

"Beezlebub başka bir şey söyledi mi?" Lilith'in ona işkence etmekten ne kadar hoşlandığını bildiğim için soruyorum.

"Hayır ve Mara'nın onu görmemesi çok önemli. O sıçan piçinin onun üzerindeki etkisi konusunda endişeliyim. Mara onun çukurlara hapsedildiğini bilmemeli."

"Anlıyorum efendim," diyorum.

"Sağduyunuz için teşekkür ederim," diye cevap veriyor ve başını eğerek görevden alındığını bildiriyor. Ben de başımı eğiyorum ve odadan çıkarken tekrar konuşuyor. "Yanımda tamamen güvenebileceğim biri olduğu için minnettarım," diyor, cevap vermek istemiyor. Sözlerini anlıyorum ve kütüphaneden çıkıyorum.

Kızının pençelerini ruhuma geçirmesine ve bin yılda inşa ettiğim şeyi yok etmesine izin veremem. Amacımı anlamam yüzyıllarımı aldı ve Cehennem'in sorunsuz çalışmasını sağlamak, bu âlemde düzeni sağlamak benim anlamım. Küçük vahşi bir iblis, ne kadar güzel olursa olsun, bunu benim için mahvedemez.

İşimi yapacağım ama bunun ötesinde Mara benim için hiçbir şey ifade etmeyecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

M İnsanları rahatsız etmek bana bu kadar keyif vermemeli. Ama gerçek şu ki, insanların kıvrınmasını izlemekten oldukça keyif alıyorum. Toth'un kim olduğumu anladığındaki yüzü paha biçilemezdi. Bu aynı zamanda bende paranoyak iblis daha da fazla.

Toth'u neden baştan çıkarmam gerektiğine dair zihnimdeki liste, bunlarla sınırlı olmamakla birlikte, şunları içeriyor: çok ateşli bir yaşlı adam, penisi kocaman, kokusunu seviyorum ve babama gösterdiği sadakatın benim olmasını çok istiyorum.

Öyle ya da böyle, onu çözeceğim. İçindeki korku babamın onaylamamasından değil, benim onaylamamdan kaynaklanacak. Bana tam bağlılıktan başka bir şey kabul edilemez.

Uzun vadeli oyunumun Cehennem'i ele geçirmek olup olmadığından emin değilim. Sadece zaman gösterecek. Şu anda kendimi rahat hissediyorum, ama bu arada etkilenebilir aptallardan oluşan dindar bir kalabalık toplamaya başlamakten zarar gelmez.

Ne de olsa bir orduya ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemezsiniz. Lilith gülümseyerek yanındaki sandalyeye vuruyor ve ben de hevesle yanına oturuyorum. Odadaki ilk kişi o ve şu ana kadar bu iblisten hoşlandığımı itiraf edebilirim. Nezaketinin gerçek olup olmadığından emin değilim, ama aksini kanıtlayana kadar öyle davranmaya karar veriyorum.

"İlk gecen nasıldı?" diye soruyor.

"Çok rahat. Sanırım Cehennem'i evim haline getirmek kendiliğinden olacak," diye cevap veriyorum ve o da gülümsüyor.

"Ben de aynı şekilde hissettim. Dünya hiçbir zaman gerçekten evim gibi hissettirmediydi ama buraya gelir gelmez yerleştiğimi hissettim."

"Yani sen ve babam, bu bir şey mi?" Onu rahatsız edip etmediğini umursamadan soruyorum.

"Kamu bilgisi değil ama evet."

"Bu seni kızdırmıyor mu?" Ona soruyorum ve o da mimozasını alıp derin bir yudum alıyor.

"Bazen," diye sessizce itiraf ediyor.

"Olsaydım, ona sanki amım saf sihirmiş gibi buralarda dolaştırılmam gerektiğini söyledim."

Lilith mimozasının bir kısmını hafifçe tükürür ve güler.

"Belki de öyle yaparım," diyerek Lilith'e karşı ilk hislerimi pekiştiriyor. Onu öldürmek gibi bir arzum yok. Arkadaş olabiliriz.

Babam odaya giriyor, Lilith'in başını eğiyor ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyor. Bana ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bakıyor - *lanet olası hayatımın hikayesi*.

Bunun yerine, masanın başındaki yerini alıyor ve arkasını dönüp parmaklarını şıklatmadan önce kapıya bakıyor. Uzun zamandır güneş görmemiş ya da temiz bir çift kıyafet giymemiş gibi görünen çok sayıda iblis tabaklarımızı doldurmak için saklandıkları yerden çıkıyor.

"Bu zavallılar bu işi almak için ne yaptı?" Ben soruyorum ve babamın dudağı eğiliyor.

"Bu Harvey. Gücünü kötüye kullandı ve genç yaşlı pek çok insana alçakça şeyler yaptı. Bu John, Abraham Lincoln'e suikast düzenledi. Margaret'i de unutamayız, onun savaş suçları İncil'den daha uzun."

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum ve o da başını sallıyor.

"Arada bir onları değiştirmeyi seviyorum. Onları çukura gönderir ve bana hizmet etmekten kurtulmalarını sağlarım."

"Çukur mu? Gidip görebilir?" Lilith ve Lucifer birbirlerine bakarlar. Hemen çukurda ne olduğunu ve ne kadar sürede gidebileceğimi öğrenmek istiyorum.

"Sana Cehennem'deki her şeyi göstermeyi planlıyorum, sevgilim. Ama önce yeteneklerini ve Cehennem'in tarihini öğrenmen çok önemli. Seni ve kız kardeşini tüm Cehennem'e nasıl duyuracağımı bulmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

Sanki adam tarafından çağırılmış gibi, Blair ve erkek arkadaşı yemek odasına girip yan yana oturuyorlar. Blair oturmadan önce bana ters ters bakıyor, ben de ona kibarca gülümsemeye çalışıyorum.

Çikolata kaplı meyve sepetleriyle "Seni ele geçirdiğim ve erkeğini becermeye çalıştığım için özür dilerim" yazan tebrik kartları yapıyorlar mı? *Hiç sanmıyorum.*

"Blair-" diye başlıyorum ama üvey kız kardeşim ben daha özrümü dile getiremeden sözümü kesiyor.

"Neden bana yalan söyledin? Neden yeterince büyüdüğümde bana ne olduğumu söylemedin? Orada ne kadar mutsuz olduğumu biliyor musun? Nasıl uyum sağlayamadığımı. Annem ve meclisinin beni Mara'ya kurban etmeye çalıştığını biliyor muydun?" diye söyleniyor ve bana sert bir bakış atıyor.

Sanki ebeveyn sorunları olan bir tek bu büyülü sürtükmiş gibi. Tüm vücudunu kaybetmeyi ve hayatta kalmak için insanlara sahip olmayı dene. En azından anasının kim olduğunu biliyor; ben hâlâ yarı yetimim sanırım.

Birisi yarı yetim olabilir mi?

Ama tekneyi sallamak istemiyorum. Babam Blair'i beni tanıdığından çok daha uzun süredir tanıdığı için aralarında bir bağlantı olduğu açık. Kelimenin kıskançlık olup olmadığından emin değilim, ancak onunla nasıl konuştuğu ve babamın ona nasıl davranmasına izin verdiği konusunda kesinlikle bazı güçlü duygular var.

Ama çekmemeliyim. Kime gerçekten güvenebileceğimi bilmiyorum. Blair'in eninde sonunda güvenebileceğim biri olmasını umuyorum ama zaten benden nefret etmesini sağladım, o yüzden özür dilerim.

"Bunun için gerçekten üzgünüm, Blair. Artık cismani bedenimde olduğum için bazı düşüncelerim biraz daha net," diyorum. Bu bir yalan. Ne yaptığının farkındaydım ve pişman değilim -çoğunlukla.

"Bedenimi ele geçirip erkek arkadaşımı becereceğin ve bizi kutup tundrasına taşıyacağın zamanki gibi mi?" Gerçekten sağlam bir plandı. Dax şimdi ona baktığımda çekici görünüyor. Ama benim hoşuma gidecek kadar berbat görünmüyor - gerçekten yazık.

"Evet, o zamanlar sağlıklı düşünemiyordum. Zihnimin bir taşıyıcıya sahip olmaması kafa karıştırıcıydı ve kulağımda bana yalanlar söyleyen Beelzebub vardı." Daha çok... *Senin gücün ve her şeye burnunu sokan iblis baban olmasaydı, bundan paçayı kurtarabilirdim.* Ama her şey istediğimden çok daha iyi sonuçlandığı için, aklımı kaçırmışım gibi davranmak en iyisi.

Artık normalim, belli ki.

Babam portakal suyundan bir yudum alarak, "Onun ruhu çoktan yok edildi," diyor. Bu şakalaşmadan rahatsız olmuşa benziyor ve gerçekten benim tarafımı tutmasını, Blair'e dar kafalılığı bırakmasını söylemesini isterdim. Belki ölü annemi bulduğumuzda onun da ruhunu yok eder. Bu düşünce

ama cidden, kim baş iblisle sikişir ve sonra çocuğunu Katolik kilisesine bırakır? Bu çok boktan.

Blair her şeye sahip; büyürken bir babası vardı, büyüğü vardı, sadık bir erkek arkadaşı ve kuzeni vardı, ayrıca kendi işi vardı. Ve bunca zamandır tamamen kendisine ait bir vücuda sahip olduğunu da göz ardı etmeyelim.

Ailem yoktu, yönüm yoktu, beni ilk sıraya koyan kimse yoktu.

Belki de az önceki his gerçekten kıskançlıktı.

"Neden çocuk sahibi olalım ki?" Blair araya giriyor ve Lilith ile ben aynı anda içkilerimizden birer yudum alıyoruz. Sağlam bir soruydu. Burada asıl sorgulaması gereken benmişim gibi hissetsem de babamıza bok attığı için bir puan aldı.

"Şu anda bunları duymak istemediğini biliyorum ama seni seviyorum. Sen ve kız kardeşin için her şeyi yaparım. Hayatını Dünya'da yaşamana izin vererek senin için en iyi şeyi yaptığımı düşündüm. Eğer insanlar farklı bir boyutta yaşayan bir çocuğum olduğunu bilselerdi, seni benim zayıflığım olarak görürlerdi ve senin bir hedef haline gelmene izin veremezdim."

"O zaman neden her doğum gününde geri geldin?" Blair soruyor, ben de geri alıyorum. *Bu cadı doğum günü hediyeleri ve ziyaretler aldı ve hala şikayet mi ediyor?* Yine de çenemi kapalı tutuyorum. Gözlemleme, itaatkâr bir kız çocuğu gibi görünme zamanı. Cehennemde olduğu ve çok güçlü babam gibi olduğu için minnettar olan biri.

"Vücudunun iblis yarını taşıyabileceğinden emin olmam gerekiyordu. Bu yüzden her doğum gününde, güvende olman için sana lütfumu bahşettim," diye açıklıyor. Lanet olası bedenimi kaybettiğimi ve Beelzebub dışında kimsenin umurunda olmadığımı düşünürsek, adil bir nokta.

Bedenlendiğimden beri duygularımın bu kadar karmaşık hale gelmesinden hoşlanmıyorum. Genel çılgınlığı ve çok fazla umursamak zorunda olmamayı özlüyorum. Şu anda, hissettiğim tüm duygular içinde boğulabilirmişim gibi geliyor. Kafa karıştırıcı, mide bulandırıcı, gerçekten.

"Ama Mara için değil?" Blair soruyor ve ben yere bakıyorum. Onun açıkça favori olduğu gerçeğinden kaynaklanan güvensizliğimi görmesini istemiyorum.

"Bilmiyordum. Benimle birlikte Cehennem'de kalmanı istiyorum Mara. Böylece birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz." Lucifer'a gülümsedim. Planımın ilk kısmı, yani Cehennem'i evim haline getirmek başarmıştı.

"Blair, senin de kalmanı isterim. Ancak buna hazır değilseniz bunu anlayışla karşılarım. Her iki da, sana nasıl kalabileceğini göstermek isterim.

şeytani tarafını kucakla. Vücudunu içindeki hem cadı hem de iblisle kalıcı olarak başa çıkabilecek hale getirmek için yapabileceğim bazı şeyler olduğuna inanıyorum." Hayır, onu iblis oyuncağıyla Dünya'ya geri göndermeye ne dersin? Babamla hak ettiğim zamanı geçirme vaktim geldi.

"Şu anda sihrim yok," diye itiraf ediyor Blair ve ben gülümsememi tutmak zorunda kalıyorum. Belli ki bunu zaten biliyordum. Bu yüzden ona sahip olmak kolaydı. Ama onun benim sahip olduğumdan daha iyi bir şeye sahip olmasını istememem yanlış mı?

"Sen ne?"

"Konsey-" diye başlar Blair.

"Lanet olası amcıklar," diye mırıldandığını duyuyorum babamın ve kaşlarım kalkıyor. "Sihrini geri alarak sana daha iyi bir baba olma isteğimi göstermek istiyorum."

Birdenbire Blair ve babam gittiler. Dax masanın karşısından içkisini yudumlarken rahatsız görünüyor ve sessizce yemeye başlıyor.

Kimse ne diyeceğini bilmiyor. En azından artık Blair'i nasıl ele geçirmeye çalıştığımı konuşmuyoruz. Bu kesinlikle eskidi.

"Peki, cehennemde yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" diye soruyorum. Dax bana cevap vermektense bir deliğe girmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyor ama Lilith yeterince kibar.

"Kara Göl'den hoşlanıyorum. Malikânedeki ziyafet salonu bazı eğlenceli partilere ev sahipliği yapıyor, ayrıca arazinin hemen dışında başka kulüpler de var."

"Oraya nasıl gidiyorsunuz?"

"Çoğunlukla portallayarak," diye yanıtlıyor.

"Bunu bu formdayken henüz yapmadım," diyorum dürüstçe, ama bunun zor olmayacağını biliyorum. Eğer bir şey varsa, bir insanı ele geçirirken portalling yapmak gerçek bir beceri testidir.

"İsterseniz bu akşam üzerinde çalışabiliriz."

"Çok isterim," diyorum ona gülümseyerek ve Dax garip bir şekilde boğazını temizliyor. Blair ve babamın resmi yemek odasında yeniden ortaya çıkmaları uzun sürmüyor. Kız pırıl pırıl, yeni ve mükemmel. O ve aptal erkek arkadaşı kucaklaşıyor ve babam bizi ne kadar çok sevdiğinden ve yanında olmamızı istediğinden bahsediyor.

Affedilmek için rol yapan aptal küçük kız gibi davranma zamanı.

"Blair?"

"Evet?" diye soruyor.

"Ben de seninle biraz zaman geçirmek isterim. Şimdi değil ama belki birkaç gün bu bedende kaldıktan sonra?" Babam iki oğlunun

değerli bebeklerin iyi geçinmesi için. O zaman rolümü çok güzel oynayacağım.

"Bana ya da değer verdiğim birine zarar vermediğin sürece olmayacağını düşünüyorum." Bu sözü veremeyeceğim için başka bir konuya geçiyorum. "Lilith bugün bana nasıl portal olunacağını öğretecek!" Heyecanla söylüyorum ve

babamın gülümsemesi genişledi. Evet, *doğru hamleydi*.

Blair bana şüpheyle bakıyor ama sonunda Dax'le birlikte Cehennem'den ayrılıyor.

Lilith ve ben portallaşmanın üzerinden geçtik ve neredeyse hemen ustalaştım. Etkilenmiş görünüyor ama aynı zamanda endişeli.

"Şimdi ne olacak?" Ona soruyorum.

"Sanırım baban Toth ile antrenman yapmanı istiyor."

Boğazımın arkasından kayıtsız bir ses çıkarıyorum. "Bu arada ne yapmalıyım?"

"Um, okuyabilirsin. Odanızda bir televizyon var ama sadece üç kanal var," diye öneriyor Lilith.

"Malikaneden ne zaman ayrılabilirim?"

"Umarım yakında," diyor ama gözlerine ulaşmıyor. Beni burada bir tür mahkûm gibi kilitli tutabileceklerini sanıyorlarsa, kaba bir uyanış onları bekliyor demektir. Saklanarak, benim olmayan bir hayata kilitlenerek çok fazla zaman geçirdim. Buna katlanmayacağım. Onlara şüpheyle yaklaşacağım ama sadece bir süreliğine.

Odama gidiyorum ve televizyonun tavandan indiğini anlamam biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyorum.

Sadece üç kanal var: T.L.C, Vh1 ve Lifetime. Üç seçeneğimin arasından T.L.C.'yi açıyorum ve hemen bağlanıyorum. Dizi, dans etmeyi o kadar çok seven bir kadının, dansçıların anneleri sürekli peşindeyken küçük çocuklara harika olmayı öğretmeye çalışmasını konu alıyor.

Tabby Leigh Stiller hemen ikonum haline geliyor ve büyük bir heyecanla gecenin geri kalanında sadece Dance Mums gösterisinin olduğunu fark ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

I Kara Göl'de bir baba-kız randevusu var. *Bunun için ne giyilir?*

Bir yandan Lucifer'in en sevdiği kızı olmak istiyorum. Onay benim için her şey demek. Öte yandan, hala tüm eklemi kendim için almak istiyorum.

Kararsız olduğumu söylemek hafif kalır ve bu bire bir zamanın gidişatı değiştireceğini düşünüyorum.

Koridorda gergin bir şekilde yürüyorum, bu konuşmanın nasıl gideceği konusunda hem hevesli hem de kararsız hissediyorum. Kara Göl'e hiç gitmedim, o yüzden orada portal açamam. Dişlerimle parçalamayı bırakmazsam başparmağım bir yumru olmak üzere.

"Nereye gidiyorsun?" Toth'un sesi beni ürkütüyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Kara Göl."

"Sizi oraya bırakabilirim," diye teklif ediyor, ses tonunda duygu yok. "Teşekkürler."

Başını eğip elini uzatıyor, ben de hevesle tutuyorum. Daha nefesimi bile vermeden Kara Göl'ün kıyısındayız. Su neredeyse mürekkep gibi siyah ve yemin ederim suyun içinde bir dokunaç görüyorum.

İçine atlayıp keşfetmek istiyorum.

"Göle girme," diye uyararak düşüncelerimi böldü. "Oh, hiç eğlenceli değilsin."

"Dipte binlerce zincirlenmiş ruh var" diyor.

"Oh, iğrenç," diye fişkırlıyorum, suya doğru eğilerek. Toth suya düşmemem için gömleğimi avuçluyor ve sabırla bitirmemi bekliyor

Suyu inceliyordum. "Piknik için babamla buluşacağım."

"Biliyorum," diyor.

"Elbette, sağ elim ve her şeyim."

Cevap vermiyor ve ben de zamanımı çevreye bakarak geçiriyorum. Uzaktan malikâneyi görebiliyorum. Etraftaki otların hepsi yarı ölü, gökyüzü ise kasvetli ve kapalı.

"Burası çok güzel," diye sessizce iç geçiriyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor Toth, bana bakıp boğazını temizleyerek. "Seni ve Lucifer'ı yalnız bırakayım."

"Toth?"

"Evet?"

"yapmadığın zaman çok tatlı oluyorsun." Gözlerini deviriyor ve gözden kayboluyor.

Lucifer'in ortaya çıkması için uzun süre beklemem gerekmiyor; derin bir nefes alıyorum ve önce onun konuşmasına izin veriyorum.

Sorduğu ilk soru "Yeni vücudunla nasıl hissediyorsun?" oluyor ve bunu düşünceli buluyorum.

"Bu harika. Teşekkür ," diyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Olanlar için ne kadar özür dilesem azdır, Mara. Bilmiyordum. Bilseydim seninle ilgilenirdim," diye güvence veriyor ve ben hala ona tam olarak inanıp inanamayacağımı bilmiyorum.

"Beelzebub bana senin hakkında artık yalan olduğunu bildiğim pek çok şey anlattı. Blair'i henüz tanımıyorum ama umarım tüm o ele geçirme olayı ve erkek arkadaşıyla yatma şakası yüzünden beni affeder." Yüzünü buruşturuyor ve ben de omuzlarımı silkiyorum. Bu konuda o kadar da kötü hissetmiyorum ama onu ele geçirmemiş olsaydım hayatım daha kolay olurdu. "Ama yalan söylemiş olsan bile senin iyi bir baba olduğunu düşündüğü çok açık."

"Zaman içinde birkaç yalana kapıldım. Çok pişman olduğum, daha iyisini yapmak, daha iyi olmak istediğim yalanlar." En azından yalancı olduğunu kabul ediyor. Bu beni hazırlıksız yakaladı.

"Tek isteyebileceğim bu. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır ilk kez bu kadar net düşünebiliyorum." Bu da bir yalan, ben her zaman iyi düşünen biriydim.

"Burayı seviyor musun?" diye soruyor ve bu konuda yalan söylemek zorunda değilim.

"Oh, evet. Çok rahat ve ürkütücü ama pahalı bir yer." "O zaman bence eğitime başlamalısın."

"Eğitim mi?"

"Gücünüzün tüm yönlerini, neler yapabileceğinizi ve cismani bedeninizi nasıl idare edeceğinizi öğrenmek," diyor ve eğitinden ne kastettiğini açıklıyor.

"Dünya'da kendimi gayet iyi idare ettim."

"Bundan şüphem yok. Ama kendini savunmak için düzgün bir eğitim alırsan ve Cehennem'in tarihi ve iç işleyişi hakkında daha fazla şey öğrenirsen kendimi daha iyi hissederim" diye ısrar ediyor.

"Bir çırak gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Benimle taşak , değil mi Şeytan?" Ona soruyorum. Gerçekten ciddi mi? Halefi olarak Blair'i değil de beni mi istiyor?

"Kesinlikle seninle taşak geçmiyorum," diye cevap veriyor, ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak.

"Ama beni tanı mıyorsun bile," diye karşı çıkıyorum, belki de beni kandırıyordur diye düşünüyorum. Beelzebub her zaman Lucifer'in insanları manipüle etme ve kendisine güvenmelerini sağlama konusunda harika olduğunu söylerdi.

"Ama istiyorum," diye tekrarlıyor usulca.

"Kesinlikle hayal ettiğim gibi biri değilsin." Gerçek şu ki; Beelzebub'ın benim için çizdiği resim karşımdaki adama hiç benzemiyor.

"Oh?"

"Senin ruhları yiyen, çıplak elleriyle insanların kalplerini söken ve insanların umutlarını ve hayallerini yıkan iri yarı bir pislik olacağını sanıyordum."

"Bunlardan bazılarını yapabilirim ama değer verdiğim insanlar için değil," diyor boğazını temizleyerek.

"Peki bu liste ne kadar uzun?"

"Üç kişilik bir liste," diye cevap veriyor ve ben yutkunuyorum. *Sonunda bir ailem olabilir miydi?*

"Bununla kesinlikle yaşayabilirim. Ve aslında, insanların kalplerini sökmenin oldukça havalı olduğunu düşünüyorum," diye şaka yapıyorum, itirafı karşısında biraz garip hissediyorum.

"Belki bir ara sana gösterebilirim?" diye teklif ediyor ve ilk kez gerçekten görüldüğümü hissediyorum.

"Çok isterim! Ayrıca Hell'i daha fazla keşfetmek, burayı tanımak istiyorum." "Daha fazla yerleşene ve eğitim için daha fazla zamanın olana kadar beklemek isterim."

"Sakıncası yoksa Toth'la birlikte."

"Beni eğitenin Toth olması gerektiğine emin misin?" diye soruyorum. İblis'e işkence etmek ve beni daha çok istemesini sağlamak için mükemmel bir fırsat.

"Evet. O ve Lilith bu kadar önemli bir konuda güvenebileceğim tek insanlar."

"Her ikisinden de bir şeyler öğrenebileceğime eminim. Kendi bedenimde sağlam bir zihinle yaşamak ve bir daha asla kimsenin benden faydalanmasına izin vermemek istiyorum." Ciddiyim; Beelzebub'ın söylediği her şeyin yalan olup olmadığından hâlâ emin değilim ama kimsenin silahı olmayacağını biliyorum.

Ben kendi silahımım.

"Bir daha hiç kimse Cehennem Prensesi'ni ikinci kez tahmin edemeyecek," diye söz veriyor bana, gözleri pembenin yumuşak bir tonuna dönüyor.

İşte o anda sular dalgalanır ve ben sadakatimin tam olarak nerede olduğunu bilirim. *Çoğunlukla.*

Eğitim günü. *Nihayet.*

Şimdi, hayatımı yatakta oturup Dance Mums izleyen en mutlu iblis olarak yaşayabilirdim, ama bundan daha iyi olan tek şey Toth'a cinsel imalarla işkence etmek ve ondan daha güçlü olduğumu bilmesini sağlamak.

Yapabileceğim başka bir şey olmadığı için onu kırmaya karar verdim. Ben içeri girerken, "Lilith portalling'i örtmemize gerek olmadığını söyledi," diyor.

Oldukça basit bir oda. Bana yetimhanedeki dinlenme odasını hatırlattı. Ortada basit bir mavi paspas var ama bu odanın duvarlarında hedefler ve silahlar var ki bu çok daha eğlenceli.

"Hayır. Kolay şeylerle de başlamayın. Bir iblis olarak yaklaşık on yıldır Dünya'daki insanlara eziyet ediyorum, biliyorsun."

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldandı.

"İnsanlara eziyet ettiğimi mi?" Gülümsüyorum. "Güçlü bir kadın tarafından tehdit edilmemeni seviyorum, Toth. Ölümlüler âleminde çok fazla zehirli erkeklik var."

İnliyor ve başını sallıyor. "Hançerler mi kılıçlar mı?" diye soruyor, iltifatımı tamamen görmezden gelerek.

Bu tamamen düşüncesizlik değil mi?

Onu azarlamak yerine beş hançerden oluşan seti alıp karşı duvardaki hedefe fırlatıyorum. Her biri hedefin tam ortasına düşüyor. Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana bir mucizeymişim gibi bakıyor.

Bana attığı bakış kabul edilebilirdi ve daha önce bir pislik gibi davrandığı için onu affetmeye karar verdim.

"Hançerler sorun olmayacak," diye kestirip atıyorum. "Peki ya göğüs göğüse dövüş?" diye soruyor.

"Hmm, emin değilim. Pratik yapmalıyız. Ama biliyorsun, burası oldukça sıcak." Gömleğimin eteklerini tutup yavaşça gövdem ve başımın üzerinden geçiriyorum. Toth'un gözleri hemen göğsüme kilitleniyor. Tamamen çıplak olmamı engelleyen tek şey siyah spor sütyenim. "Seksi değil misin?" Saçlarımı at kuyruğu yaparken soruyorum.

Boğazını temizliyor ve benden uzaklaşmadan önce homurdanıyor. Sırtına ve kollarına mükemmel bir şekilde yapışan siyah bir tişört ve kışını göstermeyen bol siyah bir pantolon giyiyor. *Henüz yeterince iyi bakamadım.*

"Çok kavgaya karıştın mı?" diye soruyor bana.

"Sadece Dünya'da sahip olduğum insan formlarında. Vücutlarının sınırlarını zorlayan birkaç iyi et giysisini kaybettim."

"Artık tamamen bedensel olduğunuza göre, gücünüz neredeyse kıyaslanamaz olacak. Büyülü kılıçların açtığı yaralar hariç neredeyse tüm yaralardan iyileşeceksin."

Sinirli bir şekilde bir kolumu üzerinde kavuştururken diğer elimi tırnaklarını karıştırıyorum. *Cehennemde tazeyim, tam bir aptal değilim*, diye bağırarak istiyorum. Başımı eğip zoraki bir gülümsemeyle, "Büyülü silahların farkındayım, teşekkür ederim," diye tersliyorum.

"Dinle, baban beni sana öğretmem için görevlendirdi. Ben de bunu yapıyorum."

Duruşu sert ve yemin ederim şakağında bir damarın zonkladığını görebiliyorum.

-Yalamak istiyorum... ya da patlatmak.

"İyi bir öğretmen olmanın bir parçası da öğrencinizin temelini anlamaktır," diye alay ediyorum tatlı ama küçümseyici bir tonda.

"Lanet olası çukurda olmayı tercih ederim," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve beni gülümsetiyor. Toth'a işkence etmek hızla yeni favori hobim haline geliyor. Şifre olarak *çay saati* diyeceğim. Asla bilmeyecek.

"Bana hareketlerini gösterecek misin, göstermeyecek misin, savaşçı baba?"

Müzik açıp duruşunu alırken gözleri komik bir şekilde kararıyor. Onu taklit etme zahmetine girmiyorum; onun yerine sıkılmış gibi davranıyorum. Belki de onu yeterince kızdırmak istiyorum, böylece beni biraz boğacak, beni

ve sonunda üzerime inecek. Ağzını daha verimli kullanacağı kesin.

Bu bedeni hâlâ bir deneme sürüşüne çıkarmadım ve bir parçam Toth'u terk ettiğim için pişmanlık duyuyor. Gerçekten seviştığımızı ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranmak zorunda kaldığını hayal edebiliyor musunuz? Bu fikir beni güldürüyor ama benden ne kadar etkilendiğini ve bu küçük gerçekten ne kadar nefret ettiğini bilmek bile egomu tatmin etmeye yetiyor.

"Güçlü olabilirsiniz, ancak bir dövüşte sadece saldırıya geçerseniz, alt edilme ihtimaliniz vardır. Melekler çoğu zaman gruplar halinde seyahat ederler; biriyle göğüs göğüse gelseniz bile, büyük olasılıkla yakınlarda bir başkası daha vardır."

"Ciddi misin? Melekler için mi endişeleniyoruz?" Benim için sadece dost canlısı küçük haşereler oldular. Dürüst olmak gerekirse onları bir tehdit olarak görmüyorum.

"Şeytanın kızını yok etmekte tereddüt etmeyecek çok güçlü ve yaşlı melekler var," diye uyarıyor ve ne kadar çabalasam da benden kaçan kahkaha balonunu tutamıyorum.

"Ne?" diye soruyor, sanki bu ifadeye verdiğim tepki tuhafmış gibi.

"Hiçbir şey," diye geçiştiriyorum başımı sallayarak. Sadece melekler Lucifer'i yenmek ve beni onun yerine koymak istiyorlardı. Eğer isteseydim, onlarla kolayca bağlantı kurabilir ve plana devam edebilirdim.

Ancak Lucifer'la yaşadığım hassas andan sonra bunu yapma şansım düşük... *ama asla sıfır değil, diye ekliyor içimden bir ses.*

Görünüşe göre, Toth'un konuşmayla işi bitmiş. Çok hızlı hareket ediyor ve üzerime atılarak beni boğmaya çalışıyor. Ona izin verdim çünkü bu sapıkça ve eğlenceli. Hatta o beni tutarken kıcımlı kasıklarına bastırıyorum.

"Gerçekten biraz ön sevişme öğrenmelisin, Toth," diye takılıyorum ve inleyerek boğazımı nefes alamayacağım kadar sert kavırıyor. Parmaklarımı kollarına dolayarak onu başımın üzerinden çevirip acımasızca sırt üstü yere düşmesini sağlarken gülümsüyorum.

Ciğerlerindeki hava boşalıyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Yüzündeki ifadenin hayal kırıklığı mı yoksa şehvet mi olduğunu anlayamıyorum. Emin olmak için karnının üzerine oturup bileklerini kavırıyorum ve başının üzerinde hapsediyorum.

"Benden hoşlandığın ve güçlü bir kadından hoşlandığın gerçeğini kabul etmeye hazır olduğunda bana haber ver," diyorum bana göz kırparken.

"Çılgınlık bana göre değil," diye cevap veriyor ve beni fazla bir güçle itiyor. Sert bir şekilde kıcımlı üzerine düştüm, sarsıcı bir acı

Omurga. Yemin ederim yüzünde bir endişe ifadesi görüyorum, sonra tekrar soğukkanlı haline dönüyor.

"Sanırım bir hançerle ya da biri bana dokunursa kendimi idare edebileceğimi açıkça belirttim. Bugün için başka bir şey var mı profesör? Yoksa bugünlük başkasının çılgın sorunu olabilir miyim?" Alaycı bir şekilde sordum.

Burnundan derin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatarak bir nebze olsun sabır arıyor. "Lucifer Cehennem'in iç yüzünü anlamanı istiyor."

İlginç.

Lucifer'in benden biraz çekindiğini hissediyordum, ama benim bu toprakları gerçekten tanımamı istemesi ilgi çekiciydi. Bana üç kişilik bir listede olduğumu ve Cehennem'in bir parçası olmamı gerçekten istediğini söyledi. Onun sözüne güvenmek zorundayım.

Elimi devam etme hareketiyle yuvarlıyorum ve Toth tekrar derin bir nefes alıyor. "Sanırım en baştan başlayalım," diyor ve ikimiz de minderlere oturuyoruz. "Eğer bilgilerinizin çoğu Dünya'daki Hristiyanlıktan geliyorsa, her şeyi yanlış anlamışsınız demektir."

"Biraz Dünya bilgisi ve Beelzebub," diye düzeltiyorum onu.

"Pislik herif," diye homurdanıyor Toth. Omuzlarımı silkiyorum ve Toth başını bana doğru eğiyor ama yorum yapmıyor. "Lucifer düşmüş bir melek değil. Teknik olarak hâlâ bir melek ama aynı zamanda ilk iblis. Cehennemin kralı olmak Tanrı'nın verdiği bir cezaydı ama başlangıçta sonsuza kadar burada kalması amaçlanmamıştı. Onu buraya göndererek... yani, onu olduğu şey haline getirdi, Cehennem'in dönüştüğü şey."

"Ona hayran mısın?" Ona usulca soruyorum ve o da başını sallıyor. Tanrı'nın kadın olması hakkında yorum bile yapmıyorum; Beelzebub bu bilgiyi bana zaten söylemişti. Cennet, başında bir lider olmaksızın her şeyi toparlamak için tam bir telaş içinde görünüyor.

"Hikayelerde anlatıldığı gibi kötü biri değil. Sert olabilir ama adildir. Bu iş, bu diyarı yönetmek kolay değil ve yapmak zorunda kaldığı fedakarlıklara rağmen bunu yapıyor."

"Dünya'ya gelip bir sürü kadını hamile bırakmak, çocuğu büyütmelerine ya da bir yetimhaneye bırakmalarına izin vermek fedakârlık gibi görünmüyor," diye sertçe alay ediyorum ve Toth ilk kez bana yumuşak bir ifade veriyor. Lucifer ile affetme yolunda olabilirim ama bu kini varlığımın sonuna kadar sürdürmeyi planlıyorum.

"Eğer seni bilseydi, acı çekmene izin vermezdi. Beelzebub başka çocuğu olup olmadığını öğrenmek için gönderildi ve Lucifer'e yalan söyledi."

"Bundan emin misin?"

İç çekiyor ve sakalını sıvazlıyor. "Dinle, senin gibi şekilsiz olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi davranamam. Ama senin hayatta olduğunu öğrendiğinde Lucifer'ın yüzünü gördüm. Mahvolmuştu."

"Peki ya Blair?" Kendimi hırçın hissederek ona soruyorum.

"O yarı cadı, yani yarı ölümlü. Ne yapması gerekiyordu? Cehenneme bir çocuk getirmek mi?"

Başka tarafa bakıyorum ve alay ediyorum. "Sanırım değil."

"Sadece ona bir şans verin diyorum. Muhtemelen onun hakkında bildikleriniz gerçeği çarpıtıyor ya da karalıyor."

"Şiddet ve kötülük içeren şeylere aldırmiyorum bile," diyorum gülümseyerek, yanağımı dizlerime dayayıp Toth'a bakarak. O da bana gülümseyerek karşılık veriyor ve başını sallıyor.

"Sanırım sen . Ben de öyle."

"Dur tahmin edeyim, asker miydin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Ne kadar zaman önce?"

"Bin yıl önce."

Islık çaldım ve başımı salladım. "Yaşlı erkeklere düşkün olduğumu biliyordum ama lanet olsun."

"Benimle flört etmeyi bırakmalısın," diye sertçe emrediyor.

Doğüstü bir hızla hançerlerden birini kapıyorum ve Toth'u sırt üstü yatırıp hançeri boğazına dayıyorum. Korkmuş görünmüyor. Tam da beklediğim gibi... Heyecanlı.

"Yapamam. Çok tatlısın," diye takılıyorum ve boğazını kanamaya yetecek kadar deliyorum.

"Yarın görüşürüz profesör," diyorum boynundaki kanı silip gömleğine sürerek. *O çok eğlenceli biri.*

Odadan çıkıp yatak odama dönmeden önce hançeri bir şangırtıyla yere bırakıyorum.

Duş ve Dans Eden Anneler maratonu rüya gibi bir geceye benziyor. Ben.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Teytani bir beyin olmanın gereklilikleri şunlardır: Herkesin sizi hafife aldığından emin olun, elinizden geldiğince her bilgiyi alın ve kimseye güvenmeyin.

Lucifer tavsiyeme uyup Lilith'i kraliçesi yaptığında ve şimdi onlar bir tür balayına çıkarken beni burada kendi halime bıraktıklarında ne kadar şaşırdığımı tahmin edin. Kesinlikle bunca yıldır kafamda canlandırdığım kötü diktatöre dönüşmüyor. Aslında, ondan hoşlanmaya başlıyorum; bu endişe verici.

Ve beni burada bırakacak kadar bana güvendikleri gerçeği... açıkçası, şaşkınım.

Muhtemelen bu zamanı onların güvenini kazanmak ve iyi, sorumlu bir şeytan kız olmak için kullanmalıyım.

Ama Dance Mums'ı ne kadar sevsem de, bu evden siktir olup gitmem gerekiyor. Deneyimlenecek çok fazla cehennem var ve ben daha yüzeyini bile çizemedim.

Ayrıca, Toth'u sadece eğitim seansları sırasında kuru kuru becerebildim. Biraz aksiyon için çok kötüyüm ve eğer Toth ciddi bir şeytan borusu döşemeyecekse, daha istekli ve gönüllü başka bir gönüllü bulacağım.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" Lucifer bana soruyor ve ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Tavşanlar gibi seviştiginize rastlamadan birkaç gün malikânenin etrafında gizlenmek mi? Evet, bununla başa çıkabilirim." Lucifer bana bakarken kollarını kavuşturuyor. Bu sefer gözlerimi deviriyorum ve kurallarını sıralıyorum. "Kural

Bir, korkusuz savaşçı Toth'tan başkası eşlik etmedikçe malikaneden ayrılmayın. İki, kediye besleyin. Ve üç numara, kimseyi öldürmemeye çalış." İki numara hariç tüm kurallar için parmaklarımı çapraz yapıyorum. *Tabii ki lanet kediye besleyeceğim.*

Lucifer başını sallayıp iç geçiriyor ve Toth'a beni hizada tutması gerektiğini söyleyen bir bakış atıyor. Beni hapsetmek için Cennet'te hiç şansı yok. Yine de deneyebilir. *Oooohhh, ben, Toth ve zincirler... eğlenceli bir hafta sonu olurdu.*

Lucifer, "Bize ihtiyacın olursa hemen beni çağır," diye talimat verdi.

"Çok dramatik, iyi olacak. Bu son derece gotik ama bir şekilde rahat, ürkütücü malikanede kapana kısılmışken son zamanlarda izlediğim ergenliğe giriş filmlerine benzemeyecek." Lifetime kanalı Dance Mums kadar iyi değil ama tekrar bölümü olduğunda bazen değiştiriyorum.

Lucifer iç geçiriyor ve öne doğru eğiliyor. Ellerini üzerime doluyor ve bir an için hareketsiz kalıyorum. Daha önce hiç sarıldığımdan emin değilim. Bu yabancı hissin içime işlemesine izin veriyorum ve kollarımı tekrar babama doluyorum. Sarılmayı çok sevdiğime karar verdim. Hayır, baba sarılmalarını seviyorum. Başka biri bana sarılmaya kalkarsa, onu bıçaklayabilirim.

"Cidden, iyi vakit geçir. Ben hallederim," diye fısıldıyorum ve onun tüm kurallarını çiğneyeceğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Bu vedalaşmanın çok duygusal olmasına izin vermek yerine, bir şaka yapıp Lilith'e gülümsüyorum. "Eğer bu tatil boyunca onun kışındaki sopayı çıkarabilirsen sana on dolar veririm." Lilith gülerken Lucifer ikimize de sinirli bir bakış atıyor.

"Haydi, Şeytan. Tatile çıkıyoruz," diye bağılıyor Lilith, babamla birlikte Cehennem'den çıkmadan önce.

"Tam bir kabus olacaksın, değil mi?" Toth yüzünde şüphe dolu bir ifadeyle bana bakarak soruyor. Keşke paranoyasını bu kadar ateşli bulmasaydım.

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve ona yavru köpek bakışları atıyorum. "Hayır, tam bir melek olacağım." "Daha da kötü. Hadi antrenmana gidelim."

Mükemmel, onu yoralım ki daha sonra beni kovalayamasın... bekle, hayır... aslında bu kulağa oldukça eğlenceli geliyor. Bu fikri sonraya saklayalım.

Toth ziyafet alanında bir tür sorunu olan bir iblisle meşgul ve sonunda malikânenen ayrılmak için mükemmel bir fırsat doğdu. Hemen babamın odasına girip Lilith'in kedisi Doom'u besliyorum, hıyarın teki olması gerekiyor ama küçük kara kedi bana sadece sevimli geliyor.

Blair'in bir yılanı olduğunu duydum. Açıkçası, bir evcil hayvana ihtiyacım var. Cehennemdeki tüm güçlü kadınların sahip olduğu bir şeyse, benim de kendiminkine ihtiyacım var. Tatilden döndüğünde babama bu konuyu açacağımdan emin olabilirsiniz.

Eğer Toth benim tekliflerimi kabul etseydi, tüm hafta sonu boyunca onunla malikânenin etrafında aylaklık etmekte bir sakınca görmezdim ama etmedi. Ve bir iblis kızın ihtiyaçları vardır; yepyeni gösterişli bir vücuda sahip bir iblis kızın daha da fazla ihtiyacı .

Mesele sadece malikane dışından biriyle bağlantı kurmak istemem bile değil. İlk defa gözetim altında olmadan kendi halime bırakıyorum. Her ne kadar tamamen teslim olmak ve herkesin olmamı istediği Şeytan'ın dölü olmak istesem de, bana söylediği her şeyin doğru olduğundan emin olmam gerekiyor.

Nasıl anladığımı bilmiyorum ama babamın Beelzebub hakkında yalan söylediğini biliyorum ve bu işin aslını öğrenmeye hazırım. Beelzebub'ın benim varlığım hakkında yalan söylediği ve belki de Cehennem'i yıkmak için meleklerle birlikte çalışmamı sağladığı düşünüldüğünde, babamın neden onunla iletişim kurmamı istemediğini anlayabiliyorum. Ama Beelzebub uzun zamandır sahip olduğum tek şeydi ve zihnimi doldurduğu her şeyin yalan olduğu ortaya çıksa da, yine de onunla şahsen yüzleşmek istiyorum.

Sadece kime güvenilebileceğime ve buradan nereye gideceğime dair sağlam kanıtlara ihtiyacım var. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak, tamamen güvenilebileceğim birini istemem çok mu kötü? *Belki de bu imkansızdır.*

Tekrar elimdeki göreve odaklandığımda bir sorunum olduğunu fark ediyorum. Portallamanın kendisiyle ilgili bir sorunum yok ama portalladığınızda varış noktanızı hayal etmeniz gerekiyor ve ben Cehennem'i nasıl dolaşacağımı bilmiyorum. Yine de ön kapıları gözümde canlandırabiliyorum. Yatak odamın penceresinden onları görebiliyorum.

Kapıların hemen dışına doğru ilerliyorum ve gözümün alabildiğince uzağa bakarak yürümeye başlıyorum. Şehre ulaşmam biraz zaman alıyor. Toth ve Lilith bana ruhlar ve vesaire vesaire hakkında bilgi verdi. Bu şehir sıkıcı ve tüm bu 'insanlar' ürkütücü görünüyor.

Muhtemelen bir noktada buraya geri döneceğim ama istediğim maceranın burada olmadığını biliyorum. İstediğim cevaplar bu şehirde değil.

İstediğimden daha fazla yürüdüm, ama sonunda ruhların yaşadığı yerin dış mahallelerindeyim ve önümdeki devasa, tüyler ürpertici binayı görüyorum.

Bingo.

Cehennem çukuruna doğru yürürken ve koridorları keşfetmeye başlarken botlarım kaldırımı tokatlıyor. Burası çok kabataslak, en iyi şekilde. Duvarların ve zeminin bazı yerlerinde kan lekeleri var. Kafamı soktuğum bazı odalarda çok sayıda silah varken, diğerleri cansız bedenlerle dolu. Elimde olmadan çukurun derinliklerine doğru çekiliyorum. Sanki bir şey ya da biri beni çağırıyor ve emin adımlarım beni merdivenlerden aşağıya indiriyor. Aşağı indikçe sıcaklık daha da artıyor ve ışık daha da azalıyor. Elimi yüzümün önünde görebiliyorum ama hepsi bu. Yaklaşık on adım ileride bir ışık titremesi oluyor ve bir adım daha attığımda derin, lezzetli bir ses duyuyorum.

"Buraya ait değilsin, küçük prenses."

"Sanırım biliyorum," diyorum boşluğa doğru tam bir güvenle. "Git," diye homurdanıyor.

"Mmm... Sanmıyorum."

Bana gittikçe yaklaşan yüksek sesli, ağır ayak sesleri var. Sesin sahibi bana ulaştığında, yüzünü görebilmek için başımı tamamen geriye eğmek zorunda kalıyorum. Güçlü vücudu kana bulanmış ve erkeksi yüzü acımasız bir şekilde yakışıklı. Beyaz-sarı saçları topuz yapılmış ve kanla benek benek olmuş. Kulaklarının sivri olduğuna yemin edebilirim ama yüzü bunu söyleyemeyeceğim kadar uzakta. Etrafımda gördüğüm en büyük insan.

Hemen ilgimi çekti ve oldum. Bu tam da bedenimin kirazını patlatacak türden bir iblis. *Kaybın için üzgünüm, Toth.* "Burada olmamalısın prenses," diye tekrarlıyor ve karanlık, derin sesi

bana bir şey yapıyor. Toth'un bana patronluk taslamasına benzer bir şey. Ama bu seferki... ölümcül ve bu hoşuma gidiyor.

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum parmağımı taş gibi sert karnına koyarak. Toth oyun oynamayı sevmez ama belki de bu kocaman canavar daha eğlenceli olabilir. Kim olduğumu bildiği için mi bana prenses diyor yoksa benim için sevimli, küçük bir evcil hayvan ismi mi emin değilim. Eğer ikincisiyse, ona şimdiden aşık olmuş olabilirim. "Bu koridorlarda koşacağım. Eğer beni yakalarsanız, dediğinizi yaparım."

Homurdanıyor ve bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini sanıyorum ama derin tınısıyla söylediği tek şey, "Kaç o zaman küçük prenses," oluyor.

Bana iki kez söylenmesine gerek yok ve ayaklarımın beni bilinmeyen koridorlara taşımaya izin veriyorum. Ellerim önümde duruyor, böylece çukurun merkezine doğru daha derine koşarken herhangi bir duvara çarpıyorum. Tenim buğuyla kaplanıyor ve çukurun sıcaklığı ciğerlerime doluyor. Ferahlatıcı derecede küllü ve beni daha hızlı koşmaya teşvik ediyor.

Botlarımın kanla ve çukurun zeminini kaplayan diğer maddelerle kaplı olduğundan eminim ama umurumda değil. Tek umursadığım yaşadığımı hissetmek ve bu bedenin sınırlarını zorlamak.

Kalbim hızla atıyor, terliyorum ve kulaklarımdaki uğultu dışında duyabildiğim tek şey devin arkamda yankılanan ayak sesleri. Beni avlarken hiçbir şey söylemiyor; alay ya da kaçınılmaz olarak beni yakaladığında ne olacağına dair herhangi bir söz vermiyor.

Bulunduğum koridor o kadar karanlık ki sonu hakkında endişeleniyorum, bu yüzden hızlıca sağa keskin bir dönüş yapıyorum ve sarmal merdivenlerle karşılaşıyorum. Her seferinde birkaç adım atıyorum ve yukarı çıkmak yerine aşağı indiğim için minnettarım. de adımları dar merdiven boşluğunda yüksek sesle çınıyor ve göğsümde baş döndürücü bir heyecan kabarıyor.

Beni yakaladığında bana ne yapacak?

Sonunda biri bana her zaman istediğim şekilde dokunacak mı? Bedensel olmadan önce bile gerçek bir yakınlık ve şefkat deneyimlemek istiyordum. Sanırım bir dereceye kadar yaşadım, ama bu benim bedenim değildi, doğru hissettirmiyordu.

Beni yakalamasını istiyorum ve eminim o da beni tuzağa istiyor, ama oyunun bu kadar çabuk bitmesine izin veremem.

Sonunda, birkaç kat daha indikten sonra bir kapı görüyorum ve aceleyle açıyorum. Yüksek sesle inliyor ve direniyor ama gücümle kolayca odaya giriyorum. Büyük bir oda; neredeyse devasa bir revire benziyor. Ama etrafıma baktığımda kaçış olmadığını fark ediyorum.

Kedi fare oyunumuz sona ermek üzere ama henüz bitmedi. Beni avlayan büyük yırtıcı tam kuyruğumda ve kaçacak yerim kalmadığı için saklanıyorum. Derme çatma triyaj masalarından birinin altına sürünerek karnımın üzerine yatıyorum ve hiçbir yerim görünmesin diye uzuvlarımı vücuduma yaklaşıtıyorum.

Zor ama ciğerlerime kül doluyormuş gibi hissetmeme rağmen nefesimi yumuşatıyorum.

Yeni yarattığım kalbim iğrenç zemine çarpıyor ve bu andan önce hiç gerçek anlamda yaşamadığımı fark ediyorum. Hiç bu kadar yoğun bir adrenalin patlaması hissetmemiştim, tüm vücudumun uğuldadığı bir adrenalin. Sanırım bu duyguya kolayca bağımlı hale gelebilirim.

Kapının gıcirtısını bir kez daha duyduktan sonra odanın içinde adım atmaya başladığında botlarını görüyorum. Acele etmiyor. Benimle oynuyor ve ben onun oyuncağı olma, onun merhametine kalma fikrini seviyorum.

Sorumluluk sahibi olmayı sevsem de - daha çok sorumluluk sahibi olmayı *seviyorum* - beni yerime koyan biriyle birlikte olma fikri ilgi çekici.

Etrafta dolaşırken konuşmuyor, küçük oyunumuzu uzatıyor. Ben sadece onun son derece büyük ayaklarının her yatağın etrafında dolaşmasını izliyorum. Ta ki benimkine ulaşana kadar. Duraklıyor ve bir sonraki yatağa geçip geçmeyeceğini merak ediyorum, ama sonra devasa bir yumruk ortaya çıkıyor ve saçlarımı sıkarak beni yatağın altından sürünerek çıkmaya zorluyor.

Ne kadar da aşağılayıcı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

L En yakın müttefiklerimden biri olan ilith bana Lucifer'in iki kızı olduğunu söylemişti. Biri yarı cadı ve çoktan Daxaddon ile yuva kurmuş. Bir de Mara var, veliaht Prenses Cehennem'in.

Sevgimin nesnesi o olmamalıydı, Cehennem'in hükümdarının kızının peşine düşmek aptalca bir iştir. Beni büyük bir aptal olarak kabul edin çünkü onu çukurda görür görmez, onu benim yapacağımı biliyordum.

Buranın sahibiymiş gibi benzersiz bir özgüvenle içeri girdi. Sonra, tatlı küçük iblis varisi bir oyun oynamak istedi. Ben kimim ki onun istediği her şeyi reddedeyim?

Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Çukuru seviyorum; Cehennemden zevk alıyorum, ancak birkaç güvenilir arkadaşım olmasına rağmen çoğunlukla kendime saklıyorum. Ancak, beni gerçekten heyecanlandıran hiçbir şey olmadı.

-Şimdiye kadar.

Tüm karşılaşma boyunca onunla oynadım. En başından itibaren onu kolayca kapabilirdim. Ama kalbinin hızla çarpmasını, tenini lezzetli bir terin kaplamasını istedim. Ama en önemlisi, onun beklenti, adrenalin ve arzuyla ıslanmasını istiyordum.

Yıllardır krallığıma olan sadakatim ve bağlılığım sonunda verdi. Küçük prenses benim ödülüm olacak.

Odaya girer girmez, hangi yatağın altında saklandığını tam olarak biliyordum. Kalbinin muşambaya çarpışını duyabiliyordum.

Bu odayı uzun zamandır kullanmıyorduk. Burası muhtemelen eskiden kullandığımız en berbat işkence odalarından biri. Buraya birden fazla

ruhları buraya getirip birbirlerine işkence etmelerini sağladı. Şansıma, ruhlar hiçbir şey yapmazlarsa işkenceden kurtulacaklarını anladılar ve Lucifer burayı kapattı. Yani hala bir işim var ve her gün en ahlaksız ruhlara işkence yapabiliyorum. İyi bir hayat sürüyorum, neredeyse bütün bir hayat. Eksik olan parçalar hariç... kendim dışında bir şeyi sevmeye ihtiyacı.

Bana birkaç yüzyıl önce sormuş olsaydınız, size böyle bir sevgiyi hak etmediğimi söylerdim. Ama şimdi, yıllar süren hizmetimden sonra, kesinlikle iyi bir şeyi, tamamen bana ait bir şeyi hak ediyorum.

Küçük prensesimi yeterince beklettim. Onu şımartmaya niyetli olsam da, *benim* olduğunu anlaması gerekiyor.

Parmaklarım uzun, siyah saçlarına dolanıyor ve sıkıyor. Onu sedyenin altından çıkarırken inliyor. Şikayet etmiyor ve yatağın altından tamamen çıktığında gözlerindeki korku değil, arzu. Mara elimi saçlarından ya da beni itmiyor. Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye alay ediyor ve yüzümü vahşi bir gülümseme kaplıyor. Kurallara göre onu bir kez yakaladığımda ona istediğimi yapabilirdim. Onun her santimini keşfetmek, onu acımasızca sahiplenmek istesem de, ona olan sonsuz bağlılığımı ve arzumu da anlaması gerekiyor. Onunla daha yeni tanıştığımı biliyorum ama takıntım Lilith ondan ilk kez bahsettiğinde başladı.

Birbirimizi tanımak için daha çok zamanımız var - tam olarak sonsuzluğun tamamı. Yani şu anda benim ona sahip çıkmama ihtiyacı var. Birbirimiz için yaratıldığımızı anlaması gerekiyor, bu yüzden ona karşı stratejik davranıyorum.

Ona tapacağım... şiddetle.

Çok az bir çabayla onu belinden tutup en temiz yatağı buluyorum. Hala ideal olmasa da, işimi görür. Bir saniyemi bile boşa harcamayacağım.

Yatağın üzerinde zıplarken gülüyor.

"Kahretsin, evet!" diye bağırıyor. "Çok heyecanlıyım."

Çok sevimli. Onun heyecanı karşısında gülümsememi gizleyemiyorum. Sanki benim için yaratılmış. Benimle bu kadar mükemmel uyum sağlayabilecek birini bulmak için uzun yıllar bekledim. Elbette başkalarıyla da ilgilendim ama cinsel dürtülerimi harekete geçirmeyeli uzun zaman oldu. Ama bu küçük beni kudurtuyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor bana göz kırparak. Parlak mavi gözleri bir an için mora dönüyor, sonra tekrar eski haline dönüyor. Bu kesinlikle çok değerli.

Onu yakalamak için çok fazla zaman harcadım, ona sahip olduktan sonra ne yapmak istediğimi değil. Ona kelimelerle cevap vermedim. Sadece homurdandım ve botlarından birini kavradım, diğerini yapmadan önce ayağından çektim.

Dirseklerini şiltenin üzerine koymuş, hareketlerimi izliyor. "Bana nazik davranılmasını istemiyorum," diyor sertçe.

Not edildi.

Taytının paçasından tutup dizlerine kadar çekiştiriyorum. Dudağını ısıyor ve sanki ona istediği her şeyi verip veremeyeceğimi sorguluyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Uyumluluğumuzdan şüphe etmesine gerek kalmayacak.

Taytını bacaklarından aşağıya doğru çekmek yerine, kalçalarını göğsüne doğru ve kumaşın bel bandını çekiştirerek başının arkasına doğru geriyorum. Kumaş boynunun arkasında sonuna kadar geriliyor ve bacaklarını benim seyir zevkim için geniş tutuyor. Sırt üstü düşüyor ve onu nasıl bir pozisyona soktuğumu anlayınca nefesi kesiliyor. Elleri hemen uyluklarına gidiyor, bacaklarını geride tutuyor ve pozisyonu daha rahat hale getiriyor.

Onu uzuvlarına sardığım için amcığı ön ve merkezde. Vücudu benimdir.

Kocaman sikimi kolayca içine sokabilirim ve onun yapabileceği hiçbir şey yok. Onu istediğim kadar alabilirdim, onu defalarca döllerimle doldurabilirdim, böylece onun üzerindeki hak iddiamı anlayabilirdi.

Ama ben kaçınıyorum.

Onun çukurlara geri dönmesini, ilgim, sikim ve zamanım için yalvarmasını istiyorum.

O bir prenses -benim prensesim- ve öyle davranılmalı.

Gözlerim onun parlayan amcığından ayrılıp yüzüne bakıyor. Bunun için çok istekli ve bu onun için iyi bir şey yapmak istememe neden oluyor. İsteklerimi bir kenara bırakıyorum ve bunun yerine iki parmağımı klitorisinden girişine doğru sürüklüyorum, ıslaklığını topluyorum ve yumuşak, sıcak amının etrafına yayıyorum.

"Siktir, bu daha önce hissettiğim her şeyden daha iyi hissettiriyor."

Kaşlarım çatıldı ve tekrar ona baktım. Ona kaşlarımı çatıyorum ve beni bu kadar iyi okuyabilmesine çok şaşıyorum.

"Hayır, bu benim ilk seferim değil ama aynı zamanda öyle. Bu bedenime hiç dokunulmamıştı." Bunu itiraf etmek onun için zor olmuş gibi yüzü yumuşuyor.

"Oh, prenses," diye sert bir ses tonuyla cevap veriyorum, avuçlarım kalçalarını vücuduna doğru daha da iterken ve ağzım muhtaç amına inerken.

Ellerinden biri dizinin kıvrımından ayrılıyor ve kabaca saçındaki topuzu tutuyor. Onu yutarken amcığına karşı inliyorum, dilim bana verdiği her damlayı yalayıp yutuyor.

"Klitorisim," diye bağıyor, beni saçlarımdan tutup yüzümü ağzımı istediği yere çekiyor. İsteğine itaat ediyorum ve küçük tomurcuğu ağzıma alıp dilimle oynatıyorum. "İşte böyle. Siktir. Sakın durma."

Bacakları titriyor ve bacaklarının kapalı olmasının onu zorlamaya başladığını söyleyebilirim. Vücudunun sınırlarını zorlamasından zevk alıyorum. Onun kemiksiz olmasını istiyorum, o kadar bitkin olsun ki ona zevk verdikten sonra onu taşımak zorunda kalayım.

Keşke aynı anda hem onu becerip hem de yiyebilseydim.

Sikimi kullanamadığım için bir elimi titreyen kalçasından çekip bir parmağımı daracık, küçük amına sokuyorum. Kahretsin, onu benim uzunluğumu alması için eğitmem gerekecek. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor ve diğer elimi pantolonumu çıkarmak için kullanıyorum, böylece onu yerken kendime dokunabiliyorum.

Kalçaları kontrolsüzce titriyor ve boynunu zorlayan tayıtının gerginliğine direniyor.

Sonunda pantolonumu indirdim ve dilim klitorisini çalıştırırken kendimi okşamaya başladım ve parmaklarım onun içinde kıvrıldı.

"Kendine mi dokunuyorsun?" diye soruyor nefes nefese ve ben de onaylayarak homurdanıyorum. Amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve uzun süre dayanamayacağımı fark ediyorum. Yüzyıllardır bir başkasına bu şekilde dokunmamıştım ve dokunduğumda bile asla bu kadar iyi olmamıştı.

Bu beni teşvik ediyor ve hızlanıyorum, her şeyi daha hızlı yapıyorum. Yumruğum sikimin etrafını daha sıkı sarıyor, klitorisine yaptığım emme daha da sertleşiyor ve parmaklarım ona daha hızlı girip çıkıyor.

Titreyen bacaklarını tutarken dokunuşum karşısında çaresiz kalıyor ve başı yatağa çarpıyor.

"Lütfen. Lütfen," diye ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yumruğumu ve amını aynı anda sikerken sedyenin sallanma sesi ritmik bir hal alıyor. Amcığı parmaklarımı kavırıyor ve sonunda boşalırken döllerini elimden aşağı damlıyor.

Burkulan vücudu serbest bırakılmayı bekliyor ama ben devam ediyorum, patladığında vücudu parmaklarımın etrafında bir bobin gibi geriliyor. Kasları gergin ve bana bakmak için gözlerini açtığında gözleri sulanıyor.

"Tamam, bu kadar yeter."

Alçak sesle homurdanıyorum ve özünün her son damlasını yalamaya ve emmeye devam ediyorum. Her yalamada yüksek sesle inliyor ve sesleri hafızamın derinliklerine kilitliyorum.

Nefes nefese bir sesle "Bitirdiğini görmek istiyorum" diyor. Dudaklarım ortasından ayrılıyor ve dölllerinin çenemden aşağı süzülüşünü izlerken gözlerindeki hazzı görüyorum.

Taytının kemerini tutmaya ve boynundan çıkarmaya çalışıyor.

"Hayır," diye sert bir sesle emrediyorum ve boğazının titremesini izliyorum. Ellerimi değiştiriyorum, onu parmaklamak için kullandığım elimle mastürbasyon yapıyorum. Sikim onun içindeyken, sonunda serbest kalıyorum. Kendimi kabaca okşayarak, bırakıyorum ve güzel pembe amını dölleriyle kaplamama izin veriyorum. Beyaz çizgiler onu güzelce süslüyor ve tenine sürmekten başka bir şey istemiyorum. Onu sınırlarından kurtarmadan önce horozumu uzağa koydum.

Bel bandını boynunun arkasından çektiğimde yüksek sesle iç çekiyor ve sonunda uzuvlarını esnetebiliyor. Titrek bacakları üzerinde durmasına yardım ediyorum ve gerilmiş kumaşı tekrar beline doğru kaydırıyorum. Elim, ıslaklığın kumaşın kasıklarından sızdığını hissedene kadar amını kabaca kavırıyor.

"Benim," dedim ona.

Bana ıslıl ıslıl bir gülümseme veriyor. "Sanırım senin olacaksam, en azından adını bilmeliyim, koca adam."

"Elvor," diye cevap veriyorum.

"Elvor," diye tekrarlıyor gülümseyerek. "Uygun. Elvor, eğer benimle flört etmek istiyorsan, bunu onaylıyorum. Ancak bilmelisin ki ben tek kişilik bir kız değilim. Telfi etmem gereken çok zaman var ve bu vücudu sonuna kadar zorlamayı planlıyorum."

Başımı ona doğru eğiyorum ve sözlerini değerlendiriyorum. *Onu paylaşabilir miyim?*

İlk fikir beni kızdırdı. Çok sabırlı davrandım; bana uygun bir insan için çok uzun süre bekledim... ve şimdi onu paylaşmam mı gerekiyor? Emin değilim.

"Şuna ne dersin? Birinden hoşlanırsam, önce sana söylerim ve bunun hakkında konuşabiliriz?" diye teklif ediyor. "Bu arada benim adım Mara."

"Biliyorum," diyorum.

Başını bana doğru eğiyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Güçlü ama sessiz bir tip. Bunu sevdim. Demek çukur burası, ha?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Ben-"

Cümlesini tamamlayamıyor çünkü Toth kapıyı çarparak açıyor; odaya ve Mara'yı bıraktığım duruma bakarken öfkeli görünüyor. Darmadağınık, muhteşem bir karmaşa. Onu bu hale getirmenin gururu içimde kabarıyor.

İblis derin bir nefes alıp tavana bakarken ben Mara'nın önünde koruyucu bir duruş alıyorum.

Mara sırtıma vuruyor. Yüzümü ona döndüğümde, neredeyse göğüs kaslarıma ulaşıyor. Küçük cüssesini çok sevimli buluyorum. "Hoşlandığım biri."

Cevap olarak homurdanıyorum. *Toth, gerçekten mi?* Yeni sevgilimin zevklerini yargılamamak için elimden geleni yapıyorum.

"Cidden, lanet çukura mı kaçtın? Hemen şimdi malikâneye geri dönmen gerekiyor," diye azarlıyor Toth onu.

Göğsümden hayvani bir hırıltı yükseliyor ama Mara koluma yatıştırıcı bir el koyuyor.

"Sorun yok, Elvor." Toth'a dönüyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Malikâne çok sıkıcı. Biraz yaşamak istediğim için beni affedin." Toth onun vücuduna bakarken ve kalçalarının tepesindeki serbest bırakma havuzunu fark ederken saf erkeksi bir gururla izliyorum. Kızgınlığını ve kıskançlığını görebiliyorum, çok lezzetli.

"Hadi gidelim. Şimdi," diye talep ediyor. Mara gözlerini deviriyor ve bana bakıyor.

"Belki yarın malikâneye gelebilirsin? Kur yapmaya o şekilde başlayabilirsin" diye umutla öneriyor. Başımla onaylıyorum ve gömleğimi yumruklayarak beni aşağı çekiyor, böylece dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurabiliyor. "Görüşürüz koca adam," diye mırıldanıyor yanımdan ayrılmadan önce.

Toth onun kolunu tutmaya çalışıyor ve o da kolunu çekiştirerek ondan uzaklaştırıyor. Göğsümden gurur kabarıyor; çıkarken kışının tayıtının içinde salınışını izliyorum.

Cehennem Prensesi'ne nasıl bir kur hediyesi verilir?

Düşünecek çok şeyim var ve her zaman en iyi düşünme şeklimi başkalarına işkence ederken yaparım. Otomatik olarak koridorlarda yürüyorum ve en sevdiğim mahkuma doğru ilerliyorum.

Babam Drugon, Fae aleminin önceki kralı ve yaklaşık dört yüz yıl önce beni öldüren adam.

Kapıyı iterek açıyorum ve kapı şiddetle karşı duvara çarpıyor.

"En sevmediğim oğlum," diye tükürerek selamlıyor. Bir sandalyeye bağlı ve neredeyse yirmi yıl önce öldüğü günden beri temizlenmesine izin vermedim.

"İğrençsin, beni iğrendiriyorsun! Her zaman tam bir hayal kırıklığıydın. Lucifer sende ne buluyor ki?" diye alay ediyor. Amacının ne olduğundan emin değilim... Acınası varlığına nihayet son vermem için beni kışkırtacak belki de?

Her zaman yaptığım gibi, parmaklarımdan başlıyorum. Bir pense alıp tekerlekli sandalyeme oturuyorum ve orta parmağını kavrayıp boğumundan kırıyorum. Bağırıyor ve yüzünü buruşturuyor; bu sesler beni rahatlatıyor.

Parmak iyi bir kur hediyesi midir? Hayır, muhtemelen değildir. *Çiçek?* Hayır, Mara gibi bir cehennem zebanisi için fazla sıradan. *Bir silah?* Evet, sadece en iyisi olur.

Aniden ayağa kalkıyorum, onun kirletilmiş parmağını odanın diğer tarafına doğru tekmeliyorum ve penseyi yere bırakıyorum. Etrafıma bakıyorum ve onu yeni bir hücreye koymalı mıyım diye düşünüyorum. Bu çok güzel görünüyor. Tavanda yeterince küf yok. Kan ve vücut sıvılarının miktarı hoş bir dokunuş ama nefes almak için mücadele etmesi gerekiyor.

"Dediğim gibi, zayıf. Başladığın işi bitir!" diye bağırıyor babam bana. Sadece başımı sallıyorum ve yüzüne sert bir tokat atıyorum.

Zavallı bir fae'ye işkence etmekten çok daha önemli işlerim var.

BÖLÜM 7

Toth'un portalı geçen gün beni Kara Göl'e götürdüğü zamanki kadar yumuşak değil.

"Ne düşünüyordun lan?" diye soruyor beni iterken. duvara karşı. Başımın arkası duvara çarparken eli boğazımı sıkıca sarıyor.

"Hangi kısmı, burada seninle olmak istememek mi? Yoksa cehennemin neler sunabileceğini görmek mi?"

"Çukura asla tek başına gitmemeliydin. Bu çok pervasızca. Ya sana bir şey olsaydı?"

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. "Awww, benim için endişeleniyor musun, Toth?" Ellerimi bileklerine dolayarak alay ediyorum. "Bu kadim bir iblis için gerçekten çok tatlı; bir kızın kendini özel hissetmesini sağlıyor."

Onu yakmışım gibi eli boğazımı terk ediyor ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Elvor basit biri. Onunla zar zor konuştum ve o benim ne kadar harika biri olduğumu fark etti. Bana kur yapma hevesi kesinlikle büyüleyiciydi.

Paylaşmaya pek hevesli görünmüyordu ama ben onun gözlerini birden fazla kişiyle eğlenmenin getirebileceği harikalara açacağım. Daha önce deneyimlediğimden değil, sadece harika olacağını biliyorum.

Ayrıca, Toth'u benim yapmak gibi sinsi planlarım olduğu Elvor'a karşı dürüst olmam gerekiyordu. Cehennem'de emrime amade olabilecek diğer iblisleri görmedim bile. Tüm seçeneklerimi bilmezken tek eşliliği nasıl kabul edebilirim ki?

"Babana malikaneden ayrılmayacağına dair söz vermiştin."

"Ayrıca kendime yeni bedenimde mümkün olan en fazla eğlenceyi yaşayacağıma dair söz verdim ve bunu bu malikaneye tıkılıp kalarak yapamam."

Bana sinirlendiğinde burnunun kenarını sıkıp derin derin nefes aldığı o küçük sevimli şeyi yapıyor.

"Cehennem'de işler şu anda istikrarlı değil. Yanınızda bir refakatçi olmadan öylece dolaşamazsınız."

Öfkem cızırdıyor ve göğsüne bastırıyorum -sertçe- bedenini duvara yaslamaya zorluyorum.

"Teknik olarak, Elvor çukurların etrafında bana eşlik ediyordu. Bana çok şey gösterdi," diye itiraz ediyorum öfkeyle. "Görmek ister misin? Hm?" Onunla alay ediyorum ve o da beni geri itiyor.

"Sadece odana git," diyor bana, öfkesi onu da benim gibi körüklüyor.

"Tabii ki, Şeytan'ın geri dönmesini ve onu hayal kırıklığına uğrattığı için küçük sürtüğüne kızmasını istemeyiz," diye tükürüyorum. Eli uçup tekrar boğazıma dolanıyor ve beni sertçe duvara bastırıyor. Yüzü benimkine o kadar yakın ki, bir santim daha olsa öpüşüyor olacaktık.

"Ben kimsenin orospusu değilim," diye hırlıyor bana, ben de gülümseyerek onu daha da kızdırıyorum.

"Beni kandırabilirdin. Efendin için ne kadar iyi bir hizmetkarsın, değil mi?"

Boğazımı daha sıkı sıkıyor ve koyu kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama burnundan sesli bir şekilde nefes alıyor ve dişlerini sıkarak konuşuyor. "Odana git," diye emrediyor.

Yine de gitmeme izin vermiyor.

"Başka birine hizmet edebilirsin, biliyor musun? Sen bana taparken ben de sana kendini çok iyi hissettirirdim," diyorum yüzüne bakarak.

Kokusu erkeksi ve yoğun. Tek istediğim ona sarılmak. Ama aptal adam pes etmiyor. Bana olan bağlılığı babama olan sadakatini geçene kadar bu iş asla yürümeyecek.

Belki de sadece biraz teşvike ihtiyacı vardır.

"Elvor bana karşı çok cömertti, biliyor musun? Onu boşaltmamı bile istemedi. Beni hareketsiz bıraktı ve sanki beni tatmadan bir gün daha yaşayamayacakmış gibi amımı yedi."

"Yeter," diye öfkeyle homurdanıyor. Yine de eli boğazımda sıkılmıyor ya da gitmeme izin vermiyor.

"Ona tek bir iblise bağı kalamayacağımı söyledim, bilesin diye söylüyorum. Beni neyin mutlu ettiğini keşfetmeliyim. Mutlu olmamı istiyorsun, değil mi Toth?" Kulağına boğuk bir şekilde fısıldıyorum.

Vücudu bedenime baskı yapıyor ve beni ne kadar çok istediğini, kendini tutmak istemediğini hissedebiliyorum. Eli boğazımdan kayarak çenemi kavıyor, parmakları yüzümün etine batıyor.

"Odana git ve pisliğini temizle," diyor ve yüzümü sertçe bırakıyor, başımın arkası duvara o kadar sert çarpıyor ki alçıpanda çukurlar oluşuyor.

Alay ediyorum ve odama gitmeden önce üzerimin tozunu alıyorum. Toth'un kötü ruh hali Elvor'la birlikte olduktan sonraki sevincimi bastırdı.

Sadece daha çok çalışmam gerekecek.

Elvor'un malikaneye hediyelerle gelip ilişkimizi göstermesinin yardımcı olacağını hissediyorum. Elvor'u sadece Toth'u kıskandırmak için kullandığımdan değil. Elvor artık bana ait, dev adam hakkında pek bir şey bildiğim söylenemez. Umarım onu bir dahaki görüşümde bana söyleyecek birkaç kelimedenden fazlası olur.

Ya aynı anda beş kelimedenden fazlasını söyleyemezse? Bunun önemli olmadığına karar verdim. O tatlı, eğlenceli ve çekici. Ayrıca, ikimiz için de konuşmayı ben yapabilirim.

Toth'un babama küçük gezintimden bahsetmesinden de endişelenmiyorum. Ne yapacak ki, beni cezalandıracak mı? Bu düşünce çok saçma. Vahşi doğanın burada, malikânede çarçur edilmeye değil, kullanılmaya ihtiyacı var.

O zaman fark ettim ki, her zaman bir amacım, uğruna çalışacak bir hedefim vardı ve şu anda, sonunda Cehennem'e hükmetmek ve bu bedenin tadını çıkarmak için içsel planlarımdan başka bir şeyim yok.

Belki de bir işe ihtiyacım vardır. Bu konuyu hemen Peder Hell'e açmayı planlıyorum.

Lilith ve Lucifer'in Cehennem'e dönüşü... ilginç.

Tabii ki, Toth beni ispiyonladı. Hiç şaşırmadım. Babamı memnun etmek istediği kadar beni de memnun etmek istemesini sağlamak için daha çok çalışmam gerekecek.

"Duyduğuma göre küçük bir geziye çıkmışsınız?" Lucifer başlıyor. Kütüphanesindeki masasının arkasında oturuyor, ben de karşısındaki koltukta oturuyorum. Kütüphanesi bir bakıma rahatlatıcı; eski kitapların kokusu ve odanın zengin, koyu dokuları rahat bir renk tonuna sahip.

"Yaptım," diyorum kesin bir ifadeyle. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok. "Elvor'la tanıştın mı?" diye kaşlarını çatarak soruyor. "Evet, bana kur yapıyor." Lucifer bir an için düşünceli görünüyor. "İstediğin bu mu?"

Ona Toth'u da istediğimi söylemeyi düşünüyorum. Toth önümdeki bu varlığa o kadar bağlı ki, ama bahse girerim ona Toth'u kendim için istediğimi söylesem, onu bana hediye ederdi. O zaman bunun Toth için ne kadar incitici olacağı aklıma geliyor, bu yüzden kaçınıyorum. Onu zamanla alıştırmam gerekecek.

"Evet. Ben de bütün gün kışımın üstünde oturmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum."

Lucifer parmaklarını dikleştiriyor ve dudaklarına götürüyor. Neredeyse dua ediyormuş gibi görünüyor ve kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Şu anda Cennet ile yaşadığımız sorunların farkında mısınız?"

"Farkındayım," diye cevap veriyorum küçümseyerek. Lucifer ses tonumdan hiç hoşlanmıyor. Yemin ederim, dramatik bir şekilde nefes verirken çenesinin kasılmasını izliyorum. Kendini toparlamasını izliyorum. Sanırım yıllarca terk edilmiş olmam boktan tavrımdan daha ağır basıyor.

"Bu çok büyük bir risk."

Gözlerimi deviriyorum ve Toth'la yaptığım silah dersinden sonra çaldığım hançerlerden birini kınından çıkarıyorum. Ders sırasında bir meleği ya da şeytanı öldürebilme yeteneğine sahip olduğunu söylemişti. Avucumun içini kesip havaya kaldırıyorum. İkimiz de derinin tekrar birbirine yapışmasını ve kanın kurummasını izliyoruz. Karıncalanıyor ama acımıyor.

"Ölemezsin, unuttun mu? Sizin için savaşmaya göndermeniz gereken biri varsa o da benim."

"Hâlâ öğreniyorsun."

"Öyle miyim? Malikânenen ayrılmama izin vermiyorsun ama Cehennem'in iç işleyişini anlamam gerekiyor. Ben güçlü ve akıllıyım; yürümeye başlayan bir çocuk gibi elimden tutulmasına ihtiyacım yok. Bedene büründüğünüz diğer iblislerden daha güçlü ve kuvvetliyim. Bana öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi."

Ağzının sol köşesi eğiliyor ve başını sallıyor. ". Cehenneme tam erişimin var. Sana bir çocuk gibi davranmayacağım."

Çenemi hafifçe kaldırarak daha dik oturuyorum. "Teşekkür ."

"Sanırım Elvor'u malikânenin etrafında daha sık göreceğim?" diye soruyor.

"Evet, diğerleriyle birlikte, büyük olasılıkla," diyorum ve ensesini ovuşturup boğazını temizliyor.

"Sadece mutlu olmanı diliyorum. Bu cehennemde alışılmadık bir şey değil. Zamanını kiminle geçireceğin konusunda senin kararına güveneceğim," diyor, yutkunuyor ve konuyu değiştirmek ister gibi başka tarafa bakıyor. "Bir de taç giyme törenin ve Cehennem Prensesi olarak görevlerinin ne olacağı meselesi var."

"Lilith'in taç giyme törenini nasıl bir üst seviyeye çıkarabilirim?" Sırıtarak soruyorum ve Lucifer'ın yüzünün ilk kez kızardığını görüyorum. Lilith'e kraliçelik tacını giydirirken onunla neler yaptıklarını görmediğim için minnettarım.

"Pekâlâ," diye boğazını temizliyor. Güçlü iblisleri rahatsız etme yeteneğim ciddi bir beceri seti. "Neden etkinlik için ne istediğini düşünmüyorsun? Lilith'in bunu planlamana izin vermekten mutluluk duyacağını biliyorum."

Masasındaki bazı kâğıtları karıştırıyor ve beni kovuyor mu yoksa rahatsız mı hissediyor emin olamıyorum, bu yüzden ayağa kalkıp gidiyorum.

"Pazar günü bir aile yemeği yemek istiyorum," diyor nazıkçe ve ben gülümsüyorum.

Nefesim kesildi ve göğsümü tuttum. "Tanrı'nın mı?" "Hangi lord olduğuna bağlı, sevgilim. Seni de sayabilir miyim?"

"Elvor gelebilir mi?"

"Elbette," diyor. Başımla onaylıyorum ve kütüphaneden çıkıyorum.

Sanırım cehennem benim istiridyem... Şimdi düşünüyorum da, bu cümlelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim sonunda varsayımsal kanatlarımı açmaya hazır olduğum. Kötü bir niyetim varmış gibi de hissetmiyorum. Cehennem, Lucifer'i, babamı seviyorum. Artık diğer sakinlerini tanımaya hazırım.

Lilith bana yaklaştığında malikâneden çıkmak üzereydim. "Elvor seni görmeye geldi," diyor yüzünde bir gülümsemeyle. "Öyle mi?" "Öyle mi?" diye soruyorum, beni takip ettiği için kendimi sersemlemiş hissederek.

Bana verdiği sözleri.

"O özel biri. Bunun sadece bir kaçamak olmadığına dair bana söz vermelisin," diyor Lilith.

"Dürüst olacağım, onu gerçekten tanımıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Bana kur yapıyor."

Lilith başını salladı ve koridorda etrafına bakındı. "İkinizin iyi anlaşacağını hissetmiştim. Lucifer ve ben döndükten sonra sizi tanıştırmayı planlıyordum ama görünüşe göre bunu kendin yapmışsın."

"Sana ne olduğunu anlattı mı?" Elvor'un Lilith'le benimle paylaştığından daha samimi olup olmadığını merak ederek soruyorum çünkü bu mümkün değil.

"Hayır, sadece sizi görmeye geldiği gerçeğine dayanarak tahmin ettim."

"Doğru," diyorum güzel sarışın iblisle göz göze gelerek. "Elvor'la tam olarak ne kadar yakınsınız?" Bu soru hem kendim hem de Lucifer için. Eğer benim adamımla çıkıyorsa, sorunlarımız olacak demektir. Eğer babamı, yani Cehennem Kralı'nı terk ediyorsa, daha da büyük sorunları olacaktır.

"Oh, Tanrım hayır, öyle değil. O benim için her zaman iyi bir dost olmuştur... Ben sadece iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

Ona inanarak risk alıyorum çünkü şu ana kadar Lilith cehennemde bana en sıcak davranan kişi oldu. Yine de güzel sarışını izlemeye devam edeceğimi inkar etmeyeceğim.

Lilith ve ben birlikte Elvor'un durduğu fuayeye doğru yürüyoruz. Artık çukurun loş ışığında olmadığımıza göre, onun ne kadar çarpıcı olduğunu görebiliyorum. Beyaz-sarı saçları daha önce olduğu gibi topuz yapılmış ve kulaklarının ne kadar sivri olduğunu şimdi doğrulayabiliyorum. Çok sevimliler. Gözleri benimkinden bile mavi, neredeyse kristal gibi. Yüzünde birkaç yara izi var ama hiçbirisi gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunu göstermiyor.

Onu anılarımda gerçekte olduğundan daha büyük gösterdiğimi sanıyordum, ama şimdi karşımda dururken, düşündüğüm kadar büyük olduğunu fark ediyorum.

Lilith ayrılmadan önce, "Sizi biraz yalnız bırakayım," diye teklif etti.

Elvor arkasından güzel bir kılıç çıkarıp bana uzatıyor. Eski olduğu belli ve işçiliği kusursuz. Bıçağı temiz ve keskin, kabzası ise altın güllerle süslü.

"Kur hediyesi konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?"

"Ben sözümün eriyim," diyor. Gülümsüyorum, onun derin sesini duymak hoşuma gidiyor. "Gidebilir miyiz?" diye soruyor, etrafına bakınarak. Acaba derin sesini başkalarının duymasından mı çekiniyor?

Büyük elini tutuyorum ve onu koridorlarda gezdirirken diğer elimle de kılıcı tutuyorum. Özel odalarımızın bulunduğu kanada geldiğimizde Elvor'un sınırı geçemediğini fark ediyorum.

"Ne oluyor lan?"

Bir kumar oynayarak, kılıcı parmağıma batırmak için kullanıyorum. Elvor'un gözleri açılıyor ve yüzü neredeyse yeşile dönüyor. Ama kılıç beni öldürmediğinde ve eline birkaç damla kan damlatabildiğimde, sonunda nefes alıyor.

Üzerindeki kanımla eşiği geçebilir ve özel odama doğru devam ederiz.

Kapımı kapatır kapatmaz Elvor üzerime çullanıyor, iri elleriyle avucumu kavıyor ve çoktan kaybolmuş olan yarımı inceliyor.

"Bu kılıç bir iblisi öldürebilir," diyor benden etkilenmiş bir şekilde. "Evet, onlar bende işe yaramıyor."

Kaşları çatılıyor ama bana başka soru sormuyor. Fon müziği olarak Dance Mums'ı açıyorum ve ikimiz de yatağıma oturuyoruz.

"Yani konuşmayı pek sevmiyorsun?" Ona soruyorum.

"Bana görülmem ama duyulmamam öğretildi. Dilerseniz bu konuda sizin için çalışabilirim."

Elini sıkıyorum ve içimde umutlu bir şeyler kaynıyor. "Rahat olmanı istiyorum. Eğer başkalarının önünde konuşmaktan hoşlanmıyorsan, sorun değil. Ama yalnız kaldığımızda konuşmanı dinlemek isterim. Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Dev adam kızarıyor ve bu bana bir şeyler hissettiriyor. Nasıl hem bu kadar büyük ve korkutucu hem de gezegendeki en sevimli insan olabiliyor?

"Deneyeceğim. Bu benim için yeni bir şey."

"Benim için de yeni bir şey. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı," diyorum Elvor'a. "Benim de," diye yanıtlıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum ve gülümsüyorum. "Sen de ister misin?"

Omuzlarını silkiyor ve yeni özgürlüğümü aklımda tutarak yataktan atlayıp dolabıma yöneliyorum. "Bu gece dışarı çıkıp biraz eğlenmeye ne dersin?"

"Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim" diyor.

"Biliyor musun Elvor, sen benim için mükemmel erkeksin," diyorum yatağımda oturduğu yerde bacaklarının arasına girerek. Ellerimi omuzlarına doğru kaydırmadan önce yanaklarına ve çenesine dokunarak yüzünü keşfetmeme izin veriyorum. "En çok kime sadıksın?" Ona soruyorum.

Hiç tereddüt etmeden ve bu sadece ikinci buluşmamız olduğu için tüm samimiyetiyle cevap veriyor. "Sen."

Onu bir öpücükle ödüllendirirken sırtıyorum ve yüzünü avuçluyorum. Bu kadar iri ve heybetli bir adamın yumuşak dokunuşlar yapamayacağını düşünürsünüz ama o beni şaşırtıyor. Elleri yumuşakça kalçalarımın üzerine iniyor ve beni daha da yakın tutuyor. Daha önce Toth eğlencemizi mahvettikten sonra sadece o yumuşak öpücüğü paylaşmıştık. Bu seferki daha keşfedici.

Sanırım tüm günümü Elvoru öperek geçirebilirim ama şu anda keşfedilecek ve eğlencilecek çok fazla Cehennem var.

Öpüşmeyi kestiğimde hoşnutsuzlukla inliyor. "Cehennemde iyi bir kulüp var mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye basitçe yanıtlıyor. Dolabıma gidip üç elbise seçeneği alıyorum. Odama geri dönüp Elvor'un önünde dururken onları askıdan tutuyorum.

"Hangisi?" Böyle yerlerde kıyafet kurallarının ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için ona soruyorum.

"Mor," diye cevap veriyor ve ben sırtıyorum. Tüm kıyafetlerimi onun önünde çıkardım. Vücudumu inceliyor, zamanının çoğunu göğüslerime bakarak geçiriyor. Sanırım son kaçışımız sırasında pek bir şey görememişti. *Bir ödülü hak ediyor.* Elbiseyi giymeden önce onun önünde çıplak duruyorum.

"Birkaç dakika dokunabilir ve öpüşebilirsiniz ama sonra gitmemiz gerekiyor."

Bana bakıyor ve iki göğsümü de avuçlamadan önce birkaç kez aptalca göz kırıyor. Ağzı sırayla her bir göğsümü ve meme ucumu yalayıp emmeden önce onlara hayranlıkla bakıyor. Bu beni öfkeliyor ve keşke bizim için başka planlarım olmasaydı diyor.

Geri çekildiğimde sol meme ucumu dudaklarının arasına almış sıkıca emiyor. Geri çekilme hissi hem acı verici hem de zevkli. Memem yumuşak bir patlamayla ağzını terk ediyor ve Elvor dudaklarını yalıyor, bakışları artık üzerlerinde tükürüğünden bir parlaklık olduğu için göğsümden hiç ayrılmıyor.

"Daha sonra," diye söz veriyorum ona. Bana sinirli bir bakış atıyor ve ben de parmağımla onu işaret ediyorum. "Bunların hiçbirisi olmayacak. Ava gidiyoruz."

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve ayağa kalkıyor. Hızlıca giyiniyorum ve aynada iki kez baktıktan sonra kıyafetimden memnun olduğuma karar veriyorum. Elvor kolunu bana doğru uzatıyor ve hazır olduğuma dair bir işaret vermeme bekliyor.

Geçidi nazik ve bizi doğrudan kulübe yönlendirdiğini hemen anlıyorum. Bu gece çok iyi vakit geçireceğiz.

BÖLÜM 8

S Bazen, keşke kendimi ikinci kez öldürebilsem diyorum. İlk seferinde bunu tamamen istediğimden değil, ama ölümlüler âleminde yaptığım şeyin potansiyel risklerini biliyordum.

Benim şanslı olanlardan biri olmam gerekiyordu. Cehennemde şekilsiz bir şekilde sürüklenerek çok az zaman geçiren cismani bir iblisim. Lucifer bende bir şeyler gördü ve bana bir iş vermeye karar verdi ama Cehennem'de cansız kalmayı tercih edip etmeyeceğime karar veremiyorum.

En azından cehennemde uyuşturucular iyi.

Onlar her zaman her ortamda benim koltuk değneğim olmuştur. Endişeli hissetmek, ot, sıkılmış hissetmek, kokain, gerçeklikten kopmuş hissetmek, biraz E patlatmak ve gerçekten bağlantıyı koparmak. Dünya'dayken de sağlıklı değildi, şimdi de sağlıklı olmadığı kesin.

Uyuşturucunun beni ilginç kıldığını hissediyorum, bu yüzden bu kulüpteki iblislerin çoğu benimle konuşmaya bile zahmet ediyor. Tek iyi olduğum şey bu. Hiçbiri benimle başka arkadaşlık arayışına girmiyor, kendimi böyle bir şeye açkımış gibi gösterdiğimden değil.

Arkadaş edinmek Dünya'da da aynı şekildeydi ve bunu düşündüğümde depresif hissediyorum. Muhtemelen altmış küsur yaşımdayım ve henüz anlamlı bir ilişkim olmamış olması çok üzücü. Ailem benim değersiz olduğumu düşünüyordu ve bana ne olduğu umurlarında bile değildi. Bu hale geldiğim için onları suçlamak istiyorum; belki de ebeveyn rehberliği, sevgisi ve şefkatinden yoksun oldukları için bu kadar berbat bir haldeyim.

Doğru yaptığım tek şey diğer insanlara karşı tam bir pislik gibi davranmamak oldu. Bu, buradaki diğer iblislerin yapamadığı bir şey.

umurumda bile değil. İŖe yaramaz ya da önemsiz olabilirim. Ama lanet olası bir pislik değilim ve buranın bunu benden almasına izin vermeyi reddediyorum. Tutunabileceğim tek Ŗey bu.

Ahlakım hiçbir Ŗekilde dindar değil, ama insanlara kaba davranmaktan geręekten hoŖlanmıyorum ve bunun yakın zamanda deęiŖeceęini de sanmıyorum. Ne yazık ki, bu pek çok iblisin çekici bulduğu bir karakter özelliği değil. Ne kadar kötü niyetli olursanız, bu yerde size ilgi gösterecek birini bulma olasılığınız da o kadar artar.

Biri bana ilgi gösterse, hemen bağımlısı olacağımı biliyorum. Kendimi durduramazdım. Çok uzun zamandır bir baŖkasının dokunuŖundan ve arkadaŖlıęından yoksunum. lmsz hayatımdan daha uzun bir süredir, geręekten, tüm varlığım yalnızdı.

Yoksulluğun istenmeyen çocuğuydum, ne varsa ona yöneldim ve sonunda bu beni öldürdü. Ŗimdi buradayım, bu cehennem çukurunda yer dolduruyorum ve benim için daha fazlası olmasını diliyorum.

İhtiyacım olan Ŗey bir amaç bulmak. Yakında bulamazsam, tüm diyarlardan kalıcı olarak kaybolmanın bir yolunu bulacağımdan endiŖeleniyorum.

Kahretsin, bu çok melankolik, bu kadar depresif olmak için hiçbir nedenim yok. Cismani bir bedenim olduğu için, parti yapabildiğim için, bir nebze de olsa zgr iradem olduğu için mutlu olmalıyım. Ama bir Ŗeyler eksik. Dünya'daki hayatımda eksik olan aynı Ŗey Ŗimdi de beni rahatsız ediyor.

lml hayatımda ldğmde kimse umursamamıŖtı ve cehennemde kaybolduğu da kimse umursamayacakmıŖ gibi geliyor. Belki Asmodeus birkaç dakikalığına umursayabilirdi, daha çok da ona ilaç vermek için burada olmayacağım için.

Bunun ötesinde, yalnızım ve sadece kendimi sulayabilirim.

İçime kapanık biriyim. Kendimi hiç ortaya koymadım. Birkaç on yıl iblis olduktan sonra, bazı temel sosyal becerileri ęrenmiŖ olacağımı dŖnrdnz, ama bu benim için daha da zorlaŖtı. Hangi iblislere gvenebileceğimi bilmiyorum ve onlardan birinin içeri girmesine izin verme ve sonra beni terk etme dŖncesi korkunç.

Temelde, eğer kendimi ortaya koymazsam, sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkum olacağımı biliyorum. Daha derin bir sorunun ise aŖkı hak etmediğimi hissetmem ya da bir iblisin isteyeceği türden bir partner olabileceğimi dŖnmem olduğunu biliyorum.

Bu kulüpte etrafımı saran diğer iblislerin çoğundan farklıyım. Kötü Ŗeyler yapmaktan korkmuyorum ama saldırgan biri de değilim. Diğer pek çok iblis hükmediyor ve istediklerini alıyor.

istiyorum. Sorumluluğu üstlenen ve benim için karar veren birini bulmayı tercih etmem çok mu yanlış? Diğer iblislerin çoğunun bunu bir zayıflık olarak göreceğinden endişeleniyorum.

Neden neredeyse her gece buraya gelmeye devam ettiğimi bilmiyorum.

Bu bir yalan.

Buraya insanlarla çevrili olmak için geliyorum çünkü eğer gelmeseydim, zamanımı sadece görevlerde ya da şehirdeki mahkum dairemde somurtarak geçirirdim.

Kulübün etrafına bakarken masanın üzerindeki kola kuyruğu benimle alay ediyor. Etrafınız bu kadar çok insanla çevriliyken tamamen yalnız olmak korkunç bir duygu. Sadece bir değişikliğe ihtiyacım var... ya da tüm odağımı bir şeye çünkü bu sonsuz, ciddi varoluşu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Yeni bir şarkı çalıyor. Cehennem şu anda 2000'lerin başındaki Dünya müziğinde büyük

-Nefret etmiyorum. Ritim yüksek ve ben her zaman oturduğum kanepede otururken iblisler kışkırtıcı bir şekilde dans ediyor. Lilith'in yıllar önce baş belası olduğu zamanları neredeyse özlüyorum. Benimle ilgilenen ve eğlenmeme yardımcı olan ilk insanlardan biriydi ama şimdi Lucifer'la birlikte ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Yine de, sanırım her şeyi sona erdirmek isteseydim, ondan benimle tekrar dans etmesini isteyebilirdim. Şüphesiz Lucifer sırf bu yüzden ruhumu yiyip bitirirdi. Bu düşünce çok acımasızca ve kafamı sallayarak bunu değiştirmek istiyorum.

Belki de dua etmeliyim. Düşündükçe bu fikre gülüyorum. Tam olarak ne için dua edeceksin? Birinin nihayet bana biraz ilgi göstermesi için mi? Birinin bana bakması ve acınmaya değer biri yerine bir şeye değer birini görmesi için mi? Tüm bunları düşünürken bile, böylesine karamsar biriyle kim birlikte olmak ister diye merak ediyorum... Ben istemezdim, biliyorum.

Kalabalığın arasından iri yarı bir adamın geçtiğini görüyorum ve saçlarını ve kulaklarını görür görmez onun Elvor olduğunu anlıyorum. Onun her zaman çekici olduğunu düşünmüşümdür ama onunla konuşmak için her zaman çok çekingen davranmışımdır. Konuştuğum tek seferde bana homurdandı, konuşmaya zahmet etmedi, ben de bunu ilgilenmediği şeklinde algıladım.

Onu burada görmek sürpriz oldu. Genelde çukur ve resmi Cehennem işlevlerine sadık kalır. Ama işte burada, kalabalığı Kızıldeniz gibi yarıyor. Daha da şaşırtıcı olan, sonunda arkasında beliren kadın. Adamın eli kadının elinin etrafında kenetlenmiş.

Göz kamaştırıcı.

Elvor'un elini tutup dans ederken yüzünde vahşi bir gülümseme var. Elvor ya da kalabalığın geri kalanı için dans etmiyor. Açıkça kendi dünyasında, gözlerini kapatıyor ve ritme göre sallanıyor. Ellerini vücudunda aşağı yukarı gezdiriyor ve saçlarını karıştırıyor, insanların ona bakmasını ya da onun hakkında ne düşündüklerini hiç umursamıyor.

Onun güvenini şişeleyip boğulana kadar içmek istiyorum. Sadece bir gramı bile olmak istediğim şeytan olmam için bana güç verecek.

Elvor'un kıpırdamadan öylece durmasını izlerken başını geriye atıp gülüyor. Olası tehditlere karşı kulübü kolaçan eden Elvor onun koruması gibi görünüyor. Konuşuyorlar ve keşke daha yakında olsaydım da ne konuştuklarını duyabilseydim. Çok güzel bir çift. Onları bütün gün rahatlıkla izleyebilir, sahip oldukları gibi bir şeye sahip olacak kadar cesur olmayı dileyebilirdim.

Birden ikisinin de kafası bana doğru döndü. Başka tarafa bakamayacak kadar şaşkın ya da aptalım. Önce Elvor'la göz göze geliyorum, o da merakla başını bana doğru eğiyor; bu arada yanındaki kadının yüzünde kocaman bir sırıtış var. Elvor'un elini tutuyor ve onu kalabalığın içinden bana doğru sürüklüyor.

Oh, lanet olsun. Bana lanet bir sürüngen olduğumu söyleyip neden baktığımı mı soracaklar?

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve kadın durup gülümseyerek önümde dururken mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışıyorum.

"Bu koltuk dolu mu?" diye soruyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum ve o da yanıma oturuyor, Elvor da kenarda oturuyor. "Ben Mara," diye kendini tanıtıyor ve bana elini uzatıyor.

"Judd," diye cevap veriyorum, yumuşak, küçük elini sıkarak.

Yanlışlıkla mı dua ettim? Kozmik evren şu anda bana bir mesaj mı gönderiyor? Sakin ve onun kadar güzel bir kızla sohbet edebilirmişim gibi görünmek için elimden geleni .

"Dövmelerini beğendim," diye iltifat ediyor ve işaret parmağının ucunu boğazımda gezdiriyor. Titrememi engellemeye çalışıyorum ama elimde değil. Bana dokunan son kişiyi hatırlayamıyorum.

"Teşekkür . Sizi daha önce buralarda görmemiştim."

"Bu beden parlak ve yeni, ayrıca cehenneme ilk kez geliyorum."

Sosyal olarak çok beceriksiz hissediyorum. *Bundan sonra ne yapacaksın? Ona ilaç mı teklif etmeliyim?*

"Her neyse, bence çok tatlısın," diyor, eli koluma doğru kayıyor ve incelemek için kolumu kaldırıyor. "Elvor da senin sevimli olduğunu düşünüyor."

Mara'ya göz kırpmıyorum ve Elvor'a bakıyorum. "Bunu o mu söyledi?"

"O güçlü, sessiz bir tip. Buna alışacaksın. Dans etmek ister misin, Judd?"

"Benimle dans etmek ister misin?" Tekrar ediyorum. *Bu bir çeşit boktan numara mı?*

"Evet, Elvor dans etmeyi sevmez. Ama bizi birlikte dans ederken izlemek ister."

Elvor'a bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gidin," diyor Elvor, çenesini eğip Mara'yla benim dans pistine gitmemi istiyor, kendisi de koltuğa yayılıp izliyor.

"Bu boktan bir oyun değil, değil ?" Mara'ya soruyorum.

Koyu renk, mükemmel şekilli kaşları bana bakarken birbirine çarpıyor. Dudaklarını hafifçe eğip başını sallayarak beni rahatlatıyor. Öne doğru eğiliyor, elini kolumun üzerinde tutuyor.

"Judd?" Adımı o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde söylüyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Öyle mi?"

"Birlikte dans edeceğiz. Dövmeli kollarına sarılmak, sana yaslanmak, ben dans ederken ellerinin vücudumda gezinmesini istiyorum ve Elvor bunu izlemekten zevk alacak. İyi bir çocuk olup bunu benim için yapar mısın?" diye kulağıma imalı bir şekilde fısıldıyor.

Şeytanlar için Bir Dilek Tut gibi bir şey mi bu? "Tamam," diye cevap veriyorum, aptalca.

Mara eğilip Elvor'un yanağından öpüyor ve elimi tutup beni dans pistinin ortasına doğru sürüklüyor. Güven tazelemek için Elvor'a dönüp bakıyorum ve yemin ederim ki ağzından "iyi *eğlenceler*" kelimelerini duyuyorum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve müzik kulaklarımda çınlıyor. Avuçlarım onun dokunuşuyla ısınıyor ve bıraktığında destansı boyutlarda bir kayıp gibi hissediyorum. Neyse ki, elleri göğsümden yukarı kayıyor ve yüksek ritme karşı bana doğru hareket ederken omuzlarımda dinleniyor.

Eli omzumdan enleme doğru kayıyor, kulağım dudaklarına değene kadar çekiştiriyor.

"Dokun bana Judd," diyor ve ben de dediğini yapıyorum. Bir elim kalçasında dururken diğer elim onu başının arkasından tutuyor, tıpkı onun benimkini tuttuğu gibi. Saçları yumuşacık ve harika kokuyor. Ona daha yakın olmak istiyorum.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bacaklarımız arasında olacak şekilde kendini kaydırıyor. Biz sallanırken kalçam onun göbeğine son derece yakın.

Müzik. Etrafımdaki pek çok iblisin aksine o çok kaygısız ve mutlu.

O cehennemde bir güneş parçası gibi ve bana izin vereceği her şekilde onun yörüngesinde olmak istiyorum.

Ona dokunduğum için beni öldürmek üzere olmadığından emin olmak için Elvor'a bakıyorum. Aslında tam tersi. Gözleri lazer gibi Mara ve benim dans ederken bağlandığımız yere odaklanmış durumda. Ama beni en çok şaşırtan şey, gözlerinin sadece Mara'nın formuna yapışmış olmaması. Bana da bakıyor. Sadece izlemekle de kalmıyor, büyülenmiş gibi. Elvor okuması kolay bir adam değil ama ben bile gördüklerinden zevk aldığını söyleyebilirim. Sadece Mara'yla dans edişimden mi yoksa başka bir şey mi var bilmiyorum.

Bunu düşündüğüm için bile aptalım. Tabii ki, Mara'nın hareketlerinden tahrik olmuştur. Bana daha önce hiç ilgi göstermemiştii. Mara daha önce onun adına konuşmuş olsa bile, benimle gerçekten konuşana kadar buna inanmayacağım.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak," diyor Mara kendi etrafında dönmeden önce, böylece mükemmel kıcı şimdi kasıklarına doğru hareket ediyor.

Beynimin neler olduğunu anlaması tam bir dakika sürüyor ve rüya görmediğimden emin olmak için neredeyse kendimi çimdiklemek istiyorum.

"Judd, bir daha bana dokunmanı söylemek zorunda kalmak istemiyorum," diye azarlıyor. Ses tonunda hayal kırıklığı değil mizah var ve ellerimi kalçalarına koyarken buna minnettarım. Bana karşı dans ederken ellerinden biri tekrar enseme gidiyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama onu memnun etmek, bunu onun için iyi hale getirmek istiyorum. Ona bir bok parçası olmadığını ve acıması gereken bir ezik olmadığını kanıtlamam gerekiyor. Bu iblisle ilgili beni olduğumdan daha fazlası olmaya iten bir şey var. Bunun saçma olduğunu biliyorum, az önce beni dans pistine çekti ve susadığım ilgiyi bana gösteriyor. Ama beni ona çeken şey anlık bir çekimden ya da açık sözlü kişiliğinden çok daha fazlası. Sanki ruhunun özü etrafımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. Onu kollarımı açarak karşılıyorum.

Bu, kaybolmamak için tutunmam gereken *bir şeydi*.

Ellerimden biri kalçasından göğüslerinin arasına, parmaklarımı ince boğazına doladığım yere doğru ilerlerken Elvor'la gözlerimi kilitliyorum.

Elvor'un mavi gözleri parlıyor ve Mara mükemmel kışını utanç verici derecede sert olan sikime doğru daha sert itiyor.

Başını omzuma yaslıyor ve bu acınası bir durum ama şu anda kendimi değerli hissediyorum. Sanki insanların acıdığı ya da kaçtığı bir iblis değilim. Dans etmeye değer, tanımaya değer, *istemeye* değer biriyim.

İçimde Mara'nın bana sürekli böyle hissettirmesi için her şeyi yapabilecek vahşi bir şey var. Her şey yaşadığım uyuşukluktan iyidir. Bir maceraya ihtiyacım var ve bu kadın mutlak kaos yaymıyorsa lanet olsun.

Mara saçlarımı şiddetle kavıyor ve müzik duruyor. Etrafında dönüyor ve alnında hafif bir ter parıltısı var. Koyu renk bir saç teli tenine yapışıyor ve ben onu iki parmağımla nazikçe oynatıyorum.

Bana özel biriymişim gibi gülümsüyor ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Lisa ve Tina araya girmeye karar vermeden önce bir saniyem bile olmadı. Ekiplerinin üçlüsü Autumn, Lilith'e saygısızlık ettiği için kısa süre önce Lucifer tarafından öldürüldü. Üçünü de öldürmemiş olması çok yazık.

"Bak Tina. Judd sonunda birilerinin ona acımasını sağladı, onunla dans edecek kadar," diye homurdanıyor Lisa.

Mara hızla dönüyor ve başını Lisa'ya doğru eğiyor. "Tanıştığımızı sanmıyorum." "Konuşuyor. Ben onun dilsiz ve aptal olduğunu sanıyordum," diye kıs kıs güler Lisa Tina'ya, ve gülüyorlar.

Mara'nın yüzünü kaplayan gülümseme tehditkâr ve soğuk. "Doğru, seni böyle tanıyorum. Babam senin küçük arkadaşını öldürdü. Adı neydi Judd? Güz... Hasat... Balkabağı?"

Yutkunuyorum ve "Sonbahar" diye cevap verirken baba kısmını bir anlığına görmezden geliyorum. "Bu doğru. Arkadaşın Autumn, kendini aileme saygısızlık ettiği için öldürüldü. Ona katılmak ister misin?" Lisa aptalca Mara'ya göz kırpmıyor.

"Benim hatamdı. Özür dilerim," diye geri adım atar Lisa.

Mara bir adım öne çıkarak Lisa'nın alanını daraltıyor. Mara diğer iblisten birkaç santim daha uzun

"Bir daha değer verdiğim herhangi biri hakkında kötü konuşursan, o lanet kafanı keser ve bana ya da aileme karşı gelebileceğini düşünen herkese bir mesaj olarak bu kulübe disko topu gibi asarım," diye tehdit ettikten sonra bir adım geri çekilip gülümsüyor. Elimi tutmadan önce gülümseyerek "Elbisene bayıldım bu arada," diyor.

Lisa ve Tina fareler gibi kaçışırken kesinlikle mahcup görünüyorlar.

Mara korkunç, güzel ve kontrolü ele almaktan korkmuyor. Zaten ilgimi çekiyordu, ama şimdi biliyorum ki o benim arzuladığım şey. O benden atlamamı isteyebilirdi, ben de ona ne kadar yükseğe çıkacağını sorardım. Beni Elvor'un oturduğu yere sürüklediğinde hâlâ şaşkınlıktan aptallaşmış durumdayım.

"Tamam mı?" diye soruyor ona sessizce. Yanağına bir öpücük konduruyor ve bacak bacak üstüne atarak oturuyor.

"Oh, biz iyiyiz. Sadece birinin haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Bizi dans ederken izlemek hoşuna gitti mi koca adam?" Elvor başını sallıyor. Bakışları bana dönmeden önce bir süre Mara'da kalıyor. Vücudumu hızlıca gözden geçiriyor, sonra kolunu kanepenin arkasına atarak arkasına yaslanıyor. Avucunun omzuma son derece yakın olduğu gerçeğini gözden kaçırmıyorum. Bir santim kırırdasa bana dokunacak.

"Evet," diye onaylıyor Elvor, Mara'nın kıkırdamasına neden olarak.

Son birkaç dakika içinde çok şey oldu. Kendimi kırbaçlanmış gibi hissediyorum.

"Hızlıca bir konuya dönebilir miyiz?" Mara'ya soruyorum. Bana yumuşak bir bakış atıyor. Bana Elvor'a baktığı gibi bakmıyor - kötü bir şekilde değil, sadece farklı, belki daha nazik? Sanki Elvor ve benim birbirimize hiç benzemediğimizi ve farklı şekillerde ele alınmamız gerektiğini zaten biliyormuş gibi.

"Tabii ki. Ne var yok?"

"Baban Lucifer mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bu senin için bir sorun olacak mı?" diye soruyor, sanki bunun beni rahatsız edeceği düşüncesi bile onu sinirlendirecekmiş gibi.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Dilini şaklatıyor ve kucağıma oturmak için ayağa kalkarak beni şok ediyor. Elbisesinin yırtmaçları kalçalarını genişçe açmasına izin veriyor ve pürüzsüz etinin büyük bir kısmı bana maruz kalıyor.

Mara çeneme ulaşana kadar parmağını yüzümün yan tarafında gezdiriyor ve beni ona bakmaya zorlayarak kabaca tutuyor.

Neredeyse şaşkına dönmüş durumdayım ama ellerimi kalçalarında aşağı yukarı gezdirmekten kendimi alamıyorum. Teni çok pürüzsüz ve mükemmel. Onu üzecek bir şey söylediğim için pişmanım ama beni bu pozisyona, üstümde o varken soktuğu için de kendimi suçlayamam. Ona ne isterse vermeliyim. Garip ama beynimin bir kısmı artık onun olduğumu ve buna alışmam gerektiğini söylüyor.

"Anladım. O Cehennem'in her şeye gücü yeten Kralı. Tatlı birine benziyorsun Judd. Bu yönünü seviyorum. Benim küçük tatlı şeyim olabilirsin. Gece sohbetleri ve nazik dokunuşlar için güvendiğim kişi; bence herkesin hayatında biraz şefkate ihtiyacı vardır. Sana çok iyi bakardım. Ama bu sadakat gerektirir. Bana olan bağlılığının babama olan korkundan daha ağır basmasını istiyorum."

Bana doğru yaklaşıyor, böylece amı kasıklarına sıkıca bastırılmış oluyor. Sonunda eli omzuma değen Elvor'a bakıyor.

Lanet olsun.

"Peki ne olacak? Korkunun yoluna çıkmasına izin mi vereceksin? Yoksa beni ve Elvor'u biraz daha yakından tanımak mı istiyorsun?" diye soruyor yüzünde sinsi bir gülümsemeyle.

"Korkmuyorum," diyorum ona. Bu tamamen yalan. Sadece cesur olmaya çalışıyorum. Kızıyla ilişkim olduğunu bilen Lucifer' bana neler yapabileceği düşüncesi dehşet verici. Ama şu sonuca varıyorum: Ya kızın sunduğu her neyse onu deneyimleyeceğim ya da Lucifer ruhumu yok edecek. Her iki durumda da, bu benim için bir kazan-kazan, değil mi? Az önce sonsuz varlığıma bir son vermeyi düşünmüyordum? Ayrıca, eğer ödül oysa, o zaman bu şansı elde etmek için almam gereken her risk *kesinlikle buna değer*.

"O zaman anlaştık; sen, ben ve Elvor bir randevuya çıkıyoruz." "Tamam," diye cevap verdim.

Bu kelime dudaklarımdan dökülürken, Cehennem'de tek başıma hayatta kaldığım onca yıldan sonra nihayet bir amacım olduğunu hissettiğimi fark ediyorum. Belki de Cehennem'in yerel uyuşturucu satıcısından daha fazlası olabilirim. Mara'nın bana bakışı göğsümün içinde bir ateş yakıyor. Daha fazlasına ve yalnız bir varoluşun ötesinde bir şeye duyulan bu özlem. Bir insan bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey hissettirebilir bilmiyorum ama hediye edilen atın ağzına bakmayacağım.

Önce Elvor'a sonra bana bakıyor.

"Cehennemde insanlar nasıl iletişim kuruyor?" İlk defa bu üçlüde en cahil olan ben değilmişim gibi hissediyorum ve Mara'ya sinsi bir sırıtiş atarak onu çok sevimli buluyorum.

"Ölümlüler gibi telefonumuz falan yok, o yüzden çoğunlukla yüz yüze görüşüyoruz ya da birbirimize sesleniyoruz," diye cevap veriyorum.

"Boo, cehennemde telefonlar çalışıyor mu?" diye somurarak sızlanıyor.

"Üzgünüm, korkarım olmaz," diyorum ona, ellerim belini kavramak için yukarı kayıyor, kucağımdan ayrılmasını asla istemiyorum.

"O zaman sen ve Elvor yarın saat sekizde beni almak zorundasınız. Kur yapmak istiyorum. Randevuyu siz ikiniz planlayın," diyor ve şaşırtıcı bir şekilde ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Elvor, beni eve bırak lütfen." Şeytan'ın kızına tam olarak nasıl kur yapacağımı bilmiyorum ama bunu berbat edemeyeceğimi biliyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Bu anlık, kolay çekim daha önce hiç başıma gelmemişti ve şanslı olduğumu biliyorum. Beni arayıp bulduğu ve düşük dereceli bir iblis için bu şans değerlendirdiği için şanslıyım. Hayatımın geri kalanında yaptığım gibi bunu da mahvetmeyeceğim.

Ayağa kalkıyor ve elini ona uzatıyor. Üzüntüyle kucağımdan ayrılıyor ama tam boyuna gelmeden önce yanağımı öpüyor.

"Yarın görüşür müyüz?" diye teyit etmek için sorar.

"İkinizle de yarın görüşürüz," diye cevap veriyorum ve o da sırtarak kalçasını Elvor'a çarpıyor. Başka bir şey söylemeden portaldan uzaklaşıyorlar ve ben kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

I Sanırım hiçbir güvensizliğim yokmuş ve her şeyim tamammış gibi davranmakta oldukça iyiyim.

Ama bu konuda endişelenmediğimi söylersem kendime yalan söylemiş

Bu gece. Bu benim ilk gerçek randevum. Basit bir flörtün arkasına saklanmak yok ve gerçek bir sohbetten kaçmak da yok. Ya Judd ve Elvor beni tanıdıktan sonra o kadar da harika olmadığımı fark ederlerse? Ya da ilgilerini yeterince çekemediğim için paylaşmak istemezlerse? Ya daha yumuşak ve tatlı birini isterlerse? Hâlâ kim olduğumu keşfediyorum ama saf tatlı ben değilim. Yani, onlar iblis; aynı derecede cehennemlik birini isterler, değil mi?

Ah, şu olumsuz saçmalığı kes, diyorum kendime ve saçımı çekiştiriyorum. İşbirliği yapmasını sağlayamıyorum. Genellikle, kişisel bakım gerektiğinde sahip olduğum insanın uyanık olmasına izin verirdim. On beş yaşımdan beri saçımı kendim yapmak zorunda kalmamıştım. Bu saç maşası çok sıcak ve ne zaman bir tutam saç yapmaya çalışsam yamuk yumuk çıkıyor.

Kapım hafifçe çalındı. "İçeri gel."

Lilith kapıyı açıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Hazırlanmak için yardım ister misin?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum, makyaj masasına oturuyorum, o da gelip saç maşasını eline alıyor ve işe koyuluyor.

"Bu gece için heyecanlı mısın?"

"Evet, belki de gerginim."

"Endişelenecek bir şey yok. Elvor ve Judd muhtemelen Cehennem'e geldiğimden beri tanıştığım en iyi iblisler," diye güvence veriyor Lilith.

"Judd'ı da tanıyor musun?"

Saçımdan bir tutam alıp kıvırıyor, hemen cevap vermiyor. "Judd'ı Elvor'u tanıdığım kadar iyi tanımıyorum. Gerçekten, düşündüğümde, Judd'ı hiç de iyi tanımıyorum. Ama onu iyi bir iblis olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Sence ben düzgün birini hak ediyor muyum?" Kafam karışmış bir şekilde ona sordum. *Cehennemin sunduğu en kötü ve acımasız iblisleri hak ettiğimi düşünmezler miydi?*

"Elbette biliyorsun. Dünya'da Cehennem hakkında öğrendiklerinizi burada gerçekte olup bitenlerle bağdaştırmak zor. Ahlak anlayışımı yüzleşmem uzun zamanımı aldı. Hepimiz kötü değiliz, neredeyse hiç kimse kötü değil. Ayrıca, ölümlülerin ahlak kurallarıyla sınırlı değiliz, bu yüzden orada ve burada iyi olarak kabul edilen şeyler her zaman farklı olacaktır" diye açıklıyor.

"Kendimi her zaman doğuştan kötü olarak düşünmüşümdür."

"Kimse *doğuştan* kötü değildir, Şeytan'ın dölü bile," diyor tatlı tatlı saçımın geri kalanıyla uğraşırken. "Seni nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Henüz değil," diye cevap veriyorum ve Lilith başını sallıyor.

"Sizi nereye götürürlerse götürsünler, üçünüzün de harika vakit geçireceğinden eminim" diyor.

"Lilith, cehennemde birden fazla kişiyle birlikte olmak tuhaf mı?" diye sordum. "Hiç de değil. Dürüst olmak gerekirse, tek eşlilik muhtemelen Cehennem'de aykırı bir durum.

Size ne doğru geliyorsa, o içgüdüyü dinleyin. Kim olduğunu ve varoluşundan ne istediğini bulmak için sonsuzluğa sahipsin. Başkalarının ne düşündüğü hakkında endişelenme," diye cesaretlendiriyor, saçımı bitiriyor ve elini omzuma koyuyor. Hangi içgüdünün beni ele geçirdiğinden emin değilim ama elini hafifçe sıkıyorum ve makyaj aynasına bakıp gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim, Lilith."

Omuzlarımı sıkıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Senin için her zaman buradayım Mara," diye cevap veriyor ve gitmeden önce bir kez daha omzumu sıkıyor. İyi ki gitmiş çünkü içimden geçen duygular bana yabancı ve tuhaf geliyor.

Lilith'e duyduğum bu sevgi çürüyen kara kalbime batıyor ve kök salıyor. Şimdilik, iltihaplanmasına ve büyümesine izin vereceğim, ama bana sadık olmayan birine bakma düşüncesi hala saçma.

Sade, siyah, kokteyl boyunda bir elbise giyiyorum. Beni götürecekleri her yer için uygun olacağını düşündüm. Randevuyu Elvor'un mu planladığını yoksa Judd'la birlikte mi çalıştıklarını merak ederek başım dönüyor.

Üçümüz arasındaki cinsel bağın kolay olacağından hiç şüphem yok. Asıl korku, birbirimizi gerçekten tanımakta yatıyor ve bu, inşa etmeye çalıştığım bu küçük m n ge'ı yapacak mı yoksa bozacak mı? Ayakkabılarımı giyip yatak odamdan çıkıyorum ve koridorda yürüyorum.

Kolum kabaca tutuldu ve koridorun duvarına doğru itildim, iri yarı bir Toth bana dik dik bakıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir randevuda, neden?"

"Kiminle?" diye .

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Bebek bakıcılığı görevinden alınmadın mı?" Ona alaycı bir tavırla sordum.

"Benimle taşak geçme prenses."

"Bunu denemiştim, hatırladın mı? Hiç etkilenmemiştim. şimdi, sakıncası yoksa?" Kolumu tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalışıyorum ama izin vermiyor.

"Kim?"

"Elvor ve Judd, eğer bilmeniz gerekiyorsa. Beni bir randevuya ; bana kur yapıyorlar. Benim  zel ve tanımaya değer biri olduğumu düşünüyorlar, huysuz bir sürtük değil," diye küstahça karşılık veriyorum. Toth'la aramızda bir itme-çekme olayı var. Birbirimizin derisinin altına bu kadar iyi girebilmemiz inanılmaz. Elvor ve Judd'ın beni dışarı çıkarıp aramızdaki bağı keşfedecekleri için ne kadar heyecanlansam da Toth'a duyduğum ilgiyi inkâr edemiyorum.

Belki de onu ilk ben gördüğüm için, ona baskı falan yapmışımdır? Cehennem'in baskı gibi aptalca bir şey yapabileceğini düşünemiyorum. Yine de mantıklı olan tek şey bu. Ya da belki de Lucifer'in en sadık takipçisini kendim yapacak kadar güçlü olmak istiyordumdur.

"Bu konuyu açmayı ne zaman bırakacaksın? Kim olduğunu bilmiyordum, yoksa sana asla dokunmazdım bile," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"O zaman ne yaptığım konusunda neden bu kadar endişelisin, Toth? Lordunuzun pi  kızı olduğum için mi, yoksa daha derin bir şeyler mi var?" Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve fuayeye doğru ilerlerken onu bu son düşünceyle baş başa bırakıyorum.

Elvor ve Judd orada durmuş, garip bir şekilde beni bekliyorlar. Elvor, Judd'ın yanında nasıl davranacağını bilmiyor gibi görünüyor ve Judd da

Muhtemelen Şeytan'ın kızını bir randevuya götürdüğü için altına sıçıyordur. "İkiniz de yakışıklı görünmüyor musunuz?" İltifat ediyorum.

"Sana bir şey aldık," diyor Judd ve ben sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Hediyeler alışık olduğum bir şey değil, bu yüzden taliplerimin bana getirdiği her şeyi memnuniyetle alacağım. Judd cebinden kutuyu çıkarıp benim için açıyor.

Sonunda bir beş köşeli yıldız olan muhteşem boncuklu bir tespih; tamamen siyah ve elbisemle çok uyumlu.

"Muhteşem, teşekkür ederim," diyorum. Judd çözüyor ve boğazıma takıyor. Birkaç dakika onunla oynuyorum ve her iki sevgilime de dönüp bakıyorum. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"Karnaval," diye duyurdu Judd.

"Dünya'ya mı gidiyoruz?"

"Pek sayılmaz," diyor. Hem o hem de Elvor bana elini uzatıyor. Üçlü olarak uzaklaşıyoruz ve bu o kadar tatlı ki kusabilirim.

Gideceğimiz yere varmamız ancak birkaç saniye sürüyor. Gece bizi karşılamaya başladığında karanlıkla kaplanmış gökyüzüne bakıyorum. Önümüzde çılgınlık eşliğinde karnaval müziği çalan siyah bir atlıkarınca var. Etrafıma bakıyorum ve etrafta dolaşan, yemek yiyen ve sinsî oyunlar oynayan insanları not ediyorum. İşte o zaman cehennemden hiç çıkmadığımızı fark ediyorum.

"Cehennemde bir karnaval mı var?" Aptalca sordum.

"Genellikle Dünya'nın Cadılar Bayramı civarında. Elvor bunu organize etmeye yardım eder," diye bilgilendiriyor Judd beni.

"Elvor, bunun üzerinde çalıştın mı?" Henüz bir şey söylememiş olan iri yarı adama soruyorum. Acaba yatak odamdaki o akşam bir tesadüf müydü, sadece yalnız olduğumuzda mı rahat konuşuyor?

"O yaptı. Burası normal bir karnaval sayılmaz," diyor Judd ensesini kaşıyarak ve ben her şeyden çok stant olduğunu fark ediyorum. Sadece birkaç atraksiyon var. "Karnaval, Elvor'un çukurdan en kötülerini seçtiği ve cehennemdeki diğer iblislerin de onların işkencelerine ortak olduğu zamandır."

Ağzım açık kalıyor ve ilk oyunumu bulmak için beyaz ve kırmızı çadırlardan oluşan sıraya doğru ilerliyorum. İblisin dart attığı basit bir hedef değil. Hayır, üç kişinin kafası.

"Vay canına," diye huşu içinde nefes alıyorum. "Elvor, bu senin fikrin miydi?" diye soruyorum, o da omuzlarını silkiyor. Yaratıcı, vahşi ve tatlı. Bir insan daha ne yapabilir ki?

kız ne ister?

"Önce ne yapmak istersiniz?" Judd soruyor.

Yüksek bir çınlama sesi duyuyorum ve sol tarafıma bakıyorum, orada smaç tanklarını buluyorum. Dünya'daki filmlerde gördüğüm normal smaç tanklarının çok ötesindeler. Otomatik olarak oyuna doğru yürüyorum ve Elvor oyundan sorumlu iblisi başıyla selamlıyor, o da bana bir kova top uzatıyor.

Tank devasa ve çukurdaki ruh dalış tahtasında titreyerek oturuyor. "Lütfen, hayır! Her şeyi yaparım."

"Suçları neydi?" Elvor'a soruyorum.

Eğilip kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor. "Hayal edebileceğin en kötü türden. O daha kötüsünü hak ediyor," diye mırıldanıyor. Soruma doğrudan cevap vermiş olması dikkatimden kaçmadı. Başka kimse onu duyamasa bile ben duyabiliyorum. Sesi içimdeki bir şeyleri yatıştırıyor ama sözleri yakıcı bir öfkenin yüzeye çıkmasına neden oluyor.

Dalış tahtasındaki adama tekrar bakıyorum ve Elvor'un kararına güveniyorum. Böylece ilk topu atıp hedefimi vurduğumda, oturduğu tünekte düşüp tanka inişini mutlak bir neşeyle izliyorum.

Sonuç anlık değildir, ancak adam çırpınır ve kendini güvenli bir şekilde yukarı ve dışarı çekmek için kenara çalışırken, sonunda gerçekleşir. Akvaryumdaki piranalar saldırıyor. Büyük balıklardan birinin tek bir ısırığı yetiyor, ama ısırır ısırılmaz bir çılgınlık yaşanıyor ve hepsi adama saldırmaya başlıyor. Tank o kadar hızlı bir şekilde kanla doluyor ki ne yazık ki katliamın çoğunu göremiyorsunuz, ancak eğlenceli olması için yeterliydi.

Eğer oyunları Elvor tasarladıysa, o zaman yeni erkek arkadaşım kesinlikle bir psikopat. *Çok şanslıyım.*

"Sırada ne var?" Judd soruyor ve ben de adamlarımın beni her işkence oyununda takip etmesini sağlıyorum. Sanırım benim favorim su tabancaları. Birinin ağzına ateş etmeniz dışında, mahkûmu boğan ilk iblis kazanıyor. Göz küresi dartları da eğlenceliydi ve kafalarına tokmakla vurmak da öyle. Gerçekten, tüm oyunlar ilham vericiydi, ancak tüm işkenceler beni aç bıraktı.

"Neden gidip bir masa bulmuyorsunuz? Ben de bize yiyecek bir şeyler getireyim," dedi Judd gülümseyerek. Onu kulüpte o kanepede otururken gördüğümde çok yalnız ve kaybolmuş görünüyordu. Ama bu gece, çekici ve tatlıydı. Birinin ruh halini iyileştiren kişi olma düşüncesi baş döndürücü ve kendimi güçlü hissettiriyor.

Diğer iblislerden uzakta, piknik masasında otururken Elvor elimi tutuyor. "Eğleniyor musun?" diye soruyor bana sessizce.

"Çok eğlenceli. Tüm oyunları sen mi tasarladın, Elvor?" "Çoğunu," diyor omuz silkerek.

"İnanılmazlar. Çok etkilendim," diye mırıldanıyorum ve onun rahatsız bir şekilde kaymasını izliyorum. "Judd'ın yanında kendini rahat hissediyor musun?" Ona gergin bir şekilde soruyorum, belki de ikisi düşündüğüm kadar uyumlu değildir ve bu durum işleri nasıl etkileyebilir diye merak ediyorum. İkiisiyle de hâlâ ilgileniyorum ama anlaşmalarını da istiyorum.

Elvor sakalını ovuşturup omuz silkıyor.

"Bence o da senin güzel sesini duymak isterdi, biliyor musun?" Ağzının sol tarafı yukarı doğru eğiliyor ve başka tarafa bakıyor. "Ayrıca, bu bir randevu. Birbirimizi tanımaya çalışmamız gerekiyor. Eğer konuşmazsan bunu yapamayız," diye yumuşakça ikna ediyorum. Onu zorlamak istemiyorum ama bir yandan da açılmasını o kadar çok istiyorum ki.

Cismani bedenime ilk kavuştuğumda, cehennemde dolaşan her şeyi becermek istemiştım ama şimdi, kulağa ne kadar aptalca gelse de, bunun bir anlamı olsun istiyorum. Dünyada geçirdiğim süre boyunca bedensel özerkliğim yokmuş gibi hissettim ve artık var, hayatıma ve iç çamaşırlarıma kimlerin girmesine izin verdiğim konusunda akıllı olmak istiyorum.

Verdiğim en iyi karar Toth ile daha fazla ilerlememek oldu. Son zamanlarda beni reddetmesi canımı yakıyordu ve bir daha böyle hissetmek istemiyorum. Cinsel ilişkiye girdiğim kişinin beni sadece mahvetmesini ve yok etmesini değil, sonrasında da bana şefkatle davranmasını istiyorum.

Tanrım, Cehennem'in varisi gibi değil de saf bir kız gibi konuşuyorum. "Deneyeceğim, küçük prenses," diye kabul ediyor Elvor ve ben de ona gülümsüyorum.

Karnavalın üzerine gece tamamen çökmüştür. Gökyüzü koyu gri bulutlarla kaplıdır ve karnavalın her yerinde yoğun bir sis vardır. Tek kelimeyle büyü.

Judd bir şekilde yalnızlıkla örtülü masamıza geliyor. Birden fazla kızarmış yemek sepeti getirdi ve ben hemen içine daldım.

"Peki Judd ve Elvor, siz kaç yaşındasınız?" Merakla sordum. Ölümsüzlük bu yönden büyüleyici. Dünyada tanıştığım herkesten daha yaşlı olan erkeklere nasıl ilgi duyabilirim?

Judd önce omuzlarını silkerek, "Yirmi dört yaşında öldüm ama neredeyse kırk yıldır cehennemdeyim, yani altmış küsur," diye cevap veriyor.

"Altı yüz kadar mı?" Elvor kendini sorguluyor ve omuz silkiyor. Judd'ın gözleri iri yarı adama takılı kalmış, muhtemelen yaşından ziyade konuşmasını dinlemekten.

"İyi ki yaşlı erkeklere karşı bir şeyler hissediyorum. Az önce bedensel hale gelmem ikinizin de umurunda değil, değil mi?"

"Hiç de değil," diyor Judd, bir parça huni kek alıp ağzına atarken. "Lucifer'in kızı olduğun halde nasıl olup da kısa süre önce bedene büründüğün konusunda biraz kafam karıştı."

"Görünüşe göre babam Dünya'ya gelmiş ve ciddi bir çapkınlık dönemi geçirmiş, o dönemde en az iki kadını hamile bırakmış. Blair benim üvey kardeşim, annesi bir cadıydı. Annemin kim olduğunu bilmiyorum. Doğum yapar yapmaz beni bir yetimhaneye bıraktı. On beş yaşıma kadar insan formumu koruyabildiğim için onun doğaüstü olduğunu varsayıyorum."

Judd düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor ve başını eğiyor. "Gençken hayatta kalmak için insanlara sahip olmak zorunda mıydın?" diye soruyor ve her ne kadar acınmaktan nefret etsem de benim için üzülecek kadar değer vermesi hoşuma gidiyor.

"Evet. Yani bu vücuda sadece birkaç haftadır sahibim," diyorum omuzlarımı silkerek.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Judd usulca.

"İkinizin de var," diye ekliyor Elvor hızla arkasını dönmeden önce.

"Neden bu kadar sevimlisin?" Elvor'a soruyorum ve sivri kulaklarının uçları kızarıyor. "Neden sivri kulakların var?"

Elvor tekrar konuşmaya hazır görünmüyor, bu yüzden Judd onun yerine cevap veriyor. "O Fae aleminden. Çok uzun süre yaşarlar. Elvor kendi diyarındaki bir savaş sırasında bir fae için çok genç yaşta öldü. Bu doğru değil mi?" Judd soruyor. Elvor'un kulakları kırmızının daha da koyu bir tonuna dönüşür.

İri yarı fae adam nefesinin altından küfrediyor ve masadan kalkıyor. "Geri döneceğim," diye , neredeyse fısıldayarak ayrılıyor. İçinde Göz açıp kapayınca kadar ikimizin görüş alanından çıktı.

"Koca adamın ilgiyle nasıl başa çıkacağını bildiğini sanmıyorum," diyorum Judd'a ve kolunu ovuyorum.

Judd, "Benimle gerçekten konuştuğuna inanamıyorum," diye yanıtlıyor.

"Sana söyledim, senin tatlı olduğunu düşünüyor. İkimizden de hoşlanıyorsun, değil mi?" Kendimi güvensiz hissederek soruyorum. *Ya gerçekten sadece Elvor'dan hoşlanıyorsa?* Neden bu gece kendimi ilgi delisi, muhtaç bir sürtük gibi hissediyorum?

Judd güvensizliğimi hissetmiş olmalı ki eliyle yüzümün yan tarafını kavırıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? İstemeyecek ne var?"

"Öp beni," diyorum ve öpüyor. Dudakları yumuşak, esnek bir şekilde dudaklarıma iniyor. Judd yönümü tutuyor ve öpüyor, sanki benim için çaresizmiş gibi ve ben de vermek istediğı her şeyi hevesle alıyorum.

Öpüşmemiz ancak karnaval oyunlarından birinden acı dolu bir çığlık geldiğinde kesiliyor. Başımı kaldırıp yeşil gözlerine bakıyorum, o da başını eğip tekrar bana bakıyor.

"Gözlerin pembe. Muhteşemler."

Ona gülümseyip kekimi yiyorum. Belki de iki erkek arkadaşına sahip olmak düşündüğümünden daha kolay olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

I Geceyi mahvediyorum.

Neden kafamdaki tüm bu düşünceleri söyleyemiyorum? Neden Judd'a bu gece yakışıklı göründüğünü söyleyemiyorum ya da Mara'ya kendisi hakkında daha fazla soru?

Belli ki bu randevu onun için çok önemli ve ben bunu mahvediyorum. Ona kur yapma sözü verdim; ilk buluşmamızın bende gördüğü tek şey olmasını istemiyorum. Beni yanlış anlama, bunu tekrar hevesle yaparım. Ama bunun sadece cinsel çekimle ilgili olmasını istemiyorum, bu bonus olmalı.

Keşke alemlerimizden ayrılmadan önceki tüm travmalarımız bedenlerimizle birlikte geride kalsaydı, ama sanki o biçimlendirici yıllar beni olduğum kişiye dönüştürmüş gibi görünüyor. Kendimi sevmediğimden ya da sahip olduğum değeri görmediğimden değil, sadece bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

Düşündüklerimi ya da hissettiklerimi seslendirmek muazzam bir çaba gerektiriyor ve bu konuda daha iyi olmak için ne yapabileceğimden emin değilim. Mara denediğimi biliyor. Cehennem'e girdiğimden beri hiç kimseye söylemediğim kadar çok şeyi ona söyledim ama bu çok zor oldu. Odasında oturup basit bir konuşma yapmak kolay değildi.

Judd onun nereli olduğumla ilgili sorusunu yanıtladığında rahatladım. Benim için istediğim şeyi söyleyebildiği için rahatlamıştım. Ayrıca geçmişimi bu kadar kolay bilmesine de hayranlık duydum. Belki de benim onu izlediğim kadar uzun süredir o da beni izliyordu.

İletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyım, yoksa bu ikisi kesinlikle bensiz bir sonraki seviyeye geçecekler.

"Eğlence evine gidelim mi?" Piknik masasına ulaştığımda Mara sordu. Kafamı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Başımı sallayıp ona elimi uzattığımda onun heyecanı beni canlandırıyor. Bacaklarını masanın altından çıkararak elimi tutuyor. "Lunaparkla bir ilgin var mı?" diye soruyor.

Sadece o duyabilsin diye eğildim. Sesimi duyabilen tek kişi o olduğunda neden daha iyi hissettiğimi bilmiyorum. "Bekle ve gör, küçük prenses." Bana sırtıyor ve bu mücadeleye değen şey de bu. Aldığım tepki bu olursa sesimi daha çok kullanacağım.

Beni kabuğumdan çıkarmak için Mara'nın Cehennem'e gelmesinin neden gerektiğinden emin değilim ama buna değdi. Beni bir mıknaş gibi kutuplaştırıyor. Judd üzerinde de aynı etkiye sahip olduğu açık. Judd'dan etkileniyorum ve ilgimi çekiyor ama Mara'nın sahip olduğu manyetizma daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Biletler?" diye soruyor standı işleten iblis. Onu Johnny olarak tanıyorum; ara sıra pitte çalışıyor.

Bilet almadık ve almamız gerektiği için de hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu etkinliğe katılmamızın ana sebebi benim.

Mara Johnny'ye doğru yaklaşır ve onunla göz teması kurar. "Bilete ihtiyacımız yok," diyor ona.

"Doğru, bilete ihtiyacınız yok," diye tekrarlıyor monoton bir sesle, tıpkı ölümlülerin ikna yeteneğini kullandığımızda çıkardıkları ses gibi.

"Az önce onu kendi iradene mi boyun eğdirdin?" Judd ikimiz adına da soruyor. "Ne, sanki çok mu zor?" diyor omuzlarını silkerek.

Judd, "Sadece iblisler bunu ölümlülere yaptığında genellikle işe yarıyor," diye yanıtlıyor.

"Oh, pekala. Her zaman istediğim kişiyi zorlayabildim." Judd ve ben ona şaşkınlıkla bakıyoruz ve bakışları aramızda gidip geliyor. "Siz istemediğiniz sürece bunu ikinizin üzerinde kullanacağımdan değil tabii ki," diye göz kırpmıyor. "Şimdi gidip Elvor'un bu eğlence evine ne gibi harika şeyler koyduğunu görelim."

Lunaparka ilk birkaç adımını atarken bana karşı çok nazikti. Atraksiyon boyunca zarar görmeyeceğine inancım tam. En azından ben inşa ettim ve tehlikelerin nerede olduğunu biliyorum.

Judd bana bir şeyler fısıldamak için eğiliyor. Onu duyabilmek için başımı hafifçe gerekiyor. "Lucifer'in bile diğer iblisleri zorlayabileceğini sanmıyorum," diyor bana sessizce ve ben bir an için onun sözlerini düşünüyorum. Eğer Lucifer

iblisleri zorlayabilseydi, kesinlikle uzun zaman önce bilgi almak için bunu yapardı.

"Annesi mi?" Judd'a soruyorum ve o da başını bana doğru eğiyor. Kadının kim olduğunu bilmediğini açıkça belirtti. Görünüşe göre bu bilgiyi bir an önce öğrenmemiz gerekiyor. *Lucifer, kızı bir şekilde ondan daha fazla güce sahip olsaydı kendini tehdit altında hisseder miydi?*

"Belki mi? Ona bu bilgiyi kendine saklamasını söylememiz gerekecek." İkimiz de başımızı sallıyoruz ve ben sadece onunla konuşmuş olmayı bir zafer olarak kabul ediyorum. Ayrıca bu kadar kısa bir süre içinde bizi lunaparka götüren güzel kadına bağlılık yemini etmiş olmamız da hoşuma gidiyor. Onu bir işaret feneri gibi yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. O benim... bizim. Judd ile paylaşma fikrini katlanılabilir buluyorum. Mara da onu benimle paylaşmakta bir sorun görmediğini açıkça belirtti.

Lunaparkın ilk bölümü döner bir zemindir. Ölümlüler alemindeki hiçbir lunaparka benzemiyor çünkü düşerseniz yılanlarla dolu bir çukura düşüyorsunuz. Mara, hareketli zemini geçip güvenli bir şekilde diğer tarafa geçene kadar bir ayağından diğerine atlarken gülüyor.

Judd daha temkinli ama sorunsuzca karşıya geçmeyi başarıyor. Ben de diğer tarafa geçene kadar ortasından yavaşça yürüyorum.

"Bir gün o koca, güzel kafanı kırıp açacağım. Hadi ama, bu saçmalık da nereden çıktı?" Mara heyecanla söylüyor ve ben boğazımı temizliyorum, bu ikisinin sürekli bana yönelttiği iltifatlarla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Sırada aynalar salonu var, ancak ayna vücudunuzu çarpıtmıyor; onun yerine size en büyük korkularınızı gösteriyor. Bu aynalar yıllardır var; ölümlü diyalardan birinde bir cadiya büyü yaptırmak zorunda kaldım.

Sadece kendi korkunuzu görebilirsiniz, başkasınınkini değil, etrafınızda olsalar bile. Mara da Judd gibi labirente hızla yürüyor ve ben ikisinin de ne gördüğünü merak ediyorum. Korkmuş görünmüyorlar, sadece üzgünler. Aşağı bakıyorum, ne göreceğimi zaten biliyorum.

Evin çoğu insanın en nefret ettiği bölümüne, palyaçolara ulaştığımızda hiçbirimiz konuşmuyoruz. Sadece çukurdaki en şanslı piçler lunaparkta bu işi alabiliyor. Elbette suratınıza yumruk yeme ihtimaliniz var ama bu boğulmaktan ya da piranalar tarafından canlı canlı yenmekten iyidir.

İlk palyaço dışarı atlar ve Mara'yı korkutur. Hiç tereddüt etmeden adamın boğazına yumruğu indiriyor. Adam yere düşüyor, gözyaşları içinde

acı içinde boynunu tutarken makyajını yapıyor. Yan tarafına tekme atıyor ve titriyor.

"Palyaçolardan nefret ederim."

Judd sakince, "Pekala... görünüşe göre uğraşmanız gereken daha çok şey var," diyor. Daha fazla palyaço odaya inerken. Mara hızlı ve çevik, aralarından sıyrılıyor, yumrukluyor, tekmeliyor ya da dirsekleyerek yolundan çekilmelerini sağlıyor.

Odadan çıktıktan sonra derin bir nefes alıyor ve dönüp bana bakıyor. "Lilith senin sadist değil, tatlı biri olduğunu söyledi," diye küstahça konuşuyor ve ben omuzlarımı silkiyorum. *İkisi birden olamaz mıyım?*

"Lunaparkta daha kaç bölüm var?" Judd soruyor. Burada sadece üçümüzün olduğunu biliyorum ve her geçen saniye ikisinin yanında daha da rahatlıyorum.

"İki tane daha," diyorum onlara. Judd ve Mara sanki onlara devrim niteliğinde bir ayrıntı anlatmışım gibi sırtlıyorlar.

"Sırada ne var?" Mara soruyor.

İleriye gösteriyorum ve o da dönen tüpü görüyor. Bir ölümlününki gibi küçük değil; hayır, bu tüp daha hızlı dönüyor ve neredeyse yirmi fit uzunluğunda. Korkmuyor. Hayır, kesinlikle korkmuyor. Düşündüm de, onunla tanıştığımdan beri bir kez bile korku hissetmedim. Ne çukurda onu kovalarken ne de bu lunaparkta tek bir an bile.

Judd onu takip ediyor ve ben de bir an için onları tüpün içinde izliyorum. Sanırım tüpün içinden olabildiğince hızlı koşmalarını bekliyordum ama öyle olmadı.

Birbirlerini itiyor ve kurutucuda çamaşır yıkar gibi tüpün içinde yuvarlanıyorlar. Birlikte gülüyorlar, Mara tüpün etrafında yuvarlanırken karnını tutuyor ve Judd'a doğru sürünüyor, o da tüm bu duruma gülüyor. Elbisesi yukarı doğru kıvrılıyor ve bana siyah dantel külotla örtülü şeftali gibi kışının gereksiz bir görüntüsü veriliyor. Ben de arkama yaslanıp birlikte hayatlarının en güzel anlarını yaşamalarını izliyorum. Manzara nefes kesici ve içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Bu duyguyu hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki neredeyse ne olduğunu bile bilmiyorum. Göğsümün içinde yuvarlanıp duruyor, satın almak istiyor ve ne olduğunu anlıyorum - mutluluk.

Sonunda, ikisi de yolun geri kalanını tüpün içinden sürünerek geçmek zorunda kalıyor çünkü çok gülüyorlar ve birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyorlar.

Mara'yı Judd'la paylaşmanın katlanılabilir bir şey olduğuna karar verdim. *Her şey olacak.*

Onlara yetişmek için tüpün içinden kolayca koşuyorum, hala yerde kıkırdıyorlar, elleri birbirlerinin vücutlarında. Çabasız sevgileri beni büyülüyor.

Judd'ın yanağına dokunuyor ve ona gülümsüyor. "İyi misin?" diye soruyor ona.

"Ben iyiyim, ya sen?"

Ona gülümsüyor ve beni rahatsız eden şeyin kıskançlık olduğunu fark etmiyorum. Karanlık ve sahiplenici, sanki bana ait olan iki insana bakıyormuşum gibi. Bu ilk randevumuz olabilir ve her şey çok hızlı gelişti. Ama onlar benim korumam altında ve onların mutluluğunu sağlamak benim görevim.

"Ben iyiden de öteyim Judd," diyor diğer iblise. Birlikte geçirdikleri anı bölmüyorum, ama yavaşça ayrılıyorlar ve Mara hemen benimle fiziksel temas kuruyor, sanki bana Judd'dan ibaret olmadığına ve ikimize de şefkat duyabileceğine dair güvence vermek istiyor.

"Son bölüm ne?" diye soruyor ve ben de elini tutuyorum. Beni sorgulamıyor. Bana güvenmesi hoşuma gidiyor çünkü içimden bir ses ne kadar rahat biri olsa da Mara'nın kolay kolay güvenmediğini söylüyor. Sanırım bunun, lezzetli amını yedikten sonra benden sonsuz sadakat istemesiyle bir ilgisi var.

Onu çok daha büyük bacaklarımın arasına oturtuyorum ve bir elimi beline sarıp bizi kaydırdan aşağı iterken küçük elleri kalçalarımın gömülüyor. Lunaparkın en basit ve en ölümcül kısmı. Devasa kaydırdan aşağı inerken gülüyor. Vücudunun bana yaslandığı her saniyenin tadını çıkarıyorum ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi onu güldürebildiğim için içimi bir gurur duygusu kaplıyor.

Komik olmadığını biliyorum ama ona başka şekillerde neşe getirebilirim.

Lunaparkın çıkışına ulaştığımızda, saçları kaydırdan her yere yapışmıştı ve yüzünü kavrayarak aşağı doğru ittim.

Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde, sanki özel bir şeymişim gibi bakıyor. Parmak uçlarına kadar yükseldiğinde kocaman kalbim göğsümde çarpıyor ve eğilip yumuşacık dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. İş daha da ileri götürmek, onu omzuma atmak ve daha önce yemek yediğimiz piknik masasına fırlatmak istiyorum ama bundan kaçınıyorum ve bu basit yakınlığın tadını çıkarıyorum.

Dudaklarımız ayrıldığında memnuniyetle iç çekiyor.

"Bu buluşma her şeydi, Elvor. Teşekkür ederim."

"Küçük prensesim için her şeyi yaparım," diye yemin ediyorum, Judd yüzünde bir gülümsemeyle kaydırağın ucundan fırlarken onun çılgın saçlarını daha da aşağı itiyorum. Cehennemde geçirdiğim onca yıl boyunca onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Genelde bir köşede kaşlarını çatmış, vücudundaki toksinleri dışarı atmaya çalışıyordu.

"Bunlardan birine hiç gelmediğime inanamıyorum," diyor Judd ve Mara üzgün gözlerle ona bakıyor.

"Şimdi ne yapmalıyız?" Mara, Judd'ın bu etkinliğe neden hiç gelmediği üzerinde durmadan, hatta onun ikimiz üzerindeki bu aşkın etkisinin farkına varmadan soruyor.

Judd, "Alınma ama malikânedeki odana geri dönme düşüncesi kulağa korkunç geliyor," diyerek Mara'nın gözlerini devirmesine neden oluyor.

Babasıyla olan ilişkisinin sıcaklığından emin değilim ama öğrenmeyi planlıyorum. Lucifer'i severim; adil bir lider olduğunu düşünüyorum ama Mara'nın kin beslediği açık. Eğer bir ayaklanma başlatmak için benden yardım isterse, istediğini yapmaktan başka çarem yok.

"Peki, siz ikiniz nerede yaşıyorsunuz?" Judd yüzünü buruşturuyor ve onun şehirde, böceklerin istila ettiği boktan bir dairede yaşadığını biliyorum. Temelde çukurları yönettiğim ve istediğimi yapabildiğim için, benim durumum biraz farklı.

"Benim yerim," diye teklif ediyorum, ikisinin de bileklerinden tutup odama geri götürüyorum.

BÖLÜM 11

I Keşke bu gecenin ne kadar eğlenceli olduğunu gerçekten ifade edebilseydim. Sadece şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu değil, hatta tek randevu olsa bile, şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli geceydi.

Doğduğum bedendeyken hiç eğlenemedim. Ve sonra Hayatta kalmak için insanları ele geçiriyordum, tek yaptığım buydu, bir sonraki planımı tasarlarken hayatta kalmak için bir bedenden diğerine atlıyordum. Hiçbir zaman gerçekten arkama yaslanıp böyle bir deneyimin tadını çıkaramadım... kendim olarak ya da benimle birlikte olmak isteyen insanlarla.

Bu gece büyüleyiciydi ve daha önce hiç sadece eğlenen bir kadın olmama izin verilmemişti. Judd ve Elvor bunu çok kolaylaştırdı. Gece başlamadan önce onları kendime ait kılmak istediğimi zaten biliyordum ama bu akşamdan sonra onların bana ait olduğu ve pençelerimden kaçamayacakları çok açık. Bu konuda kendimi suçlu da hissetmiyorum; bana ait oldukları için şanslılar ve ben de onlara en az onlar kadar tatlı davranacağım.

Elvor bizi evine götürüyor ve aslında evinin lüksü beni oldukça şaşırtıyor. Oda sıcak ve sanırım çukurlarda yaşadığı için böyle. Yatağı dört Elvor'un sığabileceği kadar büyük. Çarşaf lar koyu mavi ve yatağın üstünde ev yapımı bir yorgana benzeyen bir şey var. Odanın geri kalanı kitaplar, bir şömine ve derin bir şezlongla dolu.

Elvor şömineyi yakarken Judd ve ben ikimiz de odaya bakıyoruz. Hangi kelimeleri bir araya getirmeye çalıştığını merak ediyorum ve onu konuşmaya zorlamak yerine sessizliği bozuyorum.

"Burada içecek bir Şeyin var mı koca adam?" Rahatlamış görünüyor ve başını sallayarak bitiŐikteki odaya giriyor.

"Sanırım sadece insanlarla konuşmayı sevmediğini sanıyordum, konuŐmakta zorlandığını değil?" Judd yüksek sesle düşünür.

"Sadece o ve ben olduğumuzda biraz daha fazla konuşuyor. Ona biraz zaman ver, eminim daha rahat edecektir," diyorum tatlı bir sesle.

Judd utangaç bir ifadeyle, "Bu gece muhtemelen hayatımın en güzel gecesiydi," diyor.

"Benimki de."

Gözleri hayatım boyunca arzuladığım bir bağlılıkla gözlerime bakıyor ve ben de ona bakıyorum. Başa biriyle bu sevgiyi ve yakınlığı ne kadar zamandır arzuluyordum? Tüm hayatım boyunca. Beni o kadar derinden istemesini istiyorum ki yanımda olmama düşüncesi onu hasta etsin. Bana o kadar aşık olsun istiyorum ki, başa hiç kimse benim kadar önemli olmasın. Düşüncelerimi hissedebiliyor mu yoksa sadece ne istediğimi biliyor mu emin değilim.

Ama eli başımın arkasını kavradığında ve dudakları dudaklarıma değdiğinde kendimi huzurlu hissediyorum. İçimi doldurmaya çalıŐan duygu selini durdurmalıyım. Hayatım boyunca tek istediğim birinin bana değer vermesi, benimle ilgilenmesi ve beni sevmesiydi.

Judd'ın beni pŐ Şekli hem itaatkâr hem de hayranlık uyandırıcı. Beni istediği, benden hoşlandığı ve beni güzel bulduğu gerçeğinin ötesinde pmyor. Dudaklarımız ayrılıyor ve piercingli dilini ağzıma soktuğunda çok etkileniyorum. Öpücük Őehvetli ve tatlı, tıpkı onun gibi.

Sadece bedenimin Cehennem'in karanlık zevklerini bulmasını isteyerek Cehennem'e geldiğime inanamıyorum. Buna sahip olabilecekken, fiziksel yakınlığın ardında duygularım olabilecekken olmaz.

Öpücük ve bana hissettirdiği iyi duygular yüzünden karnımda yarasalar çılgınca kanat ırıyor. Ellerim onun kaslı karnında ve midesi titriyor. Gergin olması hoşuma gidiyor. Judd'ın beni memnun etmek istediği açık ve bu daha da hoşuma gidiyor.

Onun ellerimde oyuncak olmasını istiyorum.

Başımın arkasındaki eli saçlarıma dolanıyor ve Judd'ın bazen göründüğü kadar narin olmamasını severek dudaklarına gülümsüyorum. pŐmemiz sırasında dudakları yukarı kalkıyor ve ben de yüzüne bakabilmek için ayrılıyor.

Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum: tatlı, eğlenceli ve hayranlık uyandırıcı.

Elvor boğazını temizlediğinde Judd'ın güzel yüzünün her ayrıntısını ezberliyorum. Judd ve ben ikimiz de dönüp elinde bir şarap şişesi ve kadeh tutan iri yarı fae iblisine bakıyoruz.

Sesi alçak, ama konuştuğunda tonu omurgamı titretiyor. "Durma," diyor. Şezlonguna oturuyor, eşyaları yere bırakıyor ve koltuğuna yaslanıp rahatlıyor. Lanet bir kral gibi görünüyor.

Judd birkaç kez gözlerini kırıştırarak Elvor ve benim aramda gidip geliyor.

Judd'a açıkça "Onu duydun," diyorum ve o da dudaklarını tekrar benimkilere çarpıyor. Başka birinin dokunuşunun sevecenliğine aç olan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Judd'ın beni öpüş şekli, sanki dudaklarının dudaklarımda olmasına nefes almaktan daha çok ihtiyacı varmış gibi.

Judd'ı sonsuza kadar öpebilirim. Onun yanında kendimi çok canlı ve enerjik hissediyorum. Judd çok eğlenceli biri. Bana kendimi özel hissettiriyor. Kendimi farklı ve yalnız hissetmek için çok zaman harcadım. Judd beni sanki hayatım boyunca yalnızlık çekmemişim gibi öpüyor. Ergenlik çağında dövme ve piercingli kötü çocuğa aşık olan bir kız gibi hissetmemi sağlıyor. Judd ve Elvor ile gerçekten kim olduğumu bulabileceğimi hissediyorum. Yine de Toth hâlâ aklımın bir köşesinde. Ve onun beni istemesini neden bu kadar çok istediğimi bilmiyorum. Önümde bana boyun eğecek ve her şeyini verecek iki adam var.

Düşünceli, ateşli, savaşçı iblisin düşüncelerini kafamdan silip atıyorum ve tatlı, şefkatli Judd'a odaklanıyorum. Elleri saçlarıma dolanıyor, nazıkçe çekiştiriyor ve bunu daha ileri götürmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Olması gerektiği gibi beni öptüğü için minnettar.

Elvor'un derin sesi öpüşmemizi böldü. "Tadına bak," diye talimat veriyor ve Judd'ın dudakları benimkilerden ayrılırken yutkunuyorum. Judd, Elvor ve benim arama bakıyor ve yüzümü hınzır bir gülümseme kaplıyor.

"Onu duydun," diye tekrarlıyorum, sandalyeye uzanmış, dünya umurunda değilmiş gibi duran Elvor'a bakarak. Bacaklarını iki yana açmış ve bir ara kendine bir kadeh şarap doldurmuş. Kıskançlığı ve paylaşma kabiliyeti konusunda endişeliydim ama berrak mavi gözlerine baktığımda tek gördüğüm sıcaklık ve özlem. Judd'ın bana dokunmasını izlemekten zevk alıyor ve ben de ona bir gösteri sunmayı planlıyorum.

Judd beni rahat ettirmek için şöminenin etrafından birkaç yastık alıyor ve beni arkasına yatırıyor. Kulağımın arkasını ve boğazımın sütununu öpüyor, ardından göğüslerimi elbisenin içinde birbirine bastırıyor ve üstten görünen etimi yalıyor. Dil halkası soğuk ve

elbisenin üst kısmını aşağı çekerken memnuniyetle karşıladı. Bana dokunmak konusunda o kadar hevesli ki, şimdiden onun için sırlıslıklam olmuş durumdayım.

Judd acele etmiyor, sütyenimi tamamen indirmeden önce dişlerini kenarında gezdirerek benimle oynuyor. Meme uçlarımı emiyor ve yalıyor, ben de elimde olmadan yüzünü göğüslerime doğru daha sert itiyorum, siyah saçlarını çekiştirerek onu istediğim yere götürüyorum.

Çok lezzetli bir şekilde itaatkâr.

Judd'ın elleri elbisemin eteklerini belime kadar çektiikten sonra kalçalarımın altına kayıyor ve etimi kavıyor. Yüzü karnımı öpmek için aşağı iniyor, dişleri külotumun bel bandını ısırp çıkarmadan önce sıcak tenimi yalıyor.

Ona karşı tamamen çıplak kaldığımda, amıma bakıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor ama kıpırdamıyor. Dudağıma ısıriyorum, onun ilgisi altında olmaktan hoşlanıyorum. Elimde olmadan Elvor'a bakıyorum, şu anda devasa fae sikini elinde tutuyor. Dudaklarımı yalıyorum ve başımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum.

İkisi de bana sanki tüm dünyalarının merkeziymişim gibi bakıyorlar. Bu beni daha da ıslatıyor ve aklımı başıma toplamaya çalışıyorum ama bunu yapamadan Judd'ın dudakları klitorisimin etrafını sarıyor, dilindeki delicilik beni tamamen çılgına çeviriyor.

Çok iyi hissettiriyor; bitirmemin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Elvor'un yaptığından farklı ama biri diğerinden daha iyi değil. Elvor amımı son yemeğiymişim gibi yiyordu, Judd ise beni tapınacağı bir sunakmışım gibi yiyor.

Judd'ın beni yiyip bitirmesini izliyorum. Onay için bana bakmıyor, sadece kalçalarımı kavıyor ve zevk seslerimi motivasyon olarak kullanıyor. Kendini okşayan Elvor'a kısa bir süre bakıyorum ve yardım edemiyorum ama bir ödülü hak ettiğini düşünüyorum.

İki parmağımın kavrımıyla Elvor'u çağırırken Judd'ın dudakları göbeğimden ayrılmıyor. Dev adam tereddüt etmiyor, kendini de gizlemiyor. Şezlongdayken kocaman olduğunu düşünmüştüm; yakından bakınca devasa görünüyor.

İçime sığacağından emin değilim, amıma mı ağzıma mı ama ben korkak değilim.

Judd beni bir inilti çıkarmaya zorluyor ve bir eli saçlarına sıkıca dolanırken diğeri Elvor'un baldırının arkasını kavrayarak onu

Ağız hizasında. Judd ancak o zaman gözlerini açıp yukarı bakıyor, yüz ifademi görüyor ve ne yaptığımı anlıyor.

Elvor hevesle dizlerinin üzerine çöküyor ve bana sikini kolayca okşama imkânı veriyor; başparmağım ve işaret parmağım birbirine değecek kadar yakın olmasa da. Elvor'un uzunluğunu keşfederken, odağımın bir kısmı Judd'ın beni ne kadar zorladığından uzaklaşıyor. Ağzıyla daha agresifleşiyor, Elvor'a dokunmamı izlerken iki parmağını sırlıslıkla merkezime sokuyor.

"Çok iyi bir çocuk, değil mi?" Elvor'a soruyorum, o da onaylarcasına homurdanıyor ve bu övgü karşısında amıma doğru inleyen Judd'a bakıyor.

Elvor'u ağızma almak istiyorum ama bu açıyla bunu yapmamın imkânı yok ve Judd hızını artırıp klitorisimi acımasızca emerken odaklanamayacağımı biliyorum. Elvor'u biraz ustalıkla okşamaya devam ediyorum. Şikâyet etmiyor, hatta düşük dereceli elimle yaptığım işten tamamen hoşlanmış görünüyor.

Elvor, Judd'a "Gelmesini sağla," diye emrediyor. Derin kerestesi ikimizi de etkiliyor.

Judd amıma karşı en değerli sesi çıkarıyor, amımı yemek bir ödölmüş gibi emiyor ve yalıyor ve ben kırılıyorum. Kalçalarım titriyor ve yüzünün etrafını sıkıca sarıyor, sırtım yerden yükseliyor ve elim Elvor'un uzunluğunu kıpırdamadan boğuyor.

Judd ona verdiğim her şeyi yalayıp yutuyor ve ben de onun ilgi odağı ve tek odak noktası olmanın bana verdiği tapınma hissinin tadını çıkarıyorum. Bundan daha yıkıcı ve mükemmel bir şey hayal edemiyorum.

Klitorisim zonklıyor, ama ben saçını çekip başını yukarı kaldırana kadar bırakmıyor.

"Bu kadar yeter," diyorum ona. Tekrar bana bakmadan önce, sanki ikinci bir yardım istiyormuş gibi, sanki ben onun yeni takıntısıymışım gibi, damlayan amıma .

"Emin misin?"

Ona kaşlarımı kaldırıp sırtıyorum, beni memnun etme hevesi hoşuma gidiyor. "Bence Elvor'un da kendini iyi hissetmesini sağlamalıyız, de öyle değil mi?" Judd endişeyle yutkunuyor ama başını sallıyor.

Onun endişesini fark ederek ilk hamleyi ben yapıyorum. Dizlerimin üzerine doğru kayıyorum ve elbisem beni tekrar örtmek için aşağı düşüyor. Elvor'un kalın, sert sikini avuçluyorum ve

ona birkaç geçici vuruş daha yapıyorum. Sanki hayatında gördüğü en sevgili şeymişim gibi bana bakıyor.

Dilimi çıkarıp aletinin dibinden ucuna doğru kaydırduğımda inliyor ve başımın arkasını yumrukluyor. Eli o kadar büyük ki sanki tüm kafatasımı kavıyormuş gibi hissediyorum. Kafamı hemen istediği yere doğru zorlamıyor, sadece isterse yapabileceğini bilmemi sağlıyor ve bu hoşuma gidiyor.

Judd'ın yüzü muhtemelen benimkinden sadece bir adım ötede ve rolü konusunda hâlâ biraz temkinli bir şekilde sadece izliyor. Elvor'a nasıl baktığını gördüm ve ondan etkilendiğini söyleyebilirim. Birbirlerine duydukları çekim bana duydukları kadar yoğun değil ama yine de hissediliyor.

Elvor'un sikinin büyüklüğü beni biraz şaşırtıyor ama benim olacaksa bu işi nasıl yapacağımı bulmam . Dilimi şişmiş başının etrafında döndürmeden önce onu en sevdiğim lolipop çeşidiymiş gibi yalayarak başlıyorum. Parmakları kafa derimde geriliyor ve gözlerinin içine bakıyorum. Bunun her anını seviyor ve ben de onun hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapamayacağımı fark ediyorum.

Dilimi çıkarıp ağzımı olabildiğince genişletiyorum ve onu santim santim emiyorum. Ağzımın kenarları yanıyor ve bu yanmanın hoşuma gittiğini fark ediyorum. Elvor'un tatlı ve sevimli olabilmesini ama bir anda vahşi ve saldırgan da olabilmesini seviyorum. Başımı şaftının üzerinde ileri geri sallıyorum ve ancak o zaman başımın arkasındaki baskı artıyor, istediğini alıyor, ağzımı hak ettiği gibi kullanıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor üstümden, içim ürperiyor. Bana hiç gerçekten iyi denmemiştii. *Gerçekten böyle düşünüyor olabilir mi?*

Judd'a dönüp baktığımda, gözlerindeki özlemi fark etmekten kendimi alamıyorum. Onu gömleğinden tutup yaklaşıtıyorum. Hiç karşı koymuyor. Yüzü benimkinin hemen yanına geldiğinde kendimi Elvor'dan uzaklaşıtıyorum.

İki adam da rahatsız görünmüyor, sadece ne yapacakları konusunda kararsızlar. "Elvor'un tadına bakmak ister misin, Judd?" Ona soruyorum. Hayır derse ya da emin olmadığını söylerse ona hiçbir şey yaptırmayacağım. Ama başını sallayıp dudaklarını yaladığında, ilk adımı atmasına yardım ediyorum.

Başının arkasından tutup onu zorlu bir öpücük için kendime çekiyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve Elvor'un aletinin başı ikimizin de dudaklarının köşesinde olacak şekilde bizi kolayca kaydırıyorum. Judd'ın dili dışarı kayarak yarıktan gelen döllerini yaladığında büyük bir adım atıldığını anlıyorum.

İkisi için de gereken tek şey bu. Elvor ikimizin de kafasının arkasını avuçluyor ve Judd Elvor'un sikinin bir tarafını yalarken ben de diğer tarafını yalıyorum.

Zavallı Judd'a dokunulmadığı için kendimi kötü hissediyorum ve bu fırsattan kemerini çözüp kot pantolonunun düğmelerini açıyorum. İkimiz de Elvor'un sikini okşarken gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu, sikini çıkarırken ihtiyacım olan tek onay. Ucunda, dilindekiyle eşleşen bir piercing hissettiğimde son derece memnun oldum. Judd ben onu okşarken inliyor ve bu anda kendimi son derece güçlü hissediyorum.

Ben dizlerimin üzerinde olabilirim, ama biliyorum ki her iki adam da benim için hevesle dizlerinin üzerine çökeceklerdir. Böyle olması gerekiyordu. İkisinin de bana hissettirdikleri kadar iyi hissetmelerini istiyorum.

Vuruşlarım Judd'ın aleti boyunca hızlanıyor ve başparmağım ucundaki piercing ile oynayarak onu inletiyor. Uzun süre dayanamayacağını söyleyebilirim. Elvor'a baktığımda, onun da neredeyse sınırdaki olduğunu görüyorum.

Bitirmesini ve ikimizi de memnun etmesini istiyorum. Bu yüzden dudaklarımı tekrar etrafına doluyorum ve boğazımın arkasına çarpmadan önce onu olabildiğince derine alıyorum. Judd onun taşaklarını yalamaya ve emmeye başlıyor ve işte o zaman Elvor kendini kaybediyor.

Ağızma girip çıkarken saçlarımı acımasızca kavırıyor, istediğini alıyor ve dudaklarımı bir kez daha geriyor. Uzunluğunun etrafında inliyorum ve Judd'ın sikini olabildiğince hızlı sarsıyorum.

İki iblis benim için güzelce bitirdi, Elvor bir iniltiyle boğazımdan aşağı boşaldı ve Judd elimi ve ön kolumu yapışkan spermiyle kapladı.

Kesinlikle mükemmel.

Ancak ikisinin de az önce yaptıklarımızdan sonra nasıl davranacaklarını bilmedikleri açık. Bu yüzden kontrolü ele almam gerekecek ki bu da hoşuma gidecek. Beni dinlemeleri, talimatları çok iyi almaları ve söylediklerimi yapmakta hiçbir sorun yaşamamaları hoşuma gidiyor. İki erkek arkadaşına sahip olmak zahmetsiz olacak.

BÖLÜM 12

H lanet olası cehennem.

Bu gece ne olacağına dair hiçbir beklentim yoktu. İyi vakit geçireceğimizi biliyordum.

İkisini de.

Ama ikisinin de tadına bakabileceğimi sanmıyordum.

Hay sikeyim. Kendimi bulutların üzerinde gibi hissediyorum ama bu biraz garip. *Buradan nereye gideceğiz? Benden tek istedikleri bu mu? Onların küçük oyuncacı olmak ve sonra kendimi dışarıda görmek mi?*

Mara'nın nasıl bildiğinden emin değilim ama endişemi hissetmiş olmalı.

"Hadi temizlenelim," diye öneriyor ağzını silerken. Elvor elini uzatıyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyor. Ben de kolayca ayağa kalkıyorum, yumuşayan aletim pantolonumdan dışarı sarkıyor.

Elvor piercingli sikimi değerlendiriyor ve bakışları benimkiyle buluşuyor. Benim aletim onunki kadar büyük olmayabilir -kimseninkinin öyle olduğunu sanmıyorum- ama benimki süslenmiş.

Elvor bizi banyoya götürürken hiç konuşmuyor. Hemen Mara'yla ilgilenmesini bekliyorum ama önce bana sıcak bir bez uzattığında, yerde bir yapışkan su birikintisine dönüştüğümünden eminim. Sadece dairesinin ne kadar sıcak olduğundan olabilir... hayır, kesinlikle dev bir fae erkeğinin ilgisi altında olmaktan.

Sonra Mara'yı kalçalarından tutarak kıkırdamasına neden oluyor. Yüzünü tuttuğunda ona sert davranıyor, parmakları kabaca yanağına bastırırken

Aminı temizlemek için elini elbisesinin altına sokmadan önce ağzını başka bir bezle temizler.

"Tam bir centilmen," diye şaka yapıyor ve Elvor sadece başını sallıyor. "Bu gece burada mı kalacağız?" diye soruyor ve ardından makyaj masasının üzerine oturuyor.

"Evet," diye cevaplıyor Elvor. Onun sesini duymaya alışabilecek miyim bilmiyorum. Yine de umarım sesini daha fazla kullanmaya devam eder. Yine de devam ederse, hayatta kalamayabilirim.

"Acıktım," diye duyuruyor Mara ve Elvor da başını sallayarak odayı kararsızca terk etmeden önce temizleniyor.

Elimi çekiştirerek beni bacaklarının arasına getiriyor ve ellerimi kalçalarına kenetliyorum. Bana gülümsüyor ve onda ne olduğunu bilmiyorum ama sanki hayatımda berbat olan her şeyi yok edebilirmiş gibi geliyor. Bir insan kurtuluşunuz olabilir mi? Çünkü sanırım Mara benim için öyle. Tüm hayatım boyunca özlemini çektiğim şey o.

"Bu gece gerçekten harika vakit geçirdim," diyor.

"Ben de öyle," diye cevap veriyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Randevuyu ve ona söylemek istediğim bir şeyi düşünüyorum. Boğazımı temizliyorum ve bana bir kaşını kaldırıyor. "Diğer iblisleri zorlama yeteneğin hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne olmuş ona?" Sanki daha önce kimsenin görmediği bir yeteneğe sahip değilmiş gibi davranıyor.

"Lucifer bile diğer iblisleri zorlayamaz," diyorum ve o da başını bana doğru eğiyor.

"Bunu diğer iblislere göstermediğinden emin misin?"

"Hayır, Elvor çukurlarda çalışıyor. Eğer diğer iblisleri zorlayabilseydi, bu bilinirdi. İnsanların yalan söylediğini anlayabildiğini duydum ama onları zorlayamaz," diye açıklıyorum. Sözlerimi anladığında kaşları çatıldı. "Annen hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallar ve iç çeker. "Hayır, Lucifer onun kim olduğunu da bilmediğini söylüyor."

"Ona inanmıyor musun?" Omuzlarını silkiyor ve ellerim kalçalarında aşağı yukarı geziniyor. "Neden inanmıyorsun?" Ona soruyorum.

"Ona neden güveneyim ki? Beni Dünya'da çürümeye terk etti; bu arada güzel, mükemmel üvey kız kardeşimi her doğum gününde ziyaret ediyordu."

"Çok güzel ve mükemmelsin," diye düzeltiyorum ve yanakları kızarıyor.

Başını iki yana sallıyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Lucifer'ın bunu öğrenmesi konusunda endişelenmeli miyim?"

"Emin değilim. Onu yeterince iyi tanımıyorum. Bildiğim şey... değer verdiği insanların onun hakkında düşündüklerinden farklı. Lilith ona güveniyor ve bence Lilith oldukça iyi bir karakter yargıcidır."

Bana biraz katılıyor gibi görünüyor ama aynı zamanda derin düşüncelere dalmış gibi. "Bence bu aramızda kalmalı... şimdilik," diyor.

"Katılıyorum. Elvor da öyle."

"Belki de Dünya'ya geri dönmenin zamanı gelmiştir," diyor ve ben de rahatlatıcı bir şekilde kalçalarını ovmaya devam ediyorum.

"Emin misin?"

"Sanırım tüm mirasımı gözler önüne sermenin zamanı geldi." "Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim," diyorum ona dürüstçe. Onun düşüncesi Bensiz Dünya'ya dönmesi göğsümde bir sancıya yol açıyor. Sanki bedenim ona ait olduğunu ve onun olmadığı bir yerde bulunmanın dayanılmaz olduğunu biliyor.

"Bu planı Lucifer'a nasıl anlatabilirim?" diye sorar.

Elvor'un derin sesi ikimizi de irkiliyor, ikimiz de ne kadar süredir orada durduğunu bilmiyoruz. "Melek avına çıkıyoruz."

Mara'nın yüzünü muzip bir ifade kaplıyor. Görünüşe göre üçümüz Dünya'da küçük bir cehennem yaratmak üzereyiz.

Elvor'un dairesinde uyumak... ilginçti. Sıcağa gerekecek ama Mara'nın ikimizin arasında uyumasının verdiği rahatlık her şeydi.

Muhtemelen tüm bu süre boyunca, Mara planını açıklarken Lucifer'in önünde nasıl durmak zorunda kalacağımı düşünmem yardımcı olmadı. Elvor Şeytan'la konuşacak kadar kendinden emin görünüyor ama ben kesinlikle değilim.

Adam korkunç biri ve ben sadece birkaç on yıldır iblisim. Cehennemde hiçbir gücüm ya da statüm yok ve kızının onca insan arasından beni seçmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu ancak hayal edebilirim. Ek bir yeteneğim yok ve kendimi bu alanda gerçekten kanıtlamadım. Tamamen biri olduğumu düşünmüyorum; daha önce hiç

onunla ve Toth'la tanıştım, bu da bir şeydir. Ama eminim ki iblisler söz konusu olduğunda Lucifer'in kızı için seçeceği kişi ben değilimdir.

Mara'nın malikâneye çıkarken giydiği kıyafetlerle gelmesi ve randevumuzdan sonra kesinlikle mutlu bir son olduğunu tamamen belli etmesi de yardımcı olmuyor. Lucifer'e karşı saygılı olmak istiyorum ama Mara'yı memnun etmek, Cehennem Kralı'nın kızını ayarttığım için bana nasıl işkence edebileceğinden daha ağır basıyor gibi görünüyor.

"Önce üstünü değiştirsen iyi olur..." Utana sıkıla sordum. "Pft," diye reddediyor ve beni başından savıyor. "Sanki umurumda."

Yemek odasının kapısını açarken koridorda kendinden emin adımlarla yürüyor. İki sandalye daha alıp masaya eklerken çok sayıda göz bize doğru dönüyor. Tabii ki Lucifer bir uçta, Lilith solunda ve Toth sağında. Daxaddon da burada ve yanında Mara'nın üvey kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın var. Mara masanın diğer ucunu tutuyor ve Elvor ile bana onun yanlarına oturmamızı söylüyor. Kısa çubuğu ben çekiyorum ve bana küçümsemeden başka bir şeyle bakmayan Toth'un yanına oturuyorum.

"Mara, hayatım. Bize katıldığın için teşekkürler," diye selamlıyor Lucifer. Ses tonu kızına karşı nazik ve sevecen ve neden ona tam olarak güvenmediğini merak ediyorum.

Mara, "Elbette buradaki herkesin Elvor ve Judd'ı tanıdığını inanıyorum," diyor.

Henüz tanışmadığım kadın sesini yükseltiyor. "Tanımıyorum. Cehennemde çok arkadaş ediniyor musun?" diye soruyor Mara'ya.

Mara hiç bozmadan kadına gülümsüyor. "Blair, sen en iyi arkadaş olmak istemedin. Ve hayır, onlar benim erkek arkadaşlarım." Lucifer'a yemin ederim ki, kadın bunu söylediğinde Toth masanın altında çatalını ikiye ayırıyor.

"Şey, ben Blair. Kız arkadaşın beni ele geçirmeye ve erkek arkadaşımı sikmeye çalıştı."

Toth öfkeyle Daxaddon'a bakıyor ve ben iç çekiyorum. Mara'nın daha önce ne yaptığı umurumda değil. Ayrıca, o artık bir bütün. Hayatta kalmak için beden değiştirirken onu suçlayamazsın.

Hem Elvor hem de ben aynı anda omuz silkiyoruz ve Blair yemeğini yemeye devam ediyor.

"İşimiz bitti mi?" Lucifer kızlarının açıkça anlaşılamamasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde sorar.

"Özür diledim. Benden başka ne istediğini gerçekten bilmiyorum, Blair," diyor Mara sahte bir masumiyetle. Kız kardeşi onun sözlerini düşünür

ve başını öne eğer. Lucifer diğer kızına bakar ve Blair omuzlarını silkmektedir.

"İki kızımın iyi geçinmesini çok isterim," diyor Lucifer. "Bunun üzerinde çalışacağım," diye cevap verir Blair ve Mara babasına gülümser.

O zaman Mara'nın Şeytan'ı aptal yerine koyduğunu fark ediyorum, ama orada sessizce oturup bu alacakaranlık bölgesi-Cennet manzarasına nasıl düştüğümü merak ederken hiçbir şeyi belli etmiyorum.

"Dünya'da işler nasıl?" Lucifer, Blair ve Dax'e sorar.

Dax rahatsız bir şekilde kıpırdıyor ve Lucifer kaşlarını ona doğru kaldırıyor, kızlarına gösterdiği tüm nezaket kayboluyor. Kendimi Dax'e attığı bakışların aynısını almaya hazırlamam gerekecek. Dax ölümlüler âleminde büyük işler başarmış, güvenilir bir iblis; ona soğuk davranılırsa bana ne olacak?

Dax konuşmadan önce iç geçirir. "Son zamanlarda bazı meleklerle birkaç karşılaşma yaşadık."

Lucifer elini Lilith'in elinin üzerine koyar ve elini bırakmadan önce sıkar.

"Michael şu anda Cehennem'in en çok aranan kişisi. Takviyeye ihtiyacın var mı?" Lucifer sorar.

"Elvor, Judd ve ben yardım edebiliriz," diyor Mara babasına tatlı bir şekilde.

Elvor başını sallıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Bu harika olur. Yarın oraya gidip kız kardeşine ve Daxaddon'a yardım edebilirsin," der Lucifer.

Blair hemen, "Dava üzerinde hep birlikte çalışmamız gerekmiyor," diye itiraz eder. "Merak etmeyin. Artık kendi vücudum var. Kesinlikle ihtiyacım yok

Senin," diye şımarıyor Mara, biraz da kinle kız kardeşine doğru bakarak. "Yolunuza çıkmayacağız. Siz ikiniz araştırmanıza devam edin, biz de kendi araştırmamıza başlayalım. Bütün melekler adil midir, baba?" Mara soruyor.

Lucifer'ın Mara'ya bakarken şu anda olduğu kadar ne diyeceğini bilemez halde olduğunu hiç görmemiştim. Sanırım ona daha önce hiç baba dememişti. Viskisinden bir yudum alıyor ve elini tekrar Lilith'in elinin içine koyuyor.

"Meleklerin hepsi adil bir oyundur. Sizden ölümlü nüfusunu mümkün olduğunca az azaltmanızı istiyorum. Elbette, ruhlar için bazı anlaşmalar yapabilirseniz, bu bir bonus olacaktır" diye bizi bilgilendiriyor.

"Ben de onlarla gitmeliyim," diye araya giriyor Toth ve başımı ona doğru eğiyorum. Bunca zamandır Mara'ya neredeyse hiç bakmamıştı. Peşlerine takılma ısrarı gereksiz görünüyor ve onu bu görevde isteyip istemediğimizden emin değilim.

Elbette, ölümlüler âlemindeyken bazı melek sorunlarını hallededeceğimizden hiç şüphem yok ama asıl nedenimizin Lucifer'den saklanması gerekiyor.

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap veren ilk kişi Mara oldu. O zaman Toth ona ters ters bakıyor. Elvor masanın karşısında oturmuş, iblisi süzüyor ve niyetini okumaya çalışıyor.

"Zaten seni Michael'ı aramaya göndermeyi planlıyordum. Onu da arayabilirsin," der Lucifer ikinci eline.

"Teşekkür ederim lordum."

Yemin ederim ki Mara da aynı kelimeleri Toth'a doğru alaycı bir şekilde söylüyor. Demek ikisi arasında bir şeyler var. Karşıma başka bir ebedi ruh eklemek benim eğlence anlayışım değil, ama Mara pisliği istiyorsa, istediğini alabilir.

"Herkesle birlikte oturup yemek yiyebilmek çok güzel," diye araya giriyor Lilith, gerginliği azaltmaya çalışarak.

Sanırım bu masadaki herkesin hemfikir olduğu tek şey Lilith'e karşı duyduğumuz aynı sevgi, bu da tansiyonu biraz düşürüyor. Bu odada kendimi hâlâ inanılmaz derecede rahatsız hissediyorum. *Garipliği biraz olsun azaltacak bir esrar için neler yapmazdım.*

"Elvor, çukur senin yokluğunda ayakta kalabilecek mi? Diyardan ayrılalı uzun zaman oldu." Lucifer soruyor ve hem Mara hem de ben Elvor'a bakıyoruz, o da sadece başını sallıyor ki bu da Cehennem Kralı için yeterli.

"Senin yokluğunda her zaman yardım edebilirim," diye teklif ediyor Lilith, istekli olmaktan da öte. "Çukurda neler oluyor?" Blair soruyor ve Mara'nın utangaç bir şekilde Gözler.

Dax ona tatlı bir sesle, "En kötü ruhların ebedi acılarını yaşamak için gittikleri yer," diye cevap veriyor.

"Bilirsiniz, insanların parmaklarını kesmek, işkence yapmak. Bu arada karnaval kesinlikle ilham vericiydi," diye övüyor Mara, Elvor'un kolunu okşayarak.

Mara ve kız kardeşi aralarında boktan bir bakış paylaşıyor ve kraliyet ailesinde bazı ciddi aile sorunları olduğu açık. En azından ben nerede durduğumu biliyorum; her zaman Mara'nın tarafındayım.

"Biz batı yarımküreyi alacağız, siz de daha kalabalık olduğunuz için doğuyu alın," diye direktif veriyor Blair, bu keşif gezisinde bizimle hiçbir şey yapmak istemediği belli.

"Bana uyar. Zaten her zaman Avrupa'yı görmek istemişimdir," diyor Mara.

Lucifer yemeğini bitirirken, "Her iki kızıma da son derece güveniyorum," diyor. Masanın etrafında dönerken Lilith de onunla birlikte duruyor ve Blair'i başının tepesinden öptükten sonra aynısını Mara'ya yapıyor. Her ikisi de rahatsız görünüyor ama babalarının şefkatini özlüyorlar. Odadan çıkarken sanki geri kalanımız yokmuş gibi davranıyor.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Toth. Zaten benimle birlikte gelen, fazlasıyla yetenekli iki iblisim var," diye tükürüyor Mara, babası odadan çıkarken, tüm görgü ve nezaket kuralları pencereden uçup gidiyor.

"Çoktan yapıldı. Görevinizde size katılacağım," diye yanıtlıyor Toth.

Bu her şeyi çok daha karmaşık hale getirdi. *Ona güvenebilir miyiz? Dünya'ya geldiğimizde onu terk etmemiz gerekir mi?*

"Michael'ı bulmak zor oldu. Aldığımız bilgilere göre Dünya'da Kas, Asmo ve Stevie'nin peşinde. Ne kadar çok kişiyi ararsak o kadar iyi olur," diyor Dax.

"Kuzenini mi avlıyor?" Mara Blair'e soruyor, o da gözlerini kız kardeşine dikey ama başını sallıyor.

"O zaman neden yardım etmem konusunda bu kadar şirret davranıyorsun? Bunu sona erdirmek için mümkün olduğunca çok insanın yardım etmesini istemez miydin?" Mara soruyor.

Blair başka tarafa bakıyor ve Dax iç çekerek bir elini kız arkadaşının kalçasına koyuyor. Mara gözlerini deviriyor ve ben de iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışarak Dax'ın yaptığı rahatlatıcı hareketin aynısını yapıyorum.

Blair tekrar Mara'ya bakar. "Haklısın. Stevie'yi ne kadar çok kişi korursa o kadar iyi olur. Teşekkür ederim."

"Asmo ve arkadaşları nerede?" Ben soruyorum. Asmodeus bağ kurduğum birkaç iblisten biri. Elbette Kas'la yaşadığı dramı biliyorum ve bir süre önce Dünya'da kıvılcı saçlı bir cadıdan bahsetmişti.

"Bilmiyoruz," diyor Blair sessizce.

"O zaman hâlâ hayatta olduklarını nereden biliyorsun?" Mara biraz duyarsızca sorar.

"Çünkü Stevie'ye bir büyü yaptım. Eğer ölümcül bir yara almış olsaydı, hemen haberim olurdu," diye cevap verir Blair.

"Pekâlâ o zaman, hadi gidip biraz melek öldürelim," diyor Mara coşkuyla ve masadan uzaklaşıyor.

Bu kesinlikle kız kardeşler arasında gerçek bir ateşkes değil, ama yine de bir adım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

I sanki kontrolüm yokmuş gibi dökülüverdi. *"Onlarla gitmeliyim."*
Kendime gülüyorum çünkü kafam çok yumuşak.

Ne düşünüyordum ki? Sorun da bu zaten.

lanet olası düşünce. Sanki beynim onun benden farklı bir âlemde olduğu düşüncesini kaldıramıyordu. O Judd ve Elvor' Dünya'da gezip tozarken ben burada onun geri dönmesini bekliyordum. O kadar acınası bir durum ki neden gitmek istediğimi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ama kelimeler ağızımdan kaçtı ve Karanlıklar Lordu fikrimin doğru olduğunu kabul ettikten sonra onları geri almayacağıma eminim. Lucifer'in onlarla birlikte Dünya'ya gitmek istememdeki niyetini merak ediyorum. Umarım onunki daha mantıklıdır çünkü benimki açıkça bir yardım çılgılığı ya da yaşadığım bir tür psikolojik kırılma.

Onlarla gitmek benim için korkunç bir fikir. Lucifer'la konuşup planlarımı değiştirmeliyim ama yapmayacağımı biliyorum.

O küçük güzel psikopatı kafamdan atmaya çalışıyorum. Ama ne yaparsam yapayım, kendimi tekrar onun yörüngesine sokuyorum. Elvor ve Judd'ın da kayıp köpek yavruları gibi onun peşinden gitmeleri hiç yardımcı olmuyor.

Kıskandığımdan ya da onları suçladığımdan değil. Gerçekten acınası bir durum. O cehennemin varisi. Judd'ın üstünde. Fae iblisi Elvor'la bir sorunum yok ama Mara'nın daha iyisini yapabileceğine eminim. Rütbesi daha yüksek ve Cehennem'de iyi tanınan biri.

Ben bir piçim çünkü kendimden bahsediyorum.

Aramızda hiçbir şey olamaz. Aramızda hiçbir şey yok. O aklını kaçırmış ve Lucifer'in kızı. Ayrıca, belli ki hayatına devam etmiş.

Omurgamda bir şok hissettim ve çağrıldığımı fark ettim.

Sikeyim.

Hemen Lucifer'in kütüphanesine geçiyorum. Masasının arkasında oturmuş, bir bardak viskisini yudumluyor ve eski bir kitabın sayfalarını karıştırıyor.

"Oturun," diye beni yönlendiriyor, ben de hemen oturuyorum. "Lordum?"

"Mara ve yoldaşlarıyla birlikte Dünya' gitmeyi teklif etmene sevindim."

"Elbette," diye cevap verdim.

"Üçüne de göz kulak olmanı istiyorum," dediğinde kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Bardağından ağır bir yudum alıyor ve masasının eski ahşap yüzeyine geri koyuyor. "Mara'ya güvenmediğimden değil. Onda görüldüğünden çok daha fazlası olduğu açık. Korkarım kızım bana güvenmiyor -henüz. Bu güveni daha fazla sarsmak istemiyorum ama yanında senin olman beni daha da rahatlatacaktır."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım," diye yemin ediyorum ona dürüstçe.

Lucifer alay eder ve başını sallar. "Benim en büyük endişem onun güvenliği değil."

"Hayır mı?"

"Onu beladan uzak tutacağına söz verir misin?" diye soruyor ve ben yutkunuyorum. Sanırım Mara'yı evcilleştireceğime söz vermektense büyü bir kılıcın önüne atlamayı tercih ederdim ama yine de başımı sallıyorum.

Emir emirdir. Ve korkarım ki Lucifer, Mara'nın Dünya'ya gitmek için alternatif nedenleri olduğu konusunda haksız değil. Tüm nöronlarının normal şekilde çalıştığını düşünmesem de, kesinlikle aptal değil, tam tersi aslında.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyorum Lucifer'a.

"Yapmayacağını biliyorum. Hizmetin için teşekkürler, Toth." Başını hafifçe eğdi ve ben de bunu görevden alındığım şeklinde algıladım. Sandalyemden kalktım ve kamarama geri döndüm.

Tabii ki bir an bile huzurlu olamıyorum. Yatağında oturmuş beni bekleyen Mara'ya seslenmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Onu görmezden geliyorum, özel alanımı ihlal etmesi -yine- beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. Gerçekten de öyle değil; o gittiği anda, onun kokusunu alabilmek için yastığımı içime çekeceğimi zaten biliyorum. Bu inanılmaz derecede iğrenç.

Onu ne kadar çok istediğimi. Kendim için bu kadar baş döndürücü bir şey istemeyeli yüzyıllar oldu. Ondan ve ondan nefret ediyorum.

"Oh, sessiz muamele, şirin," diye yorumluyor sırtıtarak. "Ne istiyorsun?" Ses tonum kızgınlıkla karışık bir şekilde talep ediyorum.

"Ben ve erkek arkadaşlarımla Dünya'ya gelme konusunda neden bu kadar kararlı olduğunuzu merak ediyorum. Zamanlama... çok ilginç," diyor.

Ceketimi çıkarıp gömleğimi odanın köşesine fırlatıyorum. Güzel mavi gözleri göğsüme kilitleniyor ve bundan hoşlanmamam gerekiyor. Lucifer az önce bana ne kadar güvendiğini söyledi ve işte buradayım, kızıyla yalnızım ve ona ahlaksızca şeyler yapmak istiyorum.

Onunla ilgili ne olduğundan bile emin değilim. Çok güzel ve başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde damarıma basmayı biliyor. Ama bu küçük iblis tarafından yüzyıllardır kendime olan hakimiyetim yerle bir edildi ve bunu bana yapanın neden o olduğundan emin değilim.

"Bedenli olduğunuzdan beri benim işim size öğretmek ve sizi korumak."

Alay ediyor, bacak bacak üstüne atıyor ve avuçlarını yatağıma bastırıyor. Keşke odama gizlice girdiği o ilk gece onu becerseydim diyorum. Ama sanırım ondan gerçekten zevk alabilseydim şu an olduğumdan daha kötü durumda olurum.

"Dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama benim korunmaya ihtiyacım yok," diyor.

Sahip olduğumun farkında bile olmadığım bir düğmeye basıyor. Bana ihtiyacı olmadığını ve benim onun için işe yaramaz olduğumu düşündüğü düğmeye. İnsan hayatımdan ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor. Aksini kanıtlamak için, kalçamda sakladığım bıçağı kullanarak onu bir anda yatağa yapıştırıyorum.

Bıçak boğazının mükemmel etine zar zor bastırıyor. Ona gerçekten zarar vermeyeceğim, en azından hoşlanmayacağı bir şekilde.

"Bundan emin misin, küçük iblis?"

"Eğer harekete geçmeyeceksen benimle flört etmeyi gerçekten bırakmalısın," diye küstahça karşılık veriyor, boynuna bir bıçak dayamış olmama rağmen yüzüme gülümsüyor.

"Senin derdin ne lan?" Ona sordum.

"Benim hiçbir sorunum yok," diye cevap veriyor ve ilk kez gerçekten sinirlerine dokunduğumu . "Seni zorlamadan önce siktir git üzerimden" diye uyarıyor. Artık sevimli bir gülümseme yok ve gözlerinin kızarmasını izliyorum. Bu özelliği daha önce sadece Lucifer'da görmüştüm. Kırmızının genellikle öfkeyi temsil ettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Seni etkilemek için bunu mu yapmam gerekiyor, küçük iblis? Ne kadar hasarlı ve berbat olduğundan bahsetmek mi?" Alay ediyorum.

Etini bıçağa daha sert bastırarak beni şaşırtıyor. Yüzünü bir gülümseme kaplamadan önce bana bakarken boynunun kenarından kan kayıyor. Baştan çıkarıcı olduğu kadar hastalıklı da. Hiçbir şeyden korkmaması ve tüm varlıkların üstünde olduğunu bilmesi. Bağımlılık yapıyor ve ben de tadına bakmayı çok istiyorum.

"Sanırım seni yendim. Derinin altına girmek için tek yapmam gereken var olmak." Bu sefer bana üstünden kalkmamı söylemiyor. Beni kendisinden uzaklaştırmak için tüm gücünü kullanıyor ve beni şifonyere doğru fırlatıyor. Kolayca ayağa kalkabilirdim ama yapmadım. Orada otururken omurgam boyunca seken acının şiddetlenmesine izin veriyorum.

Ayağa kalktı, elbisesini düzeltti. Topuklarını sert zemine vurarak bana doğru yürürken boğazındaki küçük kesik çoktan iyileşmişti. Eğildi, bıçağını aldı ve çenemi yukarı eğmek için kullandı.

"Tüm bu cinsel gerilim ne kadar çekici olsa da. Eğer bu görev sırasında yoluma çıkarsan seni öldürürüm. Belki de cesedini tahnit ettirip babama geri gönderirim, böylece ofisinin köşesinde oturup şu anda olduğun kadar yararlı olabilirsin."

Sözleri istediği kadar derin kesiyordu. Bıçağı düşürüyor ve odamdan çıkarken bıçak yere çarpıyor. Kapı onun çıkışıyla birlikte tıkırdıyor ve başımın arkası şifonyere çarpıyor.

Aletim sertleşti ve muhtemelen işin en berbat kısmı da bu. Birbirimize karşı şiddetli ve dengesizdik ama yine de o çılgın kaltağı istiyorum.

Gruba yaklaştığımda Elvor beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyor. Dax ve Blair de fuayede hepimizin gitmesini bekliyorlar.

Mara kız kardeşine dönmeden önce dudağını ısıyor, sanki onunla konuşmak için içinde her şey varmış gibi.

"Elvor'un kulaklarını büyüleyebilir misin?" diye soruyor Blair. "Onu da küçültmemi ister misin?"

Blair sorar.

Mara Elvor'a bakar ve başını sallar. "Hayır, yine de kulakları için bir sakıncası yoksa?"

Blair kız kardeşine şüpheyile bakıyor ama hızlı bir büyü yaparak Elvor'un sivri fae kulaklarını yok ediyor. Cüssesiyle hâlâ tam olarak insan gibi görünmüyor. Bir başparmak gibi göze batacak. Ama dün gecedten sonra Mara'yı daha fazla kızdırmak istemediğim için bunu kendime saklıyorum.

Elvor Blair'e dostça başını sallıyor ve sonra bana ters ters bakıyor.

Kahretsin, Mara ona ne söyledi?

İblis çukuru yönetiyor, bu yüzden birbirimize aşına olduk. Gerçekten konuşmayan biriyle olabildiğince tanındık. Düşündüğümde onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Judd'ı okumak daha kolay ve Mara'nın onda ne bulduğunu bilmiyorum. Onunla her etkileşimim kulüplerde oldu. Cehennemde bir tür uyuşturucu satıcısı olarak biliniyor, Dünya'nın cazibesini bizim diyarımıza getiriyor. Sanırım bazı iblisler onu bunun için seviyor, ama yakın bir çevresi yok. Sanırım onu yeterince iyi tanımıyor olabilirim. Her iki durumda da, görev sırasında onu yakından izlemem gerekecek.

"Teşekkürler, Blair," diyor Mara kız kardeşine, dilini ısırmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

Blair kız kardeşine bakar ve iç çeker. "Stevie'yi korumama yardım ediyorsun.

En azından bunu ."

Mara başını sallıyor ve bu kardeşler arasında gördüğüm ilk medeni etkileşim.

Mara, "Sizi Avrupa'dan haberdar edeceğiz," diyor ve Blair başını sallıyor. Blair ve Dax fuayeden çıkıyorlar ve ben kafirlerden oluşan ekibimle baş başa kalıyorum.

"Nereden başlamalıyız?" Mara soruyor.

"Budapeşte'de bağlantılarım var" diye ortaya atıyorum. Şehirle aramda bir aşk-nefret ilişkisi var ama dürüst olacağım. Michael'ı ne kadar çabuk esir alırsak, bu üçünden o kadar çabuk uzaklaşırım ve ihtiyacım olan da bu.

Sadece Mara'yı bırakmam gerekiyor ve her şey normale dönecek. Lucifer'in görevini tamamlayacağım ve yeni bir görev istemeden önce onun övgülerini alacağım. Bunu atlatabilirim, çok daha kötülerini atlattım.

"Budapeşte o zaman," diyor Mara, sanki hâlâ nefes aldığım ve görevde söz sahibi olduğum için minnettar olmalıymışım gibi kaşlarını kaldırarak. Gözleri parlıyor ve onun yanındayken tek gözüm açık uyuyacağımı biliyorum.

Mara'nın elini ve Judd'ın bileğini tutuyorum. Hepimizi Budapeşte'deki favori otelime götürürken ikisi de Elvor'la el ele tutuşuyor. Bu sefil şehirde ihtiyacımız olduğu sürece bize çatı katında bir süit ayarlaması için hostesi zorlamam olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

M Zihnindeki kontrol listesi şöyle: Toth'un üçümüzün yanında rahat hissetmesini sağlamak; Toth'u bir Avrupa çöplüğüne atmak; annemin kim ve nerede olduğunu bulmak; yol boyunca birkaç melek öldürmek.

Oldukça uzun bir yapılacaklar listesi var ama kendime güvendiğimi söylemeliyim. En zor kısmı annemi bulmak olacak. Blair'den Elvor'un kulaklarını süslemesini istemek aklıma bir fikir getirdi. Hallows Deep'teyken çok hoş bir falcıyla tanışmıştım ve eminim Budapeşte'de de uygun bir falcı bulabilirim.

Buradaki bazı cadı soyları neredeyse çok eskidir. İblisler hakkında nasıl hissettiklerini ilk elden gördüm, ancak cazibeyi koyabilirim ya da en azından onların zamanına değmesini sağlayabilirim.

Toth biraz gösteriş yapıyor, ev sahibesiyle flört edip onu zorluyor ve bize büyük bir süit ayarlıyor.

Aptal, basit fikirli sürtük bizi süite götürecek asansöre yönlendirirken sürekli ona sırtıyor. Toth'un benim üzerimde hâlâ bir etkisi olduğunu bilmesini istemediğim için çok şanslı. Çünkü aşağılık ve kıskanç biri olsaydım, asansörün kapılarını açar ve onu aşağı atlamaya zorlardım.

Ama iyi davranıyoruz. Kıskançlık *yapmıyoruz*. Ayrıca Toth'un bana karşı direncinin onu daha çok istememe neden olduğunu bilmesine izin vermiyoruz.

Sahip olamadığım şeyi istemekten daha fazlasını hissediyorum. Sanki içimde derinlerde bir şey, onun bir gramını bile bastırabildiği için öfkeli.

Beni ne kadar çok istediğini. Ayaklarıma kapanıp bana tapınması gerekirken, onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi davranıyor.

Cinayet duygularımı bastırmak zorundayım. Ev sahibesini öldürmek, kontrol listemin ilk maddesi olan Toth'un yanımda kendini güvende hissetmesini sağlamama yardımcı olmayacaktı.

Kadın bizi süite götürürken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Sadece üç yatak var, bu bir sorun teşkil etmeyecek, ama ne tür uyku konfigürasyonlarının ortaya çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, işte doğrudan numaram," diye cilvelenerek Toth'a kişisel kartvizitini uzatıyor.

"Hepsi bu kadar," diye araya girerek onu süitten çıkmaya biraz zorluyorum. Toth, "Bence çok hoştu, çok hasarsız ve tatlıydı," diye yorum yapıyor, derimin altına girmeye çalışıyor.

Onu öldürüp hayata döndürmek ve ne kadar aşağılık biri olduğunu anlayana kadar bu işlemi tekrarlamak istiyorum. Bunun yerine gülümsüyorum ve süite bakıyorum.

"Sanırım daha fazla bilgi edinene kadar bu işimizi görür," diyorum onu görmezden gelerek ve süit lüks ve harika değilmiş gibi davranarak. "Hiç vakit kaybetmemeliyiz. Michael'ı ne kadar çabuk bulursak o kadar iyi."

"Aynı fikirdeyim," diye yanıtlıyor Toth, önümde yürürken. Gözlerimi deviriyorum ama Judd elimi tutup sıkıyor.

"Bu çok fazla cinsel gerilim demek, tatlım." Döndüm ve ona göz kırptım. *Ben mi?*

Bir sevgili mi? Soğuk küçük kalbim biraz eriyor ve kızarmamı bastırıyorum. "Oh, hmm, fark etmedim," diye cevap veriyorum umursamazca.

"Tamam, plan nedir?" Judd soruyor.

Toth ve Elvor süitin etrafında dolaşarak herhangi bir tehdit olup olmadığına bakıyor. *Sanki benim için tehlike oluşturabilecek bir şey varmış gibi.* Ben öldürülemezim ve görünüşe göre Cehennem Kralı'nın bile sahip olmadığı yeteneklere sahibim. Bu konuda büyüklenmemeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Toth odadan çıktıktan sonra Judd'ın eğilmesi için parmağımı kıvrıyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum. "Bir medyum bulmalıyız."

Judd, "Budapeşte'nin cadılarla dolu bir yer olduğunu hiç düşünmemiştim," diye cevap veriyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Çünkü gerçek cadılar sır saklamayı bilir."

"Kız kardeşine sorabilir miyiz?" Judd bunu öneriyor ve hemen ters ters bakmam bu seçenek hakkında ne düşündüğümü anlamasını sağlıyor. "Tamam, boş ver."

"En iyi cadılar göz önündedir. Hatta bazıları ölümlülerin parasını almak için kaçık bir medyum gibi davranır, ama aslında boşa harcanmış çok fazla güce sahiptirler," diyorum ona.

"Nereden başlayacağız?"

"Eminim Tuna Nehri boyunca hediyesi olan bir cadı bulabiliriz."

"Bu oldukça gevşek bir plan, tatlım," diye .

"Bana böyle demeye devam edersen bu otel odasından çıkamayız."

"Bu gece yatağı paylaşabilir miyiz?" diye soruyor ve bunu bana sormak için çok uğraştığını söyleyebilirim. O kadar tatlı ki, ona hayır demek imkânsız.

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Bu gece ihtiyacım olanı almama yardım edersen, geceni çok özel kılacağıma söz veriyorum," diye cevap veriyorum. Yutkunuyor ve boğazının etrafında dönen koyu renkli dövmelere hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

"O zaman başlayalım," diyor coşkuyla.

Toth ve Elvor fuayeye geri dönerler, ilki "Ne yapıyoruz?" diye sorar.

Toth'a "Medyum arıyorum," diyorum ve o da bana kaşlarını kaldırıyor.

"Peki cadılar neden bu karmaşanın ortasına düşsün ki?"

sorar.

"Çok ikna edici olabilirim," diye karşı çıkıyorum.

"Bir medyum arayabiliriz ama şehirde başka bağlantılarım da var. İkisini de yapmalıyız," diyor Toth. Planıma uymasına şaşırdım ama sanırım kendisini bu duruma sokmuş olsa da bu görevden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyor.

Elini uzatıyor ama Judd elini tutmak için hiçbir hareket yapmıyor ve hafifçe arkasını dönerek inkârını belli ediyor. Elvor oflayıp puflayarak Judd'ın elini tutuyor ve Toth'un hâlâ uzattığı avucuna vuruyor. Bunun dramatikliği karşısında gözlerimi devirmek istiyorum ama Toth'a karşı soğuk omzunu biraz sevimli bulmaktan da kendimi alamıyorum.

Toth bizi şehir merkezine götürüyor ve ben bir gülümsemeyi saklamak zorunda kalıyorum. Şehirdeki somut ötekiliği hissedebiliyorum. Bir medyum bulmak beklediğimden daha kolay olacak.

Toth bana güvenmediğini ifade eden bir bakış atıyor. Zihinsel olarak ona orta parmağımı gösteriyorum ama yüzüne gülümsüyorum.

Toth, "Pazara gidelim," diye öneriyor ve hepimiz kabul ediyoruz.

Pazar satıcıları hayal edebileceğiniz her türlü yiyecekten el işi ürünlere kadar çeşitlilik gösteriyor ve bilemezsiniz, *lelki* kelimesini parlatan bir neon tabela var.

"Ben şuna bir bakacağım. Ön tarafta buluşabiliriz," diyorum Toth'a.

"Tanrım, hayır. Birlikte kalacağız," diyerek önerimi reddediyor Toth. kesinlikle akli dengesi yerinde değil.

Judd aramıza bakıyor ve araya giriyor. "Ben seninle geleceğim, Elvor da Mara'yla kalabilir. Ne kadar çabuk bilgi alırsak o kadar iyi olur."

Toth etkilenmiş görünmüyor, üçümüzün arasına bakıyor. Toth'a "Judd olmadan buradan ayrılmıyorum," diyorum. Nedense bu onu kızdırıyor, ama neyse ki sadece oflayıp pufluyor ve Judd'ı da yanına alarak uzaklaşıyor.

Elvor eğilerek fısıldar, "Ne planlıyorsun küçük prenses?"

"Merak etmeyin, yakında narkotikten kurtulacağız. Bu bizim küçük yan görevimiz için." Elvor'un elini tutup boncuklu kapıdan içeri giriyorum.

Cadı oturduğu yerden kalkıp bizi uzaklaştırmaya çalışarak, "Oh, olamaz," diye bağıyor.

"Buna değmesini sağlayacağım," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama başını sallıyor.

"Hayır, kötülüğe yardım etmiyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve içimden üçe kadar sayıyorum. *Onu öldüremem. Ona ihtiyacım var.* Onun yerine kolunu tutup gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Oturacak ve bilmemiz gerekenler hakkında elinizdeki tüm bilgileri bize vereceksiniz."

Göz kırıyor. İçindeki dürtüyle savaşmaya çalıştığını anlayabiliyorum ama dürtüsü galip geliyor ve masaya geri oturuyor. Ben de onun yanındaki koltuğa oturuyorum ve Elvor ayağa kalkarak sırtımı koruyor.

"Cennet ve Cehennem arasına girmeyeceğim," diye ilan ediyor.

"Buraya bunun için gelmediğimi düşünürsek, senin bir fiyasko olup olmadığını merak ediyorum," diye geçiştiriyorum. Kaşlarını çatıyor ve elindeki kâğıt destesini karıştırıyor. "Kartlardan daha fazlasına ihtiyacım var. Bir yer belirleme büyüsüne ihtiyacım var."

"Peki," diye homurdanıyor, bir dolabı çekip açıyor ve kristal bir leğen çıkarıp önümüzdeki masaya koyuyor. *Ah, fiyasko değil. Gerçekten ne istediğimi biliyor mu?* Michael'ı ya da diğer melekleri alt etmek istemediğimden değil, istiyorum ama önce bunu yapmam gerekiyor. Oradaki yerimi tam olarak bilmediğim bir diyar için savaşmam. Eğer Lucifer benim

Ek hediyeler, belki de artık halefi olmamı istemeyecek; ben bir tehdit olacağım.
Kahretsin.

Ensemi kaşıyorum ve bariz paranoyamın ne kadar belirgin olduğunu merak ediyorum. Silkeleniyorum ve tekrar cadıya bakıyorum.

"Şeytana güvenebilir miyim?" Bir cevap bekleyerek soruyorum.

"Bunun için yer belirleme büyüsüne ihtiyacın yok," diye .

"Hayır," diye . "Hazır buradayken sorayım dedim," diye küstahça karşılık veriyorum.

Birkaç dakika boyunca sessizlik üzerimize çökerken, derin bir iç çekip gözlerini kapatıyor. Gözlerini açıyor ve sorumu şöyle yanıtlıyor: "Ruhlar içgüdülerine ve ailene güvenmeni söylüyor." Sesi kısık çıkıyor ve aramızda bir sessizlik turu daha geçerken ek sorudan duyduğu rahatsızlığı belli ediyor.

"Şimdi, büyü için... yerini bulmaya çalıştığınız kişi hakkında elinizde ne var?" diye düşüncelerimi bölüyor.

"Kanım. Biyolojik annemi arıyorum."

"Adını, son yerini biliyor musun ya da kişisel bir eşyası var mı?" diye sordu. *Belki de Blair'den yardım istemeliydim.* Bu cadı ne olduğumuzu hissedebilse de, yeteneklerinden ciddi olarak şüphe etmeye başlıyorum. Kan, sahip olabileceğiniz en kalın bağıdır, neden bu yeterli olmasın?

"Onunla hiç tanışmadım," diyorum ve cadının terlemesini izliyorum. Bir sürahi su alıyor, elimle işaret etmeden önce leğeni dolduruyor.

Ona şüpheyle bakarken isteksizce elimi uzatıyorum. "Sadece birkaç damlaya ihtiyacım var," diyor Elvor'a bakarak. Devam etmesi için başımı sallıyorum. Parmağımı batırıyor ve üç büyük damla leğene sıcıyor. Su parıldıyor, ışıltılı bir pembeye dönüşüyor.

Cadı bileğimi avucunun içine alıyor ve suya bakıp bir büyüü tekrarlarlarken beni sıkıca tutuyor.

"Hâlâ hayatta."

Bu da bir şeydir. Benden hamile kalması için bile doğaüstü bir varlık olması gerektiğini düşünmüştüm.

Cadı kaşlarını çatarak, "Sanırım bir cadı yerini korumasına yardım ediyor," diye tahmin yürütüyor. Daha güçlü bir cadı bulmam gerektiğini düşünerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bileğimi kabaca kendisine doğru çekerek tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Onu görebiliyorum."

"Nerede o?" diye sordum. Cadının kafası seğirmeye başlıyor, beyni aynı anda çok fazla bilgi alıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Berlin," diye nefes nefese kalmış. "Bana Berlin'de olduğunu söyleyen sadece birkaç yer işareti görebiliyordum."

"Başka ne var?"

"Sana söyledim, başka bir cadı tarafından korunuyor. Güçlü bir cadı. Onu bulmak için bir büyü yaptığımı bile biliyor olabilirler," diye uyarıyor cadı.

"Gördüğünüz başka bir şey var mı?"

Cadı bana "Bir kürsüde oturuyordu ve siyah saçları vardı," dedi. Bu sabah duyduklarımın çok daha fazlası, bu yüzden başımı sallayarak onu onaylıyorum.

Onu öldürmek mi yoksa zorlamak mı? Dilimi tıkırdatıyorum ve babamın sözlerini hatırlıyorum, bana *ölümlü* nüfusundan eksiltmemeye çalışmamı öğütlüyordu. O gerçekten ölümlü değil, ama en iyisi şirket çizgisine uymak.

Bileğini kavrayıp benimkini bırakmasını ve ona bakmasını sağlarken kendimi zarif hissediyorum. "Neye benzediğimi ya da ne aradığımı hatırlamıyorsun."

"Neden buradasın?" diye soruyor ve ben de bileğini bırakıp Elvor'un elini tutarak pazara geri dönüyoruz.

Toth'a ne söylemem gerektiğini düşünürken Elvor dayanışma için elimi sıkıyor. O ve Judd her neredeseler oradan geri döndüklerinde, Toth'un yüzünde bir sırıtma vardı.

"Berlin'de bazı bilgilere sahip olan bir vampir var. Onu bulmak için yarın geceye kadar bekleyebiliriz," diyor. *Mükemmel!* Zihinsel olarak her şeyin ne kadar kolay yerine oturduğuna .

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye katılıyorum.

"Medyumun ne dedi?" diye soruyor.

"Tam bir sahtekâr," diye cevap verdim.

"Ben de düşünmüştüm. Hadi süite geri dönelim ve yarın için yeniden gruplaşalım," diyor Toth. Hiçbir itiraz olmadan hepimiz dönüp marketin çıkışına doğru ilerlemeye başladık.

Karşılık vermeden onun yolundan gitmek, Toth'u avucumun içine alma yolunda bir adım daha atmak demek ve bu iblisi büyük planımda bir piyon haline getirmenin heyecanına engel olamıyorum.

Dördümüzü sürekli olarak her yere taşıyabilme yeteneğinden etkilendim, bunu ona söyleyeceğimden değil. İblislerin en fazla iki kişi götürebildiklerini gördüm ve diyarlar arasında geçiş yapmak çok zaman alıyor.

büyük bir güç. Hepimizi hareket ettirmekten bile etkilenmiş görünmüyor. Yeteneğinin nereye kadar uzandığını ve bunu nasıl kullanabileceğimi merak ediyorum.

Elvor kanepeye oturuyor ve ben de hiç düşünmeden onun kalçasına oturuyorum. "Bu gece Judd'la aynı yatağı paylaşmam senin için sorun olur mu? Üçümüz diyeceğim ama bu ölümlü yatakları üçümüz için biraz küçük."

Kalçamı kavriyor ve başını sallıyor. "Benim için sorun değil."

Yanağını kavriyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. Yemin ederim öpücüğümün onun üzerinde sakinleştirici bir etkisi varmış gibi geliyor ve iç çekerek beni bedenine daha yakın tutuyor. Belki de Elvor'un içinde biraz karabasan kanı vardır. Bu düşünceye gülümsüyorum ve onları neden bu kadar çok istediğimi merak ediyorum, çünkü bende biraz succubus kenarı var.

"Toth diğer odayı alabilir," diyorum.

"Onu öldürebilirim," diyor usulca ve ben gülüyorum. Belli ki ciddi bu yüzden onu seviyorum. Ama Toth'u canlı ve bana boyun eğen biri olarak istiyorum, ölü ve işe yaramaz değil.

"Buna gerek kalmayacak, ama bir değişiklik olursa size haber veririm."

Elvor başını sallıyor ve ben onun kucağında otururken, o da elleriyle vücudumda aşağı yukarı gezinirken, birbirimizin varlığında biraz zaman geçiriyoruz. Dünya'da, Cehennem'de yaşadığımdan daha yorgun hissediyorum ve Elvor bunu fark etmiş olmalı.

"Ölümlüler diyarı çok yorucu," diyor.

"Cehenneme geri dönmeye hazır olmam garip mi?"

"Burası evim," diyor açıkça ve ilk kez tamamen haklı olduğunu anlıyorum. Cehennemin kendimi en rahat hissettiğim yer haline gelmesi uzun sürmedi. Bu âlemde var olmak için yaratıldığımı hiç sanmıyorum.

Judd odaya giriyor, utangaç ve gergin görünüyor. Elvor'a yumuşak bir öpücük veriyorum ve Judd'a ulaştığında bileğini çektiğiyorum. "İstersen sen de Elvor'a bir iyi geceler öpücüğü verebilirsin."

Judd'ın yanakları kızarır ama yine de eğilir. Onlar öpüşürken Elvor büyük bir elini Judd'ın kalçasının arkasına koyuyor. Çok sevimli ve keşke bir geceliğine Cehennem'e geri dönüp Elvor'un yatağında uyuyabilseydik. Ama diyarlar arasında geçiş yapmak çok yorucu. Toth'un bunu nasıl bu kadar kolay yaptığını hâlâ merak ediyorum.

Judd'ı süitteki en büyük yatak odasına götürürken bu soruyu başka bir güne, belki de yarına saklıyorum.

Bu bedende hiç seks yapmadığım için yeniden doğmuş bir bakire olduğuma karar verdim ve... bu gece Judd v-kartımı alacak. O

tatlı, sadık ve memnun etmeye hevesli. Ayrıca, Elvor'un aleti çok büyük. Bu ilk seferinde bineceğın türden bir şey değıl. Ona kadar çalışmamız gerekecek.

Toth'la çok ateşli bir nefret seksi hayal ediyorum ama bu da bekaretini kaybetmenin bir yolu değıl. Judd mükemmel bir seçenek. Aslında o mükemmel biri ve tam bir centilmen olacağını biliyorum. Genel olarak gergin mi yoksa gece için niyetimi okuyabiliyor mu emin değılim ama kapıyı kapatıp onu kapıya doğru ittikten sonra olacaklar hakkında aklında hiçbir şüphe kalmıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

W Mara'yı memnun etmeyi neden bu kadar çok istiyorum?
Sanki varlığımın her zerresi onu mutlu etmek, onun yüzünü güldüren kişi olmak istiyor. Kızgın değilim.
hayatımdaki yeni değişiklik hakkında. Elimde ne varsa alıp kendimden ihtiyacı hissetmedim. Sadece onun varlığında olmaktan memnunum, ekstra maddeye gerek yok.

Bağımlılıklarda en sağlıklı ayarlama olmayabilir, ancak bunun zihinsel sağlığım için biraz daha faydalı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Tüm varlığım boyunca ilk kez yaşadığımı hissediyorum. Bu yüzden Mara'nın neden birdenbire dünyamın merkezi haline geldiği umurumda bile değil. Sadece onu orada nasıl tutacağımı bulmalıyım.

En büyük korkum Mara'nın benden sıkılıp yoluna devam etmesi. Elvor ve Toth masaya benden çok daha fazlasını getiriyor. Güç ve Cehennem'deki siyasi gücüm söz konusu olduğunda bir iblisin olabileceği kadar basitim.

Bende ne bulduğundan emin değilim. Umarım fikrini değiştirmez.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Mara beni kapıya doğru itiyor.

"Bugün çok iyiydin," diye övüyor, gömleğimin eteğinden göğsümden yukarı itiyor. Tırnaklarını karnımda gezdirip tüm dövmelemlerimi incelemeyden önce titreyen ellerimle gömleği çıkarmasına yardım ediyorum. Gerçekten de yüzüm ve bacaklarımdan bir kısmı, derimi kaplayan mürekkebin olmadığı tek yerler.

Cildim hiçbir zaman benimmiş gibi hissettirmedi ve onu örtmek kendimi koruyormuşum gibi bir zışr gibi geldi.

"Bir yerlerde benim adım için boş bir yer var mı?" diye soruyor, tamamen ciddi bir şekilde.

"Nereye istersen," diyorum ona dürüstçe. Bu benim en değerli mrekkap parçam olacaktı.

"Güzel," diye cevap veriyor, kemerimi kavırıyor ve yatağa doğru geri geri yürürken beni kendine yakın tutuyor. "Sana bu vücudun nispeten yeni olduğunu söylemiştim ya?"

"Evet," diyorum, normal nefes almaya ve o yatağa oturup bacak bacak üstüne atarken tam bir ezik gibi görünmemeye çalışarak.

"Henüz yapmadığım bir şey var." "Neyi?"

Sorarken yutkunuyorum.

"Bu cismani bedeninin v-kartını kaybetmem gerekiyor," diye

cevap veriyor. "Bunu benimle mi yapmak istiyorsun?"

Beceriksizce soruyorum. "Hem de nasıl," diye hınzır bir sırtışla onaylıyor.

Çenesini kavrayıp onu bana bakmaya zorlarken kendi güvensizliğimi bir kenara itiyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve kozmik görünümlü mor gözleriyle bana baktığında ibir şeylerin kırıldığına yemin edebilirim.

Sizi znze kadar değiştiren, onlar olmadan ne kaırdığınızın farkına bile varmadan sefil varlığınıza devam edeceğiniz o anları bilirsiniz. Bu benimki. O benim her şeyim ve ne olmamı isterse o olacağım.

şu anda, onu o kadar iyi hissettiren iblis olmalıyım ki, uğraştığımız diğer tüm şeyleri unutsun.

"ıkar şu güzel elbiseni tatlım," diye tembihliyorum. Gülümsüyor, hevesle elbisesinin alt kısmını tutuyor ve başının üstünden atıyor. Onu mor bir i çamaşırı takımıyla gördüğümde inliyorum.

Cehennemin derinliklerinde doğan bu kadın beni olabilecek en iyi şekilde yok edecek.

Vücudunu benimkiyle örtmeden önce vücudunu yatağa doğru kaydırırken kemer tokamı ve kot pantolonumu hızlıca çıkartıyorum.

"p beni," diyor ve ben de bunu yapıyorum, dudaklarını dudaklarıma götürüyorum. Bu daha önce paylaştığımız tatlı öpücüklere hiç benzemiyor. Daha sert, daha muhtaç. Dişleri alt dudağımı kavırıyor ve boğazımdan aşağıya doğru öpmeden önce etimi çekiştiriyor.

Ben daha düşünmeden beni sırtüstü yatırdı ve üstüme çıktı, amını kasıklarına dayadı. Elimde olmadan kalçalarımı ona doğru itiyorum ve gülümsemesine neden oluyorum.

"Bana karşı çok , değil mi Judd?"

"Her zaman. Neye ihtiyacın olursa, ben seninim," diye acınası bir şekilde yemin ediyorum.

Gözleri çarpıcı mor ve sakız pembesi arasında gidip gelirken Mara öyle düşünmüyor gibi görünüyor.

"İstediğimi yapmak için benim mi?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde soruyor. Omurgamda bir ürperti uyanıyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Tamamen senin," diyorum ona dürüstçe.

Birden duman bileklerimi sarıyor, ellerimi başımın üzerine taşıyor ve ayak bileklerimi yatağın kenarına sıkıştırıyor.

"Benim merhametim altında olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor ve ben de hevesle başımı sallıyorum. "Her zaman çok itaatkâr ve tatlısın. Bu amcığı ilk sen aldığın için ne kadar özel olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Değersiz," diye karşı çıkıyorum ve dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce bana sırtıyor. Gölgelerine karşı savaşıyorum; karşılaştığım en güçlü gölgelerden bazıları. Lucifer'in varisi olduğu için succubus güçleri artmış olabilir mi diye merak ediyorum. *Bu pek çok şeyi açıklar.*

Dudakları benimkilerden ayrılıp kulağıma fısıldıyor. "Sen benim için mükemmelsin." Titriyorum ve kusursuz bir güçle iç çamaşırlarımı bedenimden sıyrılıyor. Ağlayan, sertleşmiş sikime bakarken iç çamaşırını giymeye devam ediyor.

"Sikin için oymalı bir mücevher almanı istiyorum," diyor bana. *Siktir, bu çok seksi.*

"Her şeyi yaparım" diyorum ve o da gülümseyerek dilini delinmiş aletimin ucunda kullanıyor. Benimle oynuyor, ağzıyla keşfediyor ve her dokunuşuyla bana işkence ediyor, beni zevkle derinden inletiyor.

Bana yeterince işkence ettiği ve şimdi kendi dokunuşlarını istediği için tekrar oturuyor. Külotunu yana itiyor ve beni bırakmadan önce girişinde çentik atarak beni dibimden yumrukluyor. Kalçaları biraz sallanıyor, ancak sıcak merkezinin içinde kaymak yerine, çekirdeğini bana karşı öğütürken sikim kedi dudaklarına doğru kayıyor. Uzunluğum boyunca sallanmaya devam ediyor, delinmiş ucumun şişmiş klitorisine her çarpışında kendini daha da yükseğe çıkarıyor. Sadece bir kez kenara geldiğinde ve beni özüyle ıslattığında, horozumu tutuyor, lezzetli amina yönlendiriyor ve yavaşça aşağı kaymaya başlıyor.

"Çok sıkı," diyorum ona ve beni santim santim içine alarak inliyor. "Çok güzel ve mükemmel." İçine girmemek için kendimi zor tutuyorum. Burada kontrol onda. Ben onun kullanımı için buradayım. "Lütfen sana dokunmama izin ver," diye yalvarıyorum ona.

"Henüz değil," diyor nefesli bir ses tonuyla, am dudakları pelvisime bastırılana kadar. "Bu güzel bir his," diye mırıldanıyor sessizce. Mara avuçlarını göğsüme dayayarak kendini dengeliyor, istediği hızı ayarlarken tırnakları küçük hilal girintileri yapıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"Bende neyi sevdiğini söyle bana," diye emrediyor ve beni bir an için o anın dışına çıkarıyor.

"Her şey. Çok güzelsin, tatlısın, komiksin ve senin etrafında her an ilginç."

"Başka?" diye soruyor. Kalçalarını uzunluğumda aşağı yukarı kaydırırken hızı işkence edercesine yavaş.

"Sana göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğunu söylemeli miyim? Onları ağızıma ne kadar çok istediğimi mi? Ya da belki şu anda sikimi alırken ne kadar ateşli görüldüğünü? Yanımda olduğun için bile çok şanslıyım." Aklımdan geçen her şeyi sıralıyorum. Kulağa acınası geliyor olmalı, ama tek duyduğum sesimde çınlayan dürüstlük.

Beni gölgesinden kurtarıyor ve ellerim hemen beline gidip onu sıkıca kavıyor, böylece içine girebiliyorum. Ani değişiklik sırtını eğmesine ve benim için istekli olmasına neden oluyor. Tıpkı ona söylediğim gibi yapıyorum, kesinlikle mükemmel göğüslerini emiyor ve yalıyorum.

"Klitorisime dokun," diye beni yönlendiriyor ve ben de hemen onun istediğini yapıyorum, iki parmağımı kullanarak ıslak, muhtaç klitorisini daire içine alıyorum.

Daha derine inmek için kendime daha fazla kaldıraç sağlamak için bacaklarımı büküyorum. Taşaklarımı okşamadan önce gölgesinin bacağıma dolandığını hissediyorum. Gölge daha da aşağı iniyor ve irkiliyorum.

"Sen beni becerirken ben de seni becereceğim," diye anons ediyor Mara ve gölgesi içimde zahmetsizce kayarken rahatlıyorum.

Amına o kadar sert giriyorum ki tırnakları göğsüme batıyor ve kanıyor.

Ben Mara'yla sevişirken gölge de aynı anda beni beceriyor ve kalçalarım titriyor, bu his neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Tam orası," diyor Mara ve ben hiçbir hareketimi değiştirmiyorum, parmaklarım onun klitorisine vuruyor ve sikim onun içinde o kadar derin ki

yanacakmışım gibi hissediyorum. Gölgesi içimde doğru noktaya vuruyor ve onu olabildiğince sert sikerken hızımı kontrol edemiyorum.

Bağırıyor, salıverilirken saçlarımı çekiyor ve gölgesi göt deliğinden istediğini alıyor.

Beni sıkıca saran amcığı, onu döllerimle doldururken beni inletiyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve yere yığılırken göğsüme doğru iç çekiyor. Gölgesi beni şefkatli bir okşamayla terk ediyor ve ben onun altında nefes nefese kalıyorum.

Ter içinde ve her ikimiz de birlikte paylaştığımız anın huşu içinde orada uzanırken sessizlik rahattı.

Hiç böyle olmamıştı. Yakınından bile geçmedi.

Sanırım seks sırasında beni kontrol etmekten hoşlanan bir kadına ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum. Bu mükemmeldi. Elimden bir şey gelmiyor ama daha iyi olmasının tek yolunun Elvor'un burada olması olduğunu düşünüyorum.

Fae iblisiyle pek anlaşımadım ama umutluyum. O da Mara'ya benim kadar umutsuzca bağlı görünüyor. Toth'un anlaşmasının ne olduğundan emin değilim, ama bir dereceye kadar Mara'nın pençelerinin onun da içinde olduğunu söyleyebilirim.

Mara doğruluyor ve tırnaklarıyla kanattığım yere bakıyor. "Sanırım seni işaretlemeyi seviyorum," diye yorum yapıyor.

"Bana ne istersen yapabilirsin," diye karşılık veriyorum ve o da sırtıyor. Göğsümün yanına sokulmadan önce beni irkiltecek şekilde sikimden kayıyor. Yatağın üzerindeki battaniyeyi çağırıyorum ve ne kadar dağınık olduğumuzu umursamadan bizi içeri sokuyorum.

"Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım," diyor. "Benim için de öyleydi," diye cevap veriyorum.

"Ama bir süredir iblislik yapıyorsun."

"Bu vücuda sahip olmaktan bahsettiğinizi biliyorum ama bazen bunun fiziksel formunuzla bir ilgisi yoktur, daha çok kiminle birlikte olduğunuzla ilgilidir," diye açıklıyorum.

"Bence sen en romantik iblis olabilirsin," diyor kıkırdayarak ve ben omuzlarımı silkiyorum.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diyorum.

Uzaklaşıyor ve ben onu göğsüme geri çekiyorum. Bir parçasının kaçmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Mara, tatlım, sorun ne?"

Bana dönüp baktığında gözleri yeşilin tuhaf bir tonunda. "senin ve Elvor'un benden hoşlanmanızın tek nedeni yeteneklerimse, çünkü siz Cehennem'in varlıklarısınız ve ben de varisiyim?"

"Hey," diyorum ellerimle yüzünü kavrayarak. "Duymak istediğin bu olmayabilir ama bizi neyin bir araya getirdiği umurumda değil. Bu sihir de olabilir, senin bir cehennem parçası olman da, ama bunların hiçbirisi benim için önemli değil. Kalbimde senin olmam gerektiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun kader olduğunu düşünmek istiyorum."

"Kader mi?" diye soruyor kuşkuyla, yeşilin o tonu standart mavisine geri dönüyor.

"Neden olmasın? Sanırım ikimiz de birbirimizde aradığımız şeyi bulduk. Neden olduğu gerçekten önemli mi?"

"Sanırım öyle değil. Sadece ne kadar sevimsiz ya da hasarlı olduğum söylenerek çok zaman geçirdim," diye itiraf ediyor usulca, açıkça güvensiz hissediyor.

"Kimin ne dediği umurumda değil, sen benim için mükemmelsin," diyorum ona.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve bu sefer ben onun içindeki tüm güvensizliği sikmeye çalışırken o benim üstte olmama izin veriyor.

BÖLÜM 16

I Dün gece Judd ve Mara'nın odasından gelen sesleri şaşırtıcı bir şekilde kıskanmadım.

Toth için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Biz onları beklerken surat asıyor.

Berlin'e geçebilmemiz için odalarından çıksınlar.

Oraya vardığımızda Mara'nın durumu nasıl oynayacağından emin değilim. Annesi hakkında elimizde fazla bir şey yok, sadece bir yer var.

Şu anki formu Cehennem'de yaratıldığı için ailesel bir benzerlikleri olacağından bile emin değilim.

Tek bildiğim, Toth'u öldürmemi isterse tereddüt etmeyeceğim. Geçmişte onunla bir sorunum yoktu ama Mara'yla konuşma şekli kabul edilemez, her ne kadar Mara onu kızdırmaktan hoşlanıyor gibi görünse de.

Benden ne isterse, hevesle yapacağım.

"Acele edebilirler mi?" Toth mutfakta otururken bacağına zıplatarak şikayet ediyor.

Sorusunu görmezden geldim ve sabırla bekledim. Mara'nın söylediklerinin ve söylemediklerinin satır aralarını okudum. Dün gece yeni vücudunun neler yapabileceğini keşfettiği ilk geceydi. Judd'ı seçtiği için minnettarım.

Onu sikimi alması için eğitmem gerekecek. Bunu hayal ettikçe elime bakıp sırtıyorum. Çıkaracağı sevimli sesler, devam etmem için yalvarması ya da durmam için yalvarması. Belki de Judd'ın onu seyretmesine izin vereceğim ve ben onu alırken onun sikini okşayacağım. Beni almaya ara vermek istediğinde, onu alırım ve o da izleyebilir.

Mara'nın Judd ya da benden daha önemli olduğu bir sır değil. İkimiz de bunu sözlü olarak tartışmak zorunda kalmadan anlıyoruz. Üzücü olsa da,

Dövmeli iblis bir süredir ilgimi çekiyor, tüm kararlarımız Mara'ya odaklanmış durumda.

Sanırım ikimiz de bununla yaşayabiliriz.

Ancak Toth'yaşayabileceğimden emin değilim. Mara onu istediğine karar verirse, bununla başa çıkmak zorunda kalacağım, ancak Judd ve benimle aynı seviyede olmayacak. Judd'a duyduğum ilgiyi ona duymuyorum ve bana ters ters bakarken bu hissin karşılıklı olduğu çok açık.

"Gidip onlara kışkırlarını kaldırmalarını söyler misin?" "Hayır," diye cevap veriyorum ve o da ağzını kapatıyor.

Umarım onu öldürmeme izin verir.

Judd ve Mara'nın odadan el ele çıkmaları muhtemelen beş dakika daha sürer. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve göbeğini kapatmayan bir gömlek var. Etini yalamak ve kafamı kumaşın altına sokmak istiyorum.

Toth, "Harika, sonunda buradan siktir olup gidebiliriz," diye söylenirken Mara gözlerini devirerek yorumun sırtından atılmasına izin veriyor.

"Üzgünüm, Judd dilini çok iyi kullanıyor. Delinmiş. Bunu biliyor muydun? Onun da-"

"Yeter," sözünü kesiyor Toth. "Lütfen sadece Berlin'e geçebilir miyiz?"

"Peki," diye yanıtlıyor Mara, elimi tutup bileğimin arkasını öperek. Girdiği her ortamda çok sevimli oluyor. Judd'ın elini tutuyorum çünkü Toth'unkine dokunmayı reddediyorum ve bunu her yaptığımda onu kızdırdığımı söyleyebilirim.

Onu kızdırmaktan oldukça keyif alıyorum. Bazen Lucifer'in nasıl olup da böyle hassas bir kaltağı sağ kolu olarak kullandığını merak ediyorum.

Toth'un yeteneği nadir görülen bir yetenektir. İsteddiği kadar insanla istediği yere kolayca geçebilir. Ayrıca insanları kendi iradeleri dışında da portalize edebilir. Benimki gibi diğer yetenekler kadar kullanışlı değil ama yine de bir yeri var. Özellikle de bir diyardan diğerine geçerken şarj olmak için zamana ihtiyacı olduğundan. Hepimizi Cehennem'den buraya götürebileceğimden değil ama hepimiz ayrı ayrı ışınlanabilirdik. Onun tam bir kontrol manyağı olduğuna ikna oldum.

"Konaklama için zahmet etmemize gerek var mı?" Toth soruyor.

"Evet," diyor Mara açıkça ve biraz da tavırlı bir şekilde. Sanki nerede olmamız gerektiğini sezmiş gibi.

"İyi. Burası işimizi görür," diyor ve önümüzde duran otele elini uzatıyor.

"Aynı mekânı paylaşmak senin için sorunsu ayrı odalar tutabiliriz, Toth," diye küstahça konuşuyor. Neredeyse onun yorumlarıyla gerçek sinirlerinin yıpranmasını izliyor gibiyim. İzlemesi keyifli.

"Hayır, hepimiz bir arada kalıyoruz. Neredeyse akşam olmak üzere," diye karşı Toth. "Doğru, vampirler," diye sinirleniyor Mara.

"Vampirleri sevmiyor musun?" Judd soruyor.

"Onlar hakkında belirli bir şey hissetmiyorum. Ama düşündüğünüzde oldukça iğrençler," diye yanıtlıyor.

Toth, "Kan ve bağırsak olayını sevdiğini sanıyordum," diye tersliyor. Sürekli onu kızdırmaya çalışıyor ama işe yaramıyor.

"Kanla ilgili hiçbir sorunum yok, hem de hiç. Ama aynı zamanda, birinin kafasını koparıken kanını içmiyorum," diye karşı çıkıyor ve omuzlarını silkiyor.

Otele girdiğimizde Toth, "Şu işi bir an önce bitirelim," diye yakınıyor. Mara resepsiyonistle konuşmak için kolayca Toth'un önüne geçiyor. Kız genç ve tahminimce iyi görünümlü. Mara'yla tanıştıktan sonra insanların öznel çekiciliklerini görmeyi gerçekten bıraktım.

"Merhaba, elinizdeki en iyi odayı bize ücretsiz olarak ayarlayabilir misiniz lütfen?" Mara, aptalca başını sallayan ve Mara'ya anahtar kartlarını uzatan ölümlü kadını kolayca zorlayarak soruyor. Sanki ondan ayrılacakmışım gibi kartları her birimize dağıtıyor.

Toth, "Zander'in kulübü yarım saat içinde açılıyor; bu gece tekrar gelebiliriz," diyor.

Mara, "Hayır, bundan daha şirin görünmeliyim," diye itiraz ediyor. Toth ona yukarıdan aşağıya bakar ve iç çeker. Mara gözlerini deviriyor ve hostese dönüyor. "Elinizdeki en yakın, en pahalı mağaza nerede?"

"Ön girişten sağa doğru."

Mara yürümeye başlıyor ve otel lobisinden çıkıp sağa doğru ilerlerken biz de onu itaatkâr bir şekilde takip ediyoruz. Kapıyı açıyor ve etrafına hızlıca bir göz atıyor. "İşte bu," diyor, parıldayan gümüş kokteyl elbisesini işaret ederek.

Judd onu kapar ve askılıktan alır. Soyunma odasına gitmek yerine kot pantolonunu çıkarmaya ve gömleğini yere atmaya başlar. Sütyenini yırtmadan önce elbiseye bir kez daha bakıyor.

"Tanrı aşkına," diye bağıyor Toth, elleri kalçalarına gidiyor ama ben yine de onun göğsüne baktığını fark ediyorum. Bence zevk almayı hak etmediği bir manzara.

Mara elbiseyi Judd'ın elinden alıp üzerine geçirirken perakende çalışanlarından biri kırmızı bir yüzle yanımıza geliyor. "Gitmeniz gerekiyor. Polisi arayacağım."

Mara elbisesini düzeltir ve kadının hizasına kadar eğilir. "Hayır, bana sekiz numara en pahalı gümüş topuklu ayakkabıyı alacaksın ve bu işi bırakacaksın."

"Haklısın, bırakmalıyım," diye robot gibi cevap veriyor kadın, bir çift topuklu ayakkabıyla dönmeden önce arkaya gidiyor.

"Judd, bebeğim, bunları giymeme yardım eder misin?" diye sorar.

"Bu çok saçma. Lütfen buradan siktir olup gidebilir miyiz?" Toth azarlıyor.

"Dokuz gibi. Herkes vampirlerin gece yarısına kadar içlerini dökecek kadar sarhoş olmadıklarını bilir," diye yanıtlıyor Mara sağlam bir mantıkla.

Judd mükemmel bir uslu çocuk gibi dizlerinin üzerine çöküyor ve Mara'nın topuklarını bağlıyor, işini bitirdiğinde de baldırını öpüyor. Mara yüzünde bir gülümsemeyle daire çizerek dönüyor.

"Şimdi. Şimdi, gitmeye hazırım."

Toth ona yukarıdan aşağıya bakıyor ama söyleyecek bir şeyi yok. Ona elimi uzattım ve o da mutlulukla elimi tuttu.

Eğilip saçlarını öpüyorum. "Çok güzel bebeğim," diye iltifat ediyorum. Bana daha da yaklaşıyor ve bir kolumu omzuna doluyorum. Ona atılan bakışlar müstehcen ve öfkemi kontrol etmek zorundayım ama onları suçlayamam. Kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyor, özellikle de elbisenin içinde.

Barın girişine geldiğimizde Toth her zamanki gibi sinirli, Judd ise kendinden geçmiş görünüyor. Dışarıdan bakıldığında ya lüks bir kulübe ya da tam bir bok çukuruna girmek üzereyiz. Neden buradaki tüm kulüpler böyle bilmiyorum.

"Kimlikler," diye soruyor koruma, beni bir aşağı bir yukarı süzerken neredeyse altına sıçacak.

Toth adama, "Buraya Zander'i görmeye geldik," diyor.

"Bu harika bir şey ama kimliksiz kimseyi içeri alamam."

Toth adamın suratına bakıyor. Belli ki bir tür doğaüstü varlık. Çoğu vampirin ölümlü yasalarına göre çalışmadığı düşünüldüğünde, kimlik sorması çok saçma.

Mara bir elini Toth'un omzuna koyuyor ve Mara onu yana doğru iterken Toth'un kaskatı kesildiğine yemin edebilirim.

"Kimliklere ihtiyacımız yok," diyor fedaiye açıkça.

"Doğru. Kimliklere ihtiyacınız yok. İyi geceler," diye robot gibi cevap veriyor fedai bizi içeri sürüklerken.

"Bekle, az önce bir vampiri mi zorladın?" Toth Mara'ya sorar.

"Hayır, ben sadece o kadar güzelim," diye cevap verir ve adam kaşlarını çatar. "Emin misin? Gerçekten-"

"Benimle tartışacak mısın yoksa o küçük narkotik kan emicini bulmaya mı gidiyoruz?" diye soruyor Toth'a, sözünü kesip sorusunu tamamen geçiştirerek. Bu kadar anlayışlı olması hoşuma gitmiyor.

Onu gerçekten öldürmeliyim ya da en azından bir parmağını koparmalıyım. Mara'ya bakıyorum ve o hiç etkilenmemiş görünüyor, bu yüzden ölümcül ideolojilerimi yutuyorum.

"Gidelim," diye hırlıyor, sinirli bir şekilde.

İnsan kalabalığının arasından yürüyoruz, Toth önden gidiyor, Judd, Mara ve ben de onu takip ediyoruz.

Bir el bileğimi kavırıyor ve aşağı baktığımda küçük bir vampir kadın görüyorum.

"Merhaba, seni daha önce burada görmemiştim," diye gülümseyerek flört ediyor. Elimi onun elinden çekiyorum ve o da bana sırtıyor. "Meydan okumayı severim. Nesin sen?" diye soruyor, koluma tekrar dokunarak. Dokunuşu soğuk ve tamamen istenmeyen bir dokunuş.

Mara ısıltılı bir kasırga gibi önümde, söz konusu vampiri iterek uzaklaştırıyor.

"Ne oluyor lan?" diye tıslıyor kız.

Mara parmağıyla onu işaret ederek, "O küçük ölü ellerini kendine sakla, kaltak," diye alay ediyor.

Vampirlerin hızı bir iblisinkinden daha fazladır ve Mara'yı saçlarından yakalar. Judd müdahale etmeye çalışırken kızımızın yüzünü hain bir gülümseme kaplıyor. Kolu kalçama dolanıyor ve hançerimi alıp kolayca vampirin kalbine saplıyor. Sıçrayan kan kızın güzel gümüş elbisesini ve Judd'ın kıyafetlerinin önünü kaplıyor.

Vampir yere yığılır, derisi buruşur ve ölümsüz yaşamı sona erer.

"Ruhu şimdi çukura mı gidiyor?" Mara düşünür.

"Hayır, vampire dönüştüğünde ruhun kalmaz," diye cevap veriyor Judd ve bu küçük bilgiyi nereden bildiğini merak ediyorum. Belki de Judd konuşmaktan çok dinlemekle vakit geçirdiği için Cehennem'de bu kadar sessizdi. Bu tamamen anlayabildiğim bir şey ve iblisin beni daha çok sevdiğini hissettiriyor.

"Hiçbir yere gidemez miyiz? Lanet olsun!" Toth burnunun kenarını sıkıyor ve derin bir nefes alıyor.

Mara omuzlarını yuvarlar ve boynunu kırar. "Biliyor musun, Toth. Sen git küçük arkadaşını bul. Judd, Elvor ve ben iyi vakit geçireceğiz. Seninle otelde buluşuruz."

"Siktir, tamam," diye bağıyor Toth, ellerini havaya kaldırıp hışımla uzaklaşıyor.

"Gerçekten de kıyafetlerimizde kanla dolaşabilir miyiz?" Judd, Mara'dan biraz daha caydırıcı bir şekilde soruyor. Kanın etrafında o kadar çok bulundum ki beni hiç etkilemiyor.

"Etrafınıza bir bakın," diyor Mara, ellerini vampir kulübünde sallayarak. Yerde neredeyse sevişmek üzere olan vampirler ve insanlarla beslenen diğer vampirlerin bir karışımı var.

"Yeterince adil." Judd omuz silkiyor.

"Sadece dans edip biraz eğlenebilir miyiz?" Mara suratını asarak Judd'a soruyor ve o da başını sallıyor.

"Ne kadar eğlenmek istiyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"O ölü kaltağın elbisemi ve gecemi mahvettiğini unutmaya yetecek kadar."

Bir sütuna yaslanıyorum ve Judd'ın cebinden bir şey çıkarıp dilinin üzerine koymasını izliyorum. Mara'nın ensesini kavırıyor ve dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırıyor. Öpüşmenin müstehcen bir hal almasını, dillerinin birbirine dolanmasını ve ağzına koyduğu uyuşturucu her neyse onu paylaşımlarını izliyorum.

Hemen bir etki yaratmıyor, bu yüzden duvara yaslanıp öpüşmelerini ve dans etmelerini izliyorum. Müziğin sesi yüksek, baslar neredeyse beynimi sarsıyor ama bir şekilde keyif alıyorum. Belki de daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım .

Gecenin geri kalanında kimse Mara'ya, Judd'a ya da bana yaklaşmadı. Acaba dedikodular yayıldı mı yoksa kimsenin yaklaşmalarıyla ilgilenmediğimiz anlaşıldı mı?

Mara ve Judd'ın birlikte hareket etme biçimleri büyüleyici. Dans ederken üzerlerine bulaşan pisliği umursamıyorlar, birbirlerinin vücutlarını okşuyor ve keyifle başlarını arkaya atıyorlar.

Mara ile asla bu şekilde birlikte olamayacağımı biliyorum ve Judd'ın ona bunu verebilmesi bana mutluluk veriyor. *Bize* bunu ver.

İlacın etkisini gösterdiği an çok açık; Mara Judd'ın boynunun yan tarafını yalarken doğrudan bana bakıyor, gözleri derin, zengin bir mor renkle dolu

arzu. Gözbebekleri büyümüş ve saçlarından tutup onu göğsüme doğru iterken yüzünde neredeyse coşkulu bir ifade var. Ellerim kalçalarında, Mara ikimizden de istediğini alırken onu hemen sabitliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

I Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissetmek.
Hayatımda hiç şu an hissettiğim kadar huzurlu hissettiğimi
sanmıyorum. Judd'ın mükemmel vücudu benimkine yaslanmışken,
Elvor'un avuç içleri
Başımın arkasına. Eli çok büyük, çok sıcak ve mükemmel.

Sanırım Elvor'u seviyorum.

Pek konuşmadı ama konuşmak zorunda da değildi. Beni cennetin
derinliklerine kadar takip edeceğini ve ondan istediğim her diyardı
fethedeceğini biliyorum. Bir de Judd var. Tatlı, sevgi dolu, harika Judd.

Gömleğini avuçluyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Tadı o
kadar güzel ki, sanki tüm doğru ve yanlış kararlar bir araya gelmiş gibi. Judd
benimle o kadar ilgileniyor ki, sanki ben güneşim ve o da benim etrafımda
dönüyor - bu duyguya bağımlıyım.

Ama ben güneş olsam da, onun yörüngemde olmamasını hayal bile
edemiyorum. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. O
yanımda olmadan amacım boşa çıkıyor ve bunu anlaması için ona ihtiyacım
var.

Eli elbisemden yukarı kayıyor ve arkasından bir inilti duyuluyor. Sesi o
kadar alçak ki Judd'a "Aramızda" derken neredeyse hayal ettiğimi
düşünüyorum.

Harika bir fikir.

Judd beni iki favori iblisimin arasında duracak şekilde hareket ettiriyor.
Judd önümde durup yüzüme ve saçlarıma dokunurken sırtım Elvor'un
göğsünün genişliğine dayanıyor.

Bu gece çok iyi görünüyor; koyu renk saçları birkaç tel dışında yüzünden
uzak duruyor ve dar siyah gömleği vücudunu göstermeye yardımcı oluyor.

ve vücudundaki sanat eserleri. Pantolonu dar ve elimde olmadan ellerimi arka ceplerine sokup muhteşem kalçalarını avuçluyorum. Ona sırtarak şakacı bir şekilde sıkıyorum.

Judd yanaklarımı okşayıp beni tekrar öpmeden önce gülümsüyor. Kendim için istediğim her şey ve daha fazlası. Tamamen bana ait olan biri.

O da benim gibi terli, bu yüzden koyu, mürekkep rengi saçlarını geriye itiyorum. Judd bana bakıyor, sanki etrafımızda bir sürü kulüp üyesi yokmuş, sadece biz ve Elvor kendi küçük balonumuzda yaşıyormuşuz gibi.

Keşke bir balonun içinde olsaydık. Görkemli olurdu.

Daha çok çalkalanmış bir parıltı çubuğunun içindeyiz, ki bu o kadar da kötü değil. Bedenlerimizi ritme göre hareket ettirirken ışıklar etrafımızda yanıp sönüyor. Judd ve ben hareket ediyoruz. Elvor arkamda sağlam bir duvar gibi.

Kendimi tamamen o ana kaptırmış hissediyorum ve hiç bitmesini istemiyorum. Bu çok tuhaf anda fark ediyorum ki, hiçbir zaman gerçek anlamda yaşayamadım ya da kendim olamadım. Yetimhanedeyken kilisenin olmamı istediği kişi olarak yaşıyordum, ki hiçbir zaman öyle olmadım. Sonra, Beelzebub ve meleklerin olmamı istediği kişi oldum ve bundan beslendim. Şimdi, kim olduğumdan tam olarak emin değilim, ancak Elvor ve Judd'ın bunu anlamama yardımcı olduklarını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Şu anda, Judd'ın bana verdiği şey sistemimdeyken, kendim gibi hissediyorum. İki iblis arasında dans eden bir kız, dünyada tek bir umursamazlık yok; elbisemdeki kurumuş vampir kanı lekeleri bile beni rahatsız etmiyor. Şu anda komplo kurmaya, kime güvenip güvenemeyeceğimi anlamaya çalışmaya gerek yok. Ben sadece Mara'yım, kulüpte beni dünyanın zirvesinde hissettiren iki erkek arkadaşı olan kız.

Neden her zaman olamıyor?

Ayrıca, Judd bana ne verdi? Her ne ise, cinsel dürtülerimi on kat arttırdı. Tenimdeki parmak uçları, etime değen en yumuşak çiçek yaprakları gibi.

Etim.

Ben gerçeğim. Vücut hırsızlığı yapmıyorum ya da saçmalıklar üzerine kurulu bir varoluş yaşamıyorum.

Artık benim hayatım bu.

Elvor'un eli tehlikeli bir şekilde yükseliyor, Judd ise yüzüme dokunmadan duramıyor ve bana bir tür mucizeymişim gibi bakıyor.

Müziğin sesi o kadar yüksek ki Judd'ın ne duymak zor, ama yemin ederim bana ruh eşi olduğumu söylüyor. Beni öpmek için eğiliyor, beni daha çok itiyor.

Elvor'a karşı. İri eli külotumun dışından klitorisimle oynarken, devasa fae siki omurgama bastırıyor.

Uyuşmuş ama aynı zamanda çok canlı hissediyorum.

Elvor bana "Judd'ın tadına bakabilmesi için parmaklarımın üzerine gel" diye talimat veriyor. Judd vücuduyla beni engellerken parmaklarını külotumun içine kaydırıyor. Beni öpmeyi bırakmadığı için neler olup bittiğinin farkında olduğundan bile emin değilim ama Elvor'un elini aramızda hissetmemesine imkân yok.

Çok ıslağım. Muhtemelen benim olana dokunmaya cüret eden o vampiri öldürdüğümünden beri ıslağım.

Elvor'un beni parmaklaması başkasına ceza gibi gelebilir ama ben bunu bir övgü olarak görüyorum.

O vampire haddini bildirdiğim için, bu kulüpteki herkese Elvor'a dokunmanın sadece bana ait olduğunu söylediğim için onun iyi kalpli küçük prensesiyim.

Elvor'un dokunuşları en iddialı şekilde bağımlılık yapıyor. Beni bekletmiyor. Hayır, sert avuç içi klitorisimi ovarken iki parmağını içimde makaslıyor.

Düzgün düşünemiyorum çünkü çok iyi hissettiriyor; hiçbir korkunç düşünce beni rahatsız etmiyor, tek hissettiğim her şeyin tam burada ve şimdi gerçekleştiği.

"Tatlım, iyi misin?" Judd pantolonunu indiriyor, ben dudaklarının arasından yudum yudum hava emerken öpüşmemizi kesiyor. Sonunda aşağı bakıyor ve Elvor'un bana ne yaptığını görüyor. Elbisemi aşağıda tutmaya bile çalışmıyor. Sadece Judd'ın yeterli bir tampon olduğunu biliyor.

Judd arkama bakıyor ve o kadar yakınım ki bir şeyin beni uçurumun kenarından itmesini istiyorum.

"Öp onu," diyorum Judd'a. Elvor duymuş olmalı çünkü Judd'ı ensesinden tutup dudaklarını onunkilere yaklaştırıyor.

Onlar çılgınca öpüşürken Elvor'un eli amımdan ayrılmıyor, ben de tam olması gerektiği gibi ortada sıkışmış durumdayım. Judd'ın kollarıyla çevrelenmiş olmak ve onları birlikte izlemek beni uçurumun kenarına gönderen şey, kalçalarım serbest bırakılmaktan titrerken Elvor'un elini kaplayan bir fişkırmı.

Dönen spot ışıklarına bakıyorum ve rüya gibi bir memnuniyetle iç çekiyorum.

O ve Judd birbirlerinden ayrılırken Elvor beni tutuyor. O an hızla dağılıyor ve onlar ayrılırken Toth'un yüzünün uzaktan bize baktığını görüyorum. Ne kadar süre izlediğinden emin değilim, umurumda da değil.

Ama gözlerindeki özlemi, hepimize ait olma arzusunu gördüğümde, ona daha fazla acı çektirmek istiyorum.

Neyse ki Elvor o anı seçip özümle kaplı parmaklarını Judd'a uzatıyor ve Judd da hevesle parmaklarını dudaklarının arasına alıyor. Bahse girerim Elvor, delinmiş dilinin parmaklarının etrafında dönme hissini seviyordur.

Judd, Elvor'un parmakları ağzındayken inliyor ve ben ürperiyorum. Elvor'un eli inip kalçamı sıkarken Judd, "Lanet olsun," diye inliyor. Öne eğilip Judd'ı öpüyorum, geri çekilmeden önce kendimden bir parça alıyorum. Judd'ın gözbebekleri kocaman ve delinmiş dili dudaklarını sıyırmak için dışarı fırladığında, tadımın tek bir parçasının bile boşa gitmesini istemediğimden tam bir hayranlıkla izliyorum.

Elvor'u okumak o kadar kolay değil ama ona baktığımda erkeksi yüz hatlarını geçiren şehveti inkar etmek mümkün değil. Üçümüzün aynı sayfada olmasından ve birbirimizle bu kadar senkronize olmamızdan çok memnunum.

Toth'un tedirgin edici, hırıltılı sesi araya girene kadar güzel bir andı.

"Üçünüzün işi bitti mi? Elimde bilgi var." Bizden birkaç adım ötede durup beni inceledi. Önce bana, sonra Judd'a baktı ve "Ona ne verdin?" diye sordu.

Judd gözlerini deviriyor, ben de eteğimi düzeltiyorum. Elvor koruyucu elini belime doladı.

Judd, "Sorun E, o iyi," diye kestirip atıyor.

"Lanet olsun, bir olay olmadan bir yere gidebilir miyiz?" diye soruyor.

Kafamın güzelliği beni hızla terk ediyor ve elimde olmadan omzunu itiyorum. "Eğer hoşuna gitmiyorsa, cehenneme geri dön ve Lucifer'in küçük ayakçısı ol."

Parmağını yüzüme doğrultuyor ama Elvor'un eli fırlayıp parmağı yakalıyor ve ikiye ayırıyor. Sapanın sesi yüksek olsa da kemiğin çatırdadığını duyabiliyorum.

"Orospu çocuğu," diye hırılıyor Toth. Kavgadan sadece bir cümle ya da hareket uzakta olduğumuzu biliyorum, bu yüzden iç çekiyorum.

"Elvor ve ben bu gece aynı yatağı paylaşacağız. Sizinle otelde buluşuruz," diyorum. Biraz çaba sarf etmem gerekti ama hem Elvor'u hem de kendimi süitin en büyük odasına taşımayı başardım. Başkalarıyla birlikte portal açma konusunda daha çok pratiğe ihtiyacım var, özellikle de farklı bir diyarayken.

"Parmağını kırmana gerek yoktu," diyorum

Elvor'a. "Kırdım."

Omuzlarımı silkiyorum. "Muhtemelen haklısın."

Yatağa oturuyor ve oturmam için kocaman kalçasını sıvazlıyor. Kıcıımı yeni favori koltuğuma yerleştirmekten çok mutluyum.

"Onu öldürmek istiyorum," diyor. İç çekiyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. "Ama yapmamı istemiyorsun?" diye soruyor.

"Ne istediğimden emin değilim... bu doğru değil. Seni ve Judd'ı istediğimi biliyorum ama Toth hakkında ne hissettiğimden henüz emin değilim."

"Tamam," diyor basitçe, bir elini sırtımda gezdirerek.

"Eğer onu istediğime karar verirsem, senin için sorun olur mu?" Ona sordum.

Homurdanıyor, diğer elini diğer uyluğuma koyuyor ve sıkıyor. "Seni mutlu görmenin beni uzun varlığım boyunca hiç olmadığım kadar mutlu ettiğini fark ettim. İblisi sevmiyorum ama onu istediğine karar verirsen, medeni olmayı öğrenebilirim."

Gözlerimi kırıştıtırırken ağzım bir karış açık kaldı. Bir kerede bu kadar çok şey söyleyebileceğini bilmiyordum. Suskunluğuma karşılık olarak omuz silkiyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Hiç bu kadarını söylememiştin," diyorum ve o da gülüyor. Derin, gürültülü ve mükemmel.

"Bunu yapmak için hiç sebepim olmadı."

Ona tırmanmak, her santimini içimde hissetmek istiyorum ama aynı zamanda çok yorgunum.

"Hadi uyuyalım, küçük prenses."

Uyandığımda ipek pijamalarımı giydiğimi bile hatırlamıyorum. Tek bildiğim, hayatımda hiç Elvor'un kollarına sarıldığım zamanki kadar güvende olmadığım.

Şükürler olsun ki iblisler akşamdan kalma olmuyor. Ödünç aldığım bazı insan bedenleri dayanamadı. Masada oturup patatesli omletimi ve sıcak çikolatamı yerken kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum.

"Bu sabah kendini iyi hissediyor musun?" Judd başıma bir öpücük kondurarak soruyor.

"Her zamankinden daha iyi," diye cevap veriyorum, Toth'un sipariş ettiği yemeği yerken. Hakkını vermeliyim, adam zevk sahibi.

"Şimdi bir bilgilendirme için hazır mıyız?" Toth soruyor.

Onun basmamaya çalışıyorum. Ne kadar süreceğini göreceğiz.

"Evet efendim," diyorum, kelimelerden alaycı bir ifade damlamasına izin vermemeye çalışarak.

"Zander, Michael'ın görüldüğünü söyledi. Şehirdeki belirli bir burlesk barı seviyor," diye bilgi veriyor Toth.

"Bu pek dindarca görünmüyor," diye yorum yapıyorum ve Toth hafifçe ofluyor. "Tanıdığım meleklerin çoğu, göstermeye çalıştıkları kutsal iyilikten çok uzak.

yayıldı. Gerçekte aynaya bakmaları gerekirken biz düşmanmışız gibi davranmayı seviyorlar. Melekler ve iblisler arasındaki tek fark, iblislerin bizim yaptığımız boktan şeyler yüzünden kendilerini suçlu hissetmemeleridir."

Çatalımı ona doğrultup başımı sallayarak hak veriyorum ve o da şaşırılmış görünüyor.

"Bir başmeleği alt edebilecek hangi silahlarımız var?" Ben soruyorum.

Toth her birimize bakıp iç geçiriyor ve basit bir bıçak tutuyor. Eski görünüyor ama özel bir yanı yok. "Cennette dövüldü. Herhangi bir iblis ya da meleği alt edebilir."

"Onları kendi diyarlarına geri mi gönderiyor?" Doğrulamak için soruyorum. "Hayır, kılıç ruhlarını yutuyor."

Alçak sesle ıslık çalıyorum ve bıçağı biraz daha inceliyorum. "Plan nedir o zaman?"

"Bu akşam sekizde bir gösterileri var. çekmeden gideriz," diyor ve bana sanki görevi tamamlamamış olmamızın sebebi benmişim gibi bakıyor.

Nefes nefese kaldım, göğsümü tuttum. "Ben mi? Grubun dikkatini dağıtmak mı? Asla." "Doğru. Gidip kontrol edeceğiz, bir şey gören var mı diye bakacağız ve

Sonra yeniden toplanın," diye planını açıklamayı bitiriyor. "Ya orada başka melekler de varsa?" diye soruyorum. "Tehdidi ortadan kaldırırız," diyor Toth açıkça.

"Sonunda biraz eğlenebiliyoruz," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Ve şu an için hepimiz ihtiyacımız olan ortak zemini bulmuş gibi görünüyoruz.

Annemin nerede olduğu konusunda hâlâ elimde bir şey yok. Belki de başka bir cadı bulmalıyım; belki Blair'e bile sormalıyım - hayır, kesinlikle olmaz.

Eminim bu barda melekler varsa, biraz ışık tutabilecek başka doğaüstü varlıklar da vardır. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Kim olduğunu ya da nerede olduğunu bulmaları için insanlara verebileceğim bir isim, yüz ya da herhangi bir şey yok.

Ama caymıyorum. Cehennemde, ister ana tahtta ister onun yanındaki tahtta kendimi sağlamlaştırmak istiyorsam, diğer yarımın ne olduğunu bulmalı ve Lucifer'in beni bunun için hor görmeyeceğinden emin olmalıyım.

Eğer onun üzerinde güç sahibi olursam, bu sevgi dolu baba maskesinin kim söyleyebilir?

Güvenebileceğim iki kişi Elvor ve Judd. Diğer herkes adil bir oyun.

Cehennem beni eve çekmeye çalışıyormuş gibi hissettiğimi inkar etmeyeceğim. Bu paranoyanın sona ermesini ve beni sınırlamalarından kurtarmasını çok istiyorum.

Belki bir gün kendimi dün geceki kadar özgür hissederim. Sadece umut edebilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Burlesque burada olanlar için gevşek bir terimdi. Striptiz kulübü olması şart değil, belki ikisinin arasında bir yerde.

Bana eski Hollywood'u hatırlatıyor; oda şarapla süslenmiş. kırmızılar ve altın vurgular gibi. Klasik ve mekan hayal edebileceğimden daha temiz. Üç sıra masa ve sandalye, bir orta sahne bina boyunca birden fazla küçük sahne var. Çok kalabalık ama neyse ki Toth bize bir masa ayarladı.

Etrafı dikkatli bir gözle tarıyor ve şu anda paylaştığımız arkadaşlıktan dolayı onu hiç suçlamıyorum. Burası doğaüstü varlıklarla kaynaklıyor. Daha binaya girmeden önce pek çok *başka* varlık hissettim.

Toth bana akşam için bir elbise ayarlayacak kadar nazikti. Bahanesi, başka bir mağazada olay çıkarmamı istememesiydi ama ben buna inanmıyorum. Elbise siyah bir flapper elbisesi ve ben hareket ettikçe parıldamasını izlemek için ileri geri dönmeden duramıyorum. Ayrıca, üçü de bana bakmadan duramıyor, bu da kendimi oldukça sevimli hissetmeme neden oluyor. Elbiseye gereğinden fazla düşkün olabilirim de olmayabilirim de. Bir erkeğin sizin için bir şey satın almasında çok tatmin edici bir şey var, özellikle de sizi istemiyormuş gibi davranan bir erkeğin. Yine de tarzımı ve bedenimi biliyor.

Yanımızdaki masada melekler oturuyor ve ben onların görünüşlerine bakıyorum. Elbette üç erkek. Çok güzeller ve kırmızı halıda fotoğraf çektirir gibi giyinmişler. Her birinin nasıl içki içtiğini ve ölümlüler gibi davrandığını fark ediyorum.

olmaları gereken varlıklarsınız. Konuşmalarına devam etmeden ve sahnedeki gösterilere odaklanmadan önce bana tiksintiyle bakıyorlar.

Hevesimi dizginlemem ve hemen şimdi burada ölümcül bir saldırıya geçmemem bana acı veriyor. Geçen her gün, Cennet ve Beelzebub tarafından daha fazla kullanıldığımı hissediyorum. Hâlâ Lucifer'e tam olarak güvenebileceğimden emin değilim. Ama ona güvensen de güvenmesen de, annem her ne ise, onun yanındaki konumumu etkilemeyeceğinden emin olmalıyım. Bunu istememem acınası bir durum mu? Bana Blair'e baktığı gibi bakmasını istiyorum. Patlamaya hazır bir bomba gibi değil de özel ve zeki biriymişim gibi.

Erkeklerin onayına duyduğum ihtiyaç beni şaşırtmıyor, inanın bana. Baba meseleleri bu gece beni yanlış yola sürüklüyor. Kahretsin, birinin canını yakmak istiyorum, böylece artık böyle canımı yakmak zorunda kalmayacağım.

Toth'un eli kalçama iniyor ve sıkıyor. "Her ne düşünüyorsan, sesini alçaltmaya çalış," diyor yumuşak bir sesle, her zamanki pislik ses tonuyla değil.

Elvor, Toth'un parmaklarının her kesmek ister gibi eline bakıyor. Kesmiyor çünkü Elvor beni üzmem istemiyor ve eğer bu şimdiye kadar duyduğunuz en tatlı şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Judd burada olmaktan mutlu, etrafta tehditler arıyor ve sözlü olmayan bir şekilde beni kontrol ediyor. Judd'ın savaşıp savaşamayacağını görmek istiyorum, buna ihtiyacı olduğundan değil. Onu savaştaki gücü için seçmedim; beni ne kadar hafif hissettirdiği için seçtim.

Ayrıca, Elvor, Toth ve ben varken, bizimle uğraşmaya karar verenler kaba bir uyanış yaşayacaklar.

"Ben iyiyim," diyorum Toth'a ama elini çekmiyor. Güzel bir his. Avuç içi Elvor'ununki kadar büyük değil ama tıpkı iblisin kendisi gibi nasırlı ve güçlü.

Ancak her şeyin yolunda olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum; açıklayamasam da bir şeyler bana son derece ters geliyor.

Sahne de dans eden ve şarkı söyleyen kadın kendi tarzında çekici ama odaklanamıyorum. İçgüdülerim bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. *Belki de yanımızdaki meleklerle ilgilidir, ya da belki Michael bu gece buradadır?*

Toth elini kıpırdatmıyor ve yardım edemiyorum ama şu anda beni ortaladığını hissediyorum. Etrafımızdaki yanlışlığı hissediyor mu? Ben buna tehlike bile demezdim, sadece yanlış.

"Ne hissediyorsun?" Toth soruyor.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye cevap veriyorum ona. Masamızdaki tüm erkekler bana bakıyor ve yemin ederim ki koltuklarında biraz daha uzun oturarak yaklaşan herhangi bir tehlikeye karşı tetikte bekliyorlar.

Kadın setini bitirir ve spiker bir sonraki sanatçıyı çağırır. "Hepinizin sabırla beklediğini biliyorum, şimdi Lorelei'ye sahneye hoş geldin diyelim" diye bağırarak kalabalığı coşturmaya çalışır.

Birdenbire, sanki her şey ağır çekimde hareket ediyor. Pozunu korurken ve odaya bakarken topukları sahneye vuruyor.

Benimkilerle aynı mavi gözleri ve benimle aynı koyu renk saçları var. On beş yaşındayken nasıl görüldüğümü düşündüğümde benzerliği daha iyi görebiliyorum. Ama şimdi bile, cehennemde yaratılmış bu bedenle, hala bazı benzer özellikler var.

Şarkı söylemek için ağzını açıyor ve benim için tüm noktalar hemen birleşiyor.

Annem bir siren.

Gerçekten güçlü bir tane. Melodiyi söylerken bile kendimi ona doğru çekilmiş hissediyorum. Onu memnun etmek ve iyi hissettirmek için bu kapsayıcı ihtiyaç. Ama onu kolayca uzaklaştırabiliyorum. Etrafımızdaki erkekler o kadar değil.

Yanımızdaki melekler masası ona yaltaklanıyor, sanki aya asılmış gibi bakıyorlar. Tüm seyirciler onun sesine hayran kalmış durumda ve şarkısı için ona ödeme yapmak üzere cüzdanlarını çıkarmalarını dehşet içinde izliyorum.

Kalbim yerinden çıkacak.

İşte bu yüzden Elvor ve Judd beni istiyor. Kim olduğum için değil, ne olduğum için. Siren tarafım, Lucifer'in kızı olmanın tüm gücüyle birleşince onları bana çekiyor. Elbette bunu kişiliğimle ya da bedenlendiğimden beri olduğum kişi olarak kazanmadım. Siren doğam boyunlarına bir ilmik geçirdi ve onları pençelerime çekti.

Elvor o andan koptuğumu fark etmiş olmalı ki enseme sıkıyor ve beni kendisine bakmaya zorluyor.

"Ne?" diye sordu. Eminim bu kamusal alanda bu onun için zor olmuştur. Ona göz kırpyorum ve komutlarımla onu eğip bükme gücüne sahip olmasaydım benimle ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyorum.

"Bir şey yok," diye cevap veriyorum kederle, uzaklaşmaya çalışarak. Judd'a bakıyor, o da bana ve sonra sahnedeki şarkıcıya bakıyor. Her şeyi izliyorum

zihninde klik sesi.

Beni gerçekten istememesi, farkında bile olmadan onları yörüngemde olmaya zorlamam.

"Mara?" Toth soruyor ve onu bacağımdan silkeliyorum. Sessiz siren şarkımı geçebilen tek kişi o. Neden hep geri ittiğine şaşmamalı. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir enerjiyle onu kendime çekmeye çalıştığımı fark etmiş olmalı.

Kadın -annem- Toth'un adımı söylediğini duyuyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor. Şarkı söylemeyi bırakmıyor ama birkaç dakika bana bakıyor. Derin bir nefes alıyorum. Ne olduğumu biliyorum ve sanırım şimdi beni kendi başıma bocalamaya terk eden kadından cevap alma zamanım geldi.

Setini bitiriyor ve fedainin uzattığı şapka ağzına kadar parayla doluyor. Judd şapkaya yüz dolarlık bir ölümlü banknotu koyduğunda çığlık atmak istiyorum.

Judd, sanki ona o kadar bahşış verdiğini fark etmemiş gibi, "Tatlım, gidebiliriz," diyor. *Tabii ki fark etmedi.*

"Hayır, cevaplara ihtiyacım var," diye cevap veriyorum kendimi toparlayarak. Sanırım Judd ya da Elvor'a gerçekten güvenemiyorum. Onları benimle birlikte olmaya zorluyordum, bunu yapmaya çalıştığımdan değil. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Kendime güvenip güvenemeyeceğimden bile emin değilim.

Judd Toth'a bakıyor ve ben iç çekiyorum. Bundan sonra iblisleri zorlayabileceğimi öğrenecek. Ama en azından her şeyi bilmeyecek.

Toth'un yüzünü tutup bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Kahverengi gözleri dikkatle bana bakıyor, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor ve ben bundan nefret ediyorum. izin yok; bunu hak etmiyorum, hiç hak etmedim.

"Sen ya da ikimizden biri tehlikede olmadıkça burada oturacaksın," diyorum ona, dilimin açık olduğundan emin olarak. Onu zorladığım için kendini savunamayacağı bir pozisyonda bırakmak istemiyorum.

"Ben burada kalacağım," diye tekrarlıyor bana monoton bir sesle.

"Gidelim," diyorum Judd ve Elvor'a, onlar da beni sahne arkasına doğru takip ediyorlar.

"Oraya geri dönmene izin veremem," diye homurdanıyor koruma. O kadar üzgün ve öfkeliyim ki boynunu kırarken düşünmedim bile. Vücudu yere yığılıyor ve ben sahne arkasına yürürken Elvor ve Judd beni sorgulamıyor.

Kendi soyunma odası var. İsmi altın, parıltılı, kabarcıklı harflerle yazılmış. *Lorelei.*

Kapıyı çalmadım, içeri girdim. İlk fark ettiğim şey, odasının ağzına kadar alışveriş torbalarıyla dolu olduğu, hepsi de marka. Odayı tararken, makyaj masasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış sigara içtiğini ve tüy astarlı sabahlığının kalçasını ortaya çıkaracak şekilde geriye kaydığını fark ediyorum.

Yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor. Güzel, mükemmel ve tam bir canavar.

"Buraya geri dönebileceğini düşündüm," diyor sıkılmış bir ses tonuyla. Sesi melodik ve bundan nefret ediyorum. Neredeyse umurunda değilmiş gibi görünmesinden nefret ettiğim kadar. Lucifer bana yalan söylüyor olsa bile, en azından beni ve iyiliğimi tanımakla biraz ilgileniyor gibi görünüyor. Önümdeki kadın her şeyden çok rahatsız olmuş gibi görünüyor. Bu da sinirlerime hiç iyi gelmiyor.

"Merak ettiğim için beni suçlayabilir misin?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Dürüst olmam gerekirse hayatta kalacağını düşünmemiştim," diyor umursamaz bir tavırla, duman halkasını içine çekip üfleyerek. Sanki beni terk ettiğinden beri varlığını hiç düşünmemiş gibi hayatta kalmam utanç verici bir şeymiş gibi davranıyor.

"Bu yüzden mi beni yetimhaneye bıraktın?" Sesimi yükselterek talep ediyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sen daha var olmadan önce sorunu çözmeye çalıştım, birkaç cadı falan gördüm."

Ben öfkemi zar zor saklıyorum ama Elvor saklamıyor. Parmak eklemlerini çatırdatıyor; çıkan ses o kadar yüksek ki silah sesi gibi. Ama harekete geçmiyor, sadece koruyucum olarak yanımda duruyor. Bu midemi bulandırıyor. Onun sadakati benim kazandığım bir şey değil, benim zorladığım bir şey ve ikimiz de buna rıza göstermedik.

"Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldın? Yarı iblis olmanın senin için işe yaramayacağından emindim."

"Onun bir iblis olduğunu biliyor muydun?" Ben soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Yakışıklıydı ve yalnız görünüyordu, ben de onu yatağıma davet ettim. Güçlü bir iblis olması da onu daha çok istememe neden oldu."

Bu aptal orospunun şeytanın dölünü doğurduğuna dair hiçbir fikri yok.

"İş falan mı arıyorsun? Çünkü sana başka bir şey öneremem," diyor küçümseyerek.

"Sadece nereden geldiğimi bilmek istedim," diyorum ona dürüstçe.

Başını bana doğru eğiyor ve Elvor'a bakıyor. "Ondan çok hoşlandım. Bir iyilik yap ve bana martinimi getir," diye emrediyor.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Elvor itaat ediyor ve ben de patlıyorum.

Elvor benim ve onu bu kadar kolay etki altına alabilmesi beni öfkeliendiriyor. Micheal'ı alt etmek için getirdiğimiz hançeri, kulübe gizlice sokmayı kolaylaştırmak için kalçama bağlamak zorunda kaldım. Bir anda çıkardım, onu sabahlığından kavradım ve boğazına dayadım.

"Oyuncaklarını paylaşmayı sevmiyorsun, ha?" diye alay ediyor.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Üzerindeki baskıyı kaldır," diyorum.

Bana bakıp derin derin nefes alıyor ve inliyor. "Sirenden çok iblis, çok yazık. Sanırım senin bir iğrençlik olduğunu en başından beri biliyordum."

"Onu kurtarın," diye tekrarlıyorum, kendimi çılgınca ve tetikte hissederek.

Elvor'a bakar ve gülümser. "Bir sevgili ol ve şuradaki dövmeli arkadaşını öldür," diye talimat veriyor Elvor'a. Elvor da onun zorlamasıyla Judd'a doğru yürüyor.

Bıçağı boynundan geçirip hayatına son verirken iki kere düşünmedim. Yere yığılıyor, gözlerimin önünde yaşıyor. Kanı vücudunun etrafında birikiyor ve cübbesine karışmaya başlıyor. O gerçekten de benim için önemli olan şeyleri tehdit eden başka bir doğaüstü amcıktı. Az önce yaptığım şeyden dolayı pişmanlık ya da üzüntü duymuyorum.

Onun yerine, başını sallayan ve gözleri fal taşı gibi açılmış Judd'a bakan Elvor'a bakıyorum.

Kapı çarparak açılıyor ve Toth odanın etrafına bakıyor, kanlı hançeri hâlâ tuttuğum titreyen elime odaklanıyor. Nefesim daralıyor ve içimdeki öfkeyi kontrol altına almak için çok uğraşıyorum. Daha fazla insanın canını yakmak istiyorum. Benim canımı yaktığım gibi onlar da yakmalı.

İğrenç. Hasarlı. Değersiz. .

Beni gerçekten *ben* olduğum için isteyen birini bulabileceğimi düşünecek kadar safmışım. Gerçekten bana ait olan bir şeye sahip olabileceğimi. Bunu hak etmiyorum. Ben aslında canlı bir silahtım, başka bir şey olmamak için doğmuştum ve kimse bunu bilmiyordu, sadece patlamaya hazır bir saatli bombaydım.

Vücudum titrerken, iyi olduğum tek şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Toth. Elvor hâlâ şaşkın görünüyor ve Judd ne diyeceğini bilemiyor. Belli ki bağlantımızın tam bir saçmalık olduğunu yeni öğrenmiş. Toth'un elleri yüzüme değişiyor ve aklımdan onları kesmek geçiyor.

ama ben yapmıyorum. "Hadi küçük iblis, bu öfkeni nerede çıkarabileceğini biliyorum."

İkimizi bir depoya ışınlarken ondan uzaklaşmıyorum. Elvor ve Judd'ın bizimle olmamasından endişelenmeliydim ama zaten muhtemelen olmak da istemiyorlardı. Ben yarı-siren, yarı-iblisim ve farkında bile olmadan gelip hayatlarını ele geçirdim.

"Her olabilir," diyor, etrafına bakınarak.

"Neden buradayız?" Yakında tüm bu öfkeyi boşaltmanın bir yolunu bulamazsam patlayacakmışım gibi hissederek soruyorum.

"Kana susamışlığının acısını çıkarman için birkaç melek arkadaşım var."

"nasıl kurtuldun?" soruyorum. "Tehlikedeydin," diyor.

"Tehlikede değildim," diye savunuyorum.

"Evet, kendini tehlikeye atıyorsun," diye düzeltiyor.

Dört patlama sesi dikkatimi dağıttı. *Seslenişleri iblislerden biraz daha dramatik.* Etrafımızdaki melekler gururla kanatlarını açıyor ve hem Toth'a hem de bana dik dik bakıyorlar. Tek yapabildiğim gülümsemek, sonunda tüm bu hayal kırıklığını kanalize edebileceğim bir yerim olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 19

I son yirmi dakika içinde olanları anlayacak zamanım bile yok. Şükürler olsun ki, dürtü o anda kırıldı. Buradaki sirenler kulüp açıkça meleklerle işbirliği içinde. Ve tam olarak nereye gittiklerini biliyorum.

Neden hep Hallows Deep? Yeri tartıştıklarında zaten şüphelenmiştim. Michael'ın bu gece nerede olacağına dair biraz fazla yüksek sesle konuşuyorlardı. Belli ki bu bir tuzak ama neyle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlar.

Uzağa gitmek benim için sorun değil ve Elvor ile Judd'ı geride bırakmaktan hiç çekinmiyorum. Mara'nın gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu ve vücudunun nasıl titrediğini görünce, benden başka bir desteğe ihtiyacı olmadığını anladım.

Ona bir hançer daha veriyorum ve kendi silahlarımı hazırlıyorum, ikimizin de elinde bir büyülü bir de büyülü olmayan silah var.

Başımı köşedeki şeytan tuzağına doğru eğiyorum ve o da başını sallıyor. Orada yakalanmamaya dikkat etmeli ve ben de aynısını yapmalıyım. Yine de içimden bir ses onun kolayca bir çıkış yolu bulabileceğini söylüyor. Bazı bilgileri kaçırdığım açık olsa da, bu gece olanlarla ilgili noktaları birleştirmeye devam ediyorum.

Mekâna giren meleklerin sesi sarsıcı ama ikimiz de yerimizde kalıyoruz.

Mara savunma pozisyonuna geçerken hiçbir şeyi sorgulamıyor. Üzerinden sızan hayal kırıklığı ve öfke daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Onu çok kızdırmıştım ama bu bambaşka bir şey.

Odadaki melekler kulüpten ve daha önce hiç görmediğim meleklerin bir karışımı, ki bu olumlu bir şey. Bunlar alt kademe melekler. Öldürmeleri oldukça kolay olmalı.

"İkiye karşı sekiz, şansımızı sevdim," diye alay ediyor öndeki sıska melek.

Mara'yı ilk kez gerçekten gülümserken görüyorum. Daha çok saldırmaya hazır vahşi bir köpek gibi olsa da, yine de gerçek bir gülümseme.

"Tuzağımıza düştüler. Neden diğer ikisini getirmediğiniz?" diye soruyor dışı melek inanmayarak.

"Yakın zamanda konuşmayı bırakıp bizi öldürmeye çalışacak mısınız?" Mara sıkılmış bir ses tonuyla şımarıkça konuşur.

Öndeki melek başını ona doğru eğiyor ve gözlerini kısıyor. "O zaman en iyisi bu işi bitirmek," diyor. Gruptakilerin hepsi kanatlarını şişiriyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Sonsuz varlığım boyunca gördüğüm en büyük küçük melek-dick-enerji gösterisi bu.

Kim beyaz kanatlı bir adam görür de *çekici olduğunu* düşünür? En azından siyah olmalıydılar. Eğer kanatlar siyah olsaydı, bu çok fena olurdu.

"Hazır mısınız?" Mara'ya soruyorum, bana bakıyor, gözleri hâlâ kırmızı ama elleri sabit.

Sırıttırıyor ve büyülmeyen hançerini önümüzde duran meleğin boğazına doğru fırlatırken kendini de benim önüme yerleştiriyor. Dikkatini vermediği için mi yoksa istekli olduğu için mi emin değilim. Ama köklü bir parçam bunun ölemediği ve beni kendi yöntemiyle koruduğu için olduğunu düşünüyor - *bu olamaz*.

Mara onu göğsünden bıçakladığında melek kükrer ve bıçağı boynunun ortasından çekip çıkarır. Odadaki herkes bir an için yaptıkları işi bırakıp onun cansız bir bedene dönüşmesini izliyor.

"Evet, bu seferki sonsuza dek güle güle demek," diyor Mara kendini beğenmiş bir şekilde, kılıcını onlara doğru sallayarak.

İşte o zaman oda tam bir kargaşaya dönüşüyor, beyaz tüyler bir telaşla odanın içinde uçuşuyor. Üzerimde üç melek var, gerisini Mara alıyor. Onun benden daha fazla rakiple mücadele etmesine karşı gururumu ayaklar altına almamaya çalışıyorum ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Önümdeki meleklerle odaklanmak zorundayım ama Mara'yı iş başında görebiliyorum. O muhteşem.

Meleklerden biri beni yanımdan bıçakladı ama kolayca iyileştim. Şükürler olsun ki, gücü olan bir silah değildi. Bu iyiliğe göğsüne bir bıçak saplayarak kolayca karşılık veriyorum. Meleğin ruhu yok olurken formundan kan akıyor.

Kan, uzuvlar ve tüylerden oluşan bir karmaşa. Kollarıma ve yüzüme birkaç kesik alıyorum ama bunlar vücudumun benim için iyileştirdiği çiziklerden başka bir şey değil. Karşımdaki son meleğin elinde bakır bir bıçak var ve hemen daha dikkatli olmam gerektiğini anlıyorum. Neler yapabileceğinden emin değilim. Ama iyi bir şey olamayacağını biliyorum.

Karşılaştığım üç kişi arasında en güçlüsü o ve tek yapmam gereken o silahı elinden almak. Silahı elinden alır almaz onu alt edebileceğim.

Bunu yapmama fırsat bile verilmedi çünkü Mara onun arkasına geçti ve bıçağı karnına sapladı. Bıçağın ucu etinin içinden bana doğru saplandı. Yere yığıldı.

Sonunda neden olduğu katliama baktım. Toplamda altı melek öldürmüştü. Hatta bir tanesinin kafası tamamen yoktu ve bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ona döndüğümde nefes nefese kalmıştı; avucunun tersiyle yüzüne biraz kan sürerken göğsü inip kalkıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Diye soruyorum ama karşımda öylece duruyor, nefesini tutmaya çalışıyor, gözleri hâlâ kırmızı. Nefret etmeyi sevdiğim ve istemekten nefret ettiğim tavırlarıyla kendinden emin bir iblis değil.

"Hayır," diyor, büyümlü kılıcını yere bırakıyor ve diğer kılıcın kenarını boğazıma dayayarak beni duvara doğru itiyor. "Biliyor muydun?" diye soruyor, içinden öfke ve üzüntü dökülüyor. Bıçağı boğazıma daha sert itiyor ve yutkundüğümde etime battığını hissedebiliyorum.

"Neyi biliyor muydum?"

"Annem neydi?" diye hırlıyor.

O zaman her şey yerine oturdu. Onun doğaüstü varlıkları etkileyebilmesi. Bardaki sireni neden öldürmüştü? Kendimi ondan neden uzaklaştıramadığım bile mantıklı geliyor. Yarı siren ve var olan en güçlü iblisin yarısı. Ölümcül bir kombinasyon.

"Şu ana kadar bilmiyordum."

Bıçağı boğazıma doğru daha sert itiyor ve göğsüme bastırıyor. "Sanırım şimdi her şey anlam kazandı, ha? Benden neden hoşlandığını ve uzak durabildiğini bilmek seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Açıkçası uzak duramadım," diye tersliyorum onu.

Yanağıma sert bir tokat attı. Ölümlü olsaydım, muhtemelen beni öldürürdü. Beni neyin ele geçirdiğinden ya da onun bu halini neden sevdiğimden emin değilim.

derimin altında süründü. Ama ben de ona bir tokat attım, bana attığı kadar sert değil ama umarım aklını başına getirmeye yeter.

Sinirli bir çığlık atıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarparak beni şaşırtıyor. Öpücük romantik, yumuşak ya da özellikle keyifli değil. Acımasız ve talepkâr, ama ona güveninin bir parçasını geri vermem için bana yalvarıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bıçağı hâlâ boğazımda, ama kalçalarının arkasından tutup bacaklarını belime doluyorum ve onu zorla duvara doğru itmeden önce dönüyorum. Ciğerlerindeki havanın bir dakikalığına çıkmasına yetecek kadar sert.

Misilleme olarak bıçağı boğazımın yan tarafına saplıyor. Acının tadını , ama gözlerine baktığımda ve mücadele ettiğini gördüğümde, içimde var olduğunu bilmediğim derin bir şey kırılıyor. Belki de ruhumun ölümlü hayatımdan kalan yumuşak bir parçası? Ama bu bende onu iyi hissettirme ve benim için kim olduğunu anlamasına yardımcı olma isteği uyandırıyor.

Onun bir siren olması umurumda değil. Beni çoğu zaman kızdırıyor olabilir, ama sonsuza dek kendim için istediğim ilk şey o.

Anlaması gerekiyor, onu tutamasam bile bilmesi gerekiyor. Öpücüğün arkasına daha fazla tutku, daha az şiddet ve daha fazla katıksız arzu koyuyorum. O geri itiyor ve dudaklarına karşı inliyorum.

"İlk tanıştığımızdan beri ne istediğimi sana göstermemi ister misin?" Soruyorum.

"Yapmayacaksın. Babamdan çok korkuyorsun. Benden çok korkuyorsun," beni kızdırdı ve ben de onu tekrar duvara doğru sertçe iterek sikimi onun muhtaç amcığına sürtmeye başladım. Elbisenin içinde çok güzel görüneceğini biliyordum. Ama şimdi? Melek kanıyla kaplı ve yüzünde öfkeli bir ifadeyle nefes kesici.

"O bıçağı boğazıma dayamak mı istersin, yoksa bu dar, muhtaç amcığı germemi mi istersin?" Alay ediyorum.

Konuşmak istemiyormuş gibi bana göz . *Alışılmadık.*

"Bana ne istediğini söylemek zorundasın, küçük iblis. Yoksa kendi başının çaresine bakmak zorunda kalırsın. Beni ne kadar çok istediğini, tüm bu şiddetin seni ne kadar tahrik ettiğini koklayabiliyorum. Benim küçük, tatlı, berbat prensesim."

Tenime tekrar vuruyor ve gömleğimin yakasında biriken sıcak kanı hissedebiliyorum. İtiraf etmem gerekenden ya da edeceğimden daha çok hoşuma gidiyor.

"Sana ne yapacağını söylemek zorunda olmamalıyım. İstedini alacak kadar erkek olmalısın," diye karşılık veriyor.

Her zaman doğru düğmeye basıyorum. Bir kolumla onu duvara yaslarken diğer kolumla sikimi çıkarıyorum. Kıvranıyor ama hiçbir şey söylemiyor, olacakları tamamen kabulleniyor. Onun da bunu benim kadar istediğinden ya da umursadığımdan emin değilim. Bana borçlu olduğu şeyi almak istiyorum; bana işkence etme şeklinden biraz rahatlama zamanı geldi.

Ona hiçbir soru sormuyorum, sadece külotunu yana kaydırıyorum, sikimi kabaca içine sokmadan önce yeterince ıslandığına dikkat ediyorum. Ona santim santim vermiyorum; hayır, daha derine gidemeyene kadar içine giriyorum.

İnliyor ve başının arkası duvara çarpıyor. Onu o kadar sert beceriyorum ki, sikiştiğimiz çelik duvarların yıkılacağından endişeleniyorum.

Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Neredeyse yüzüme vurduğu bir sonraki tokadı memnuniyetle karşıladığım kadar. Acıtıyor ama eli yüzümden ayrılmıyor. Omzumu ve çenemi aynı anda kavrayabilmek için hançeri bırakıyor. Beni öperken tırnakları yüzümün derisini ısıyor.

Eskisi kadar sert değil, ama daha çok bir iddia gibi. Bana olan arzusu konusunda hiç utangaç davranmadı ve beni öpüş şekli de bunu kanıtıyor. Şu anda ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım var.

Ona ait olduğumu anlamamı sağlamaya çalışıyor. Beni alıp istediği her şeyi yapabileceğini. Şu anda, amcığı beni sıkıca kavrarken onun malı olma fikrini memnuniyetle karşılıyorum.

"İşte bu . Kahretsin, amının mükemmel olacağını biliyordum," diye övüyorum onu. Yüzümü daha sert sıkıyor. "Kapa çeneni."

Beni neden yemlediğini bilmiyorum ama de hoşuma gidiyor. Asitli dili onun en sevdiğim yanlarından biri. Amcığı açıkça bir numaralı yeri aldı. Çok sıcak, ıslak ve mükemmel bir şekilde sarmış. "Hayır, sanırım sana ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeye devam etmek istiyorum.

Bunu. Bunu, seni düşünerek kaç kez yumruğumu siktim."

Gözlerini benden kaçırıyor ve merak ediyorum, acaba o da bunu benim kadar çok istemiyor muydu? Nasıl hissedeceğimi durmadan düşünmedi mi? Sadece benimle dalga mı geçiyor? Yoksa yarı-siren olmaktan o kadar üzgün ki bunu hak etmediğini mi düşünüyor?

"Seni sikimle doldurduğumda daha tatlı olacağını düşünmüştüm," diye yorum yapıyorum ve inleyerek uzunluğumun etrafında kenetleniyor.

Odadaki tek ses, amının ne kadar ıslak olduğu ve her itişimde sırtının duvara çarpması.

Taktik değiştiriyorum. Belki de sert ve acımasız olmasını istemiyordur, geri birbirimize karşı hep böyle davrandık. Hızımı yavaşlatıyorum, onu daha rahat beceriyorum. Aşağıya bakıp sikimin onun uyarılmışlığıyla kaplandığını görmek, içine girip çıkarken rpermeme neden oluyor.

"İstediğin bu mu, küçük iblis? Seni güzelce ve yavaşça becermemi mi istiyorsun?" Yüzümü onunkine yaslamaya çalışıyorum ve o da bana izin veriyor. İstese gücünü bana karşı rahatlıkla kullanabilirdi. "Senin olduğumu bilmek zorundasın, değil mi? Babana nasıl istersen öyle söyle," diyorum, savaşçı baba şakalarını ona geri atarak.

Geri çekilirken çenemi bırakmıyor; bana bakarken gözleri artık kırmızı değil, pembenin hoş bir tonunda.

"Acıt," diyor.

Ellerim tamamen dolgun kıcıyla meşgulken, ona olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde sokuyorum, ondan istediğimi alıyorum. Boşalmasını istiyorum, ama önce ben boşalırsam, onu dilimle ya da elimle boşaltacağım.

"Beni hayal kırıklığına uğratma," diyor, beni istediği şeye zorluyor.

Bu beni bir bakıma kışkandırıyor. Judd ve Elvor ile çok daha yumuşak ve ben de kendim için bundan bir parça isterken buluyorum kendimi. Sanırım birbirimize karşı konuşma şeklimizi ben belirledim. Ama bacaklarını belime dolayan şeytandan da bir parça tatlılık istemekten kendimi alamıyorum.

Bana göz kırıyor, gözleri hâlâ pembeliğini koruyor. Sözleri, tekrar konuştuğunda ne kadar savunmasız göründüğüne uymuyor.

"Acımasını istiyorum," diye yalvarıyor.

Başka seçeneğim olmadığından, açıkta kalan omzunu ciddiyle ısıırıyorum. Kanının tadı ağzıma dolana kadar dişlerim onun enfes, yumuşak etine batıyor.

ığlık atıyor, sikimi sağarken ve orgazma ulaşırken tırnakları omuzlarıma batıyor. ıkardığı sesler müstehcen derecede lezzetliydi. zerinde bıraktığım ize baktığımda, sikişmekten başka hırsı olmayan bir adam gibi içine giriyorum.

"Kahretsin, sen çok mükemmelsin. Artık gitmene asla izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Amcığı ona verdiğim her ons spermi açgözlülükle alırken ondan istediğimi alıyorum. Güzelce alıyor ve ben onu yere bırakmadan önce birkaç dakika kollarımda pantolonunu indiriyor. Nerede olduğumuzun ve az önce ne yaptığımızın gerçekliği geri batıyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve bana bakıyor, gözleri artık daha önce gördüğüm güzel pembe değil. Koyu maviydi, standart renginden çok daha koyu.

"Sorun nedir?" diye soruyorum, gözlerini kırpıştırıp tekrar başka tarafa bakıyor. "Beni cehenneme geri götür," diyor.

"Cinsel ilişki sonrası kucaklaşma yok mu?" Şaka yaptım ve bana ters ters baktı. Bu bir şaka değildi. Bana izin verdiği sürece onu burada tutacağım. Aklından neler geçiyor bilmiyorum. Bildiğinden bile emin değilim. Ama cevaplar için zorlamanın beni sadece üç adım geriye götüreceğini biliyorum. Pes etmemi istediğini sanıyordum. Sonunda verdim ve şimdi bana soğuk davranıyor. *Ne oluyor lan?*

"Hayır, Cehennem'de halletmem gereken işler var. Bir sirenin ruhu sıralamaya gider, değil mi?" diye sorar.

"Öyle olurdu," diye cevap veriyorum. Her ne kadar tamamen kana susamış Mara'yı sevsem de, kendimi , sınırda sanrılı Mara'yı özlerken buluyorum.

"Harika, o zaman gidelim. Bunu başka biri temizleyebilir mi?" diye soruyor ve yerdeki ölü melek cesetlerine bakıyor.

"Halledilecek," diye söz veriyorum ona. Burayı ateşe vermesi ve olayı örtbas etmesi için alt kademedan bir iblis göndermeyi not ediyorum. Ölümlüler âleminde ortalığı karıştırsak da, kendimizi tamamen ifşa etmemek için elimizden geleni yapıyoruz.

En iyisi biraz ihtiyatlı olmaktır. Bırakın ölümlüler bilinmeyenden korksun ya da spekülasyon yapsın. Kendinizi tamamen ifşa etmek daha fazla soruna yol açabilir, Lucifer'in uğraşmaktan nefret ettiği sorunlara.

Harika, Lucifer. Kanlar içindeyken ve boğazıma bıçak dayamışken kızını becerdim.

Bu bir daha asla olmayacakmış gibi davranıyor. *Neden bu beni daha da kötü hissettiriyor?* Lucifer'a karşı durmaya ve niyetimi ona bildirmeye tamamen hazırım ama o bunu yapmamı istemiyor gibi görünüyor? Şu anda aklım tamamen sikilmiş gibi hissediyorum.

Bunca zamandır onu Judd ve Elvor'la izlemek beni bok gibi hissettirdi. Sadece onun küçük bir tadına bakmak istedim. Onu sistemimden çıkarıp yoluma devam etmek. Ama şimdi onun ağzını ağzımda, kanını dilimde hissettiğime göre, Mara'nın pençelerini etimin o kadar derinlerine geçirmiş olmasından asla kaç.

Yarı-siren olması umurumda değil ve bu yüzden ona çekiliyorum. Ama bu gece olanları düşündüğümde.

yapar.

Bir sonraki konuşmamda soğukkanlı davranıyorum. "Elvor ve Judd senin bir siren olmanı umursamayacaklar," diyorum ona.

Söylenecek en yanlış şey.

Attığı büyü bacağı alıp boğazıma dayıyor. Nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. *Bunu gerçekten yapacak mı? Hiç umursamadan beni öldürecek mi?*

"Benim ne olduğumu hatırlamayacaksın. Anlıyor musun?" diye soruyor, gözlerimin içine derin derin bakarak.

"Anlıyorum," diyorum, ancak anladığım şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim.

"Melekleri öldürdükten sonra olan her şeyi unutacaksın. Şimdi beni cehenneme götür." Başımı sallıyorum ve Mara başka tarafa bakıyor.

Mara'nın boğazımdan bir bıçak çıkardığını fark ettiğimde zihnimdeki sisi temizlemeye çalışarak birkaç kez göz kırpiyorum.

"Ne oluyor lan? Aynı takımda olmamız gerekiyordu," diye bağıyorum. Bacağı kalçasına dayıyor ve omuz silkiyor. Tırnağımla boğazıma yapışmış kandan bir parça koparıyorum. Bir meleğin bu kadar yaklaşmasına izin verdiğimi hatırlamıyorum. Aslında... Mara'ya göz kırpmadan önce şaşkınlıkla odaya bakıyorum.

"Cehenneme falan mı gidiyoruz?" Utangaç ve neredeyse üzgün görünüyor. Benimle konuşma şekline kaşlarımı çatıyorum. Onu buraya stres atması için getirdim. Neden bu kadar kızgındı bilmiyorum ama bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Sanki melekler hiç şansları olmamasına rağmen kavga etmemiz için bizi buraya yemlemiş gibiydiler. Onları ortadan kaldırarak harika bir iş çıkardı, o zaman neden bana bok atıyor?

"Neden böyle lanet bir velet gibi davranıyorsun? Birkaç melek öldürmenin seni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm. Bir daha asla nazik olmaya çalışmayacağım," diye homurdanıyorum, onun bu tavrından bıkmış bir halde.

"Güzel," diye iç geçiriyor, elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve bizi Cehennem'e geri götürüyor.

BÖLÜM 20

AToth bizi Cehennem'e geri götürürken öldürücü, kaynayan bir his ruhumu sarsıyor. Bizi ziyafet salonuna götürüyor ama kolumu bırakmıyor.

"Neler oluyor Mara?" diye soruyor. Ben de Adımı söylemesini. Ama şimdi hepsi yalanmış gibi geliyor. Bu yüzden ona unutturdum.

Benden hoşlandığı için benimle yatmadı. Ona ne zaman bir şey yapmasını söylesem yaptı. Beni gerçekten istemiyor, Judd, Elvor ya da başka biri de istemiyor.

En büyük korkum artık benim gerçeğim. Hayatım boyunca hissettiğim felç edici paranoya az önce doğrulandı.

Kimse beni olduğum gibi sevmiyor ve asla da sevmeyecek.

Öyleyse neden kendimden başkası için kabul edilebilir davranma zahmetine gireyim ki? Ne söylediğimin ya da ne yaptığımın bir önemi yoksa ve istediğim herkesi zorlayabiliyorsam, neden herkes için tam bir kabus olmayayım? Bu varoluşu sadece insanları kullanan biri olarak da yaşayabilirim, değil mi? İnsanlara iyi davranmaya çalışmanın ne anlamı var?

Başım ağrıyor ve kendimi bu kadar umutsuz hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Asi bir ruh olduğum zamanlardaki kadar kafam karışık olmayabilir ama yine de duygularımı bir araya getiremiyorum. Tek hesaplayabildiğim öfke ve bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Arkamı dönüp Toth'a bakıyorum. "Çekil üstümden," diye bağıyorum, gücümü zahmetsizce dışarı iterek. Sanki onu yaralamışım gibi kolumu bırakıyor ve ben koridorda hışımla ilerlerken öylece duruyor.

Aklımda tek bir hedef var ve kimse yoluma çıkmayacak. Güçlerimin ne olduğunu ve bunun günlük hayatım için ne anlama geldiğini gerçekten anlamak için oturup sohbet edebilmem gerekiyor. Çığlık atmak, birini öldürmek ve yatağında ağlamak istiyorum. Gerçekten iğrenç.

Tabii ki, tabii *ki*, bu aptal amcık, Lisa, şu anda beni engelliyor.

"Oh, işte buradasın, merak ediyordum-" Sesini duymak bile içimde bir şeyleri tetikliyor. Onunla tanıştığım andan itibaren ondan nefret ettim ve sadece sessiz olmasını istiyorum - kalıcı olarak.

Saçlarını köklerinden tuttum ve hançeri boynuna sapladım. Yere yığıldığında, hançerin sıradan bir hançer değil de büyülü bir hançer olduğunu fark ediyorum. Bu aslında bir kazaydı, ama onun gıcırtılı sesini duymadığımda, bu beni biraz rahatlatıyor. Pek sevilen ya da işe yarar biri değildi, bu yüzden çok özleneceğini sanmıyorum.

"Tüh," diyorum onu saçlarından tutup koridorda kolayca sürüklerken. Etrafımda iblisler var, sanki hepimiz cehennemde birlikte yaşamıyormuşuz gibi şaşkınlıkla bana göz kırpmıyorlar. Arkamızda onunla birlikte yerde bir kan izi sürükleniyor. Bir an için, birinin bunu temizlemek zorunda kalacağı için neredeyse kötü hissediyorum, ama sonra malikanedeki en kötü işin en kötüsünü hatırlıyorum. Etrafımdan boğuk fısıltılar geliyor ve hayal kırıklığı içinde inleyerek Lisa'nın bedenini yere bırakıyorum. Kafası bir gümbürtüyle yere çarptı. "Şu anda konuşmak istediği başka bir şey olan var mı?" diye soruyorum.

Toth'a dönüp baktığımda çenesi neredeyse yere düşmüştü. Berbat durumda olduğumu şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Bunu kendisi de söyledi. Beni gerçekten istemiyor; onu cezbetmek ve derinlere sürükleyerek ruhunu benim yapmak için tasarlanmış parçamı istiyor.

Geri kalan kısımdan nefret ediyor. Güzel ambalajımı ve tüketici sesimi seviyor. Gerçi geri kalan yanımlı sevmiyor ama gerçek ben buyum. Bunun farkına varmak bir yaraya peroksit dökmek gibi ve ben sadece içinde somurtmak zorunda kalıyorum.

Belki de buna boyun eğmeli ve sevimsiz bir canavar olduğumu tamamen kabul etmeliyim. Orada burada birkaç hayatı sona erdirmek umurumda değil ama değer verdiğim insanların manipüle edilmesi bende çatlama isteği uyandırıyor.

Daha önce insanları hiç bu kadar derinden önemsememiştım. Kendime hiç izin vermedim. Bunu hak etmedim ve şimdi nedenini bildiğim için ortadan kaybolmak istiyorum.

Bizi çukura götürmeden önce Lisa'yı tekrar saçlarından tutuyorum. Cesedini en yakın dolaba tıkıyorum ve bununla daha sonra ilgileneceğimi aklıma not ediyorum.

Eminim buralarda bir yerde krematoryum vardır.

Lorelei büyük ihtimalle çoktan sınıflandırılmış ve buraya gönderilmiştir. Görünüşe göre hâlâ biraz ruhu olan pek çok doğüstü varlık neredeyse otomatik olarak buraya gönderiliyor. Çukurun yaklaşık üç kat aşağısında, her iki yanında sıra sıra kapılar olan bir koridordayım ve sanırım ruhların çoğunun tutulduğu yer burası.

Her odanın bir penceresi var ve kapı kapı dolaşıp her birinin içine bakıyorum. Ruhların çoğu aynı pozisyonda, bir sandalyeye bağlı. Diğerleri baş aşağı, yatağa bağlı ya da daha kötüsü.

Koridorun sonuna geldiğimde kendimi perişan hissetmeye başlıyorum. Burası daha karanlık. Aramadığınız sürece son kapıyı fark edemezsiniz. Ellerimi gözlerimin üzerine koyup cama karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Annem değil, daha kötüsü. Beelzebub.

Lucifer'ın bana yalan söylediğini düşündüğümü neredeyse unutuyordum. Hâlâ hayatta olduğuna dair içimde derin bir his vardı. Kendime güvenemeyebilirim, ama içgüdülerime? O kaltak her zaman ne olduğunu bilir.

Her şey yalanmış gibi geliyor. Duygularımın hiçbirini düzgün tutamıyorum ve sadece patlamak istiyorum.

Gereğinden fazla güç kullanarak kapıyı açıyorum ve en yakın sandalyeyi kapıp üzerine oturarak Beelzebub'ın uyuyan haline bakıyorum. Kan revan içindeydi. Derisinin oyulduğunu ve parmaklarının defalarca sökülüp dikildiğini söyleyebilirim.

Parmaklarımı şıkatıyorum ve kendine geliyor, bana çılgınca göz kırıyor. Gözlerini kısarak bana bakıyor, muhtemelen bir zamanlar olduğum çocukla bir benzerlik görüyor.

"Mara? Geleceğini biliyordum," diyor.

Başımı ona eğdim ve gerçekten ona baktım. *Neden onu hayatta tutuyorsun? Neden bana yalan söyledi?*

"Annemin kim olduğunu biliyor muydun?" Ona sordum. Gözlerini benden kaçırıyor ve ben de kanlı çenesinden tutarak bana dönmesini sağlıyorum.

"Biliyor muydun?" Tüm gücümü zorlamaya harcıyorum.

"O alçak biriydi, Mara. Onun ağına istemedim."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve önümdeki iblisi okumaya çalışıyorum. Beelzebub ile yıllar geçirdim; benimle gerçekten dost olan ve bana rehberlik eden ilk varlık oydu. Aynı zamanda beni kullanan ilk kişiydi. Bu iblisin kaç yaşında olduğunu sadece cehennem bilir ve Dünya'ya on beş yaşındaki kafası karışık bir ruhu kendi çıkarları için kullanmak için geldi.

Farkına varmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürmüş olabilir ama Beelzebub benim düşmanım. Beni hiçbir zaman gerçekten umursamadı, sadece davasını ve onun için ne yapabileceğimi umursadı.

"Neyi ilginç buluyorum biliyor musun, B?" Ona soruyorum. "Neyi?" diye soruyor, kalın kalın yutkunarak.

"Çok şey biliyordun ve bunu uzun süre benden sakladın."

"Bu doğru değil. Sana babandan ve kaderinde ne olduğundan bahsettim," diyor. Büyülü olmayan bıçağı boğazına dayıyorum. Burada tetikte olmayı göze alamam.

"Sakin bir daha sözümü kesme," diye alay ediyorum. Anlamak için başını sallıyor ve ben konuşmaya devam ediyorum. "İstediğim şeyi yaptın. On beş yaşındaydım. Sadece birinin beni önemsemesini istiyordum ve sen önemsiyormuş gibi yaptın." Tekrar konuşmak için ağzını açacak oldu ama kendini durdurdu. "Kafamın bu kadar karışık olmasının sebebi de sensin!" Yüzüne bağıryorum.

Beynim sanki tüm düşüncelerim birbirinin üzerine konuşuyormuş gibi dağınık hissediyorum. Biri tarafından kucaklanmak istiyorum ama aynı zamanda derimi soymak da istiyorum. Belki de hak etmediğim bu bedenden kurtulursam tüm düşüncelerim duracak. Uyuşmuş hissetme çaresizliği her şeyi tüketiyor; sadece onu kapatabilmek istiyorum.

Kafamdaki tüm sesler bana bağıryor, değersiz olduğumu, bir kullanıcı olduğumu, lanet bir canavar olduğumu söylüyor. Elvor tarafından el üstünde tutulmayı ya da Judd tarafından sevgilim diye çağrılmayı hak etmiyorum. Tutkunun sancıları içinde Toth'un ısırığına bile değmem. Hiç düşünmeden omzumu ovuyorum; ısırik uzun zaman önce iyileşmiş.

Keşke zihnim de bedenim kadar kolay iyileşebilse.

"Beni kullandığını itiraf edersen seni hemen öldürürüm, böylece burada daha fazla acı çekmek zorunda kalmazsın," diyorum ona usulca, bitkin hissederek.

"Mara, ben-"

"Sana bu teklifi bir daha yapmayacağım, Beelzebub. Şimdi bana her şeyi anlat, ben de senin için bu işi bitireyim," diye tekrarlıyorum bıçağı odanın içinde sallayarak.

Hıçkırarak ağlıyor ve bana bakıyor. Burnundan sümük akıyor ve çok acınası görünüyor. "Lucifer kontrolden çıkmıştı. Melekler Cehennem'i ele geçirmek için manipüle edebilecekleri birini istiyorlardı. Ben sadece daha yüksek rütbeli olmak ve ne kadar faydalı olduğumu görmesini istedim. Bana güvenmediği için pişman olacaktı; ne kadar yardımcı görecekti. Bunu yapacağını biliyordum.

Cehennem'i ele geçirir geçirmez bunu içimde gördüm. Güçlüsün ve aynı zamanda tek seçeneğimizdin," diye itiraf ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve odaya bakıyorum. "Sana kim işkence ediyordu?" Ona soruyorum. Bunun üzerine derin bir nefes alıyor.

"Çoğunlukla Lilith."

"Neden?" Başımı eğerek soruyorum. Gözlerini yine kaçırıyor ve yemin ederim patlayacağım. Bakışlarını tekrar bana odaklaması için çenesini tutuyorum. "Neden?" Yüzüne haykırıyorum, içimdeki öfke kontrol edilemiyor. Kendimi ifade etmek için bildiğim tek çıkış yolu şiddet. Şu anda gözlerini oyup ona yedirmek istiyorum.

"Kız kardeşini öldürdüm," diyor ve ben nefes veriyorum.

Bu... bu Beelzebub'ı burada tutmak için yeterince geçerli bir sebep. Sanırım... Bilmiyorum.

Neden hayatımın her yönü lanet bir yalan gibi geliyor? Saç diplerimi tutuyorum ve sinirli bir çığlık atıyorum.

"Lütfen, Mara. Lütfen buna bir son ver," diye yalvarıyor bana.

Bunu düşünüyorum; beni inciten başka bir insanı varoluşundan kurtarmanın ne kadar iyi hissettireceğini. Ama sonra kalbimin küçük bir parçası beni durduruyor. Lilith bir kez olsun benden bir şey istemedi. Elvor'la birlikte olmamı istedi. Beni çukurun derinliklerine kadar kovalamadan önce kim olduğumu bilmesinin sebebi oydu. Cehenneme geldiğimden beri benim için saçımı yaptı, elimi tuttu.

İntikamını elinden almak bana bile duygusuzca geliyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Seni göreceğim," diyorum ona.

"Hayır, lütfen. Lütfen beni burada bırakma. Onca yıl sana baktım! Sahip olabileceğin en iyi insanlara sahip olduğundan emin oldum. Her zaman sana hizmet etmek istedim."

"O zaman hayatını burada, çukurda yaşayarak bana hizmet edebilirsin," diye karşılık veriyorum, odayı ve Beelzebub'la ilgili kalan tüm hislerimi arkamda bırakarak.

Midem bulanıyor. Kendime bile güvenemezken burada yaşamaya nasıl devam edebilirim? Farkında bile olmadan insanları sürekli zorluyor muyum? Babam beni gerçekten burada istiyor mu? Yoksa siren doğam etrafımdaki herkesi cezbediği için mi?

Daha önce de kendimden nefret etmişim.

Kim olduğuma ve insanlara ne yaptığıma dair gerçekten köklü bir nefret.

Ama şimdi? Artık ne kendi düşüncelerimi ne de hak etmediğim bu bedenin kaşıntısını dinlemeye bile dayanamıyorum. Bu daha da belirginleştiriyor

Farkında olmadan etrafımdaki herkesi manipüle ediyormuşum. Ben kendime bile tahammül edemezken, başkası nasıl etsin?

Elvor ve Judd'ın bana nasıl baktıklarını düşündüm. *Gerçek değildi.* Şefkat, şehvet, söylenen tatlı sözler... Hepsi yalandı. Ve bu, sahip olduğumu bile bilmediğim bu yeteneğin sadece bir faktörüydü. Bilmediğim başka neler yapabilirdim?

Acınası ve mızımız olmamın yanı sıra şiddet yanlısıyım ve hâlâ annemi bulmam gerekiyor. Çukurun derinliklerine doğru ilerlerken ayaklarımı hareket ettiren tek şey saf intikam. Kulüpte hissettiklerimin aynısını hissediyorum ve pencerelere bakmadan önce bile onun bu katta olduğunu biliyorum.

Baktığım ilk pencere beni güldürüyor, ki şu anki durumum düşünüldüğünde bu çok saçma. Bu Marge, benim lanet olası kamp danışmanım. Tam bir karmaşa içinde ve Elvor'un ona bunca yıldır işkence ettiğini düşünerek kalbim bir an için duracak gibi oluyor.

Hayır, kesinlikle olmaz. Artık Elvor'u düşünemiyorum. Bu beni sadece üzüyor. Marge'ı olduğu yerde bırakıyorum ama cep telefonu numarasını aklıma not ediyorum; er ya da geç küçük bir toplantı yapmamız gerekebilir.

Annemin hangi nezarethanede olduğunu bulmam sadece birkaç bakışımı alıyor. Hücreye kapatılmamıştı ve bunun henüz kimsenin ona ulaşamadığı anlamına geldiğini varsayıyorum. Mükemmel, onu parçalara ayırmak için ilk hakkım var.

Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Bunların hepsi çok dramatikti."

"Bana nasıl çalıştığını anlat," dedim ona. Zorlama yeteneğim çalışmıyor ona.

"Ne işe yarıyor?" diye soruyor, tıbbi koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarken sesi benimle yorulmuş gibi çıkıyor. Üzerinde hâlâ kulüpteki gösterişli kıyafeti var ve boynunda kurumuş kan var.

"Siren olmak, insanları etkilemek," diyorum.

"Bunu beni öldürmeden önce de sorabilirdin, biliyor musun?"

"Değer verdiğim birine zarar verecektin," diye itiraz ediyorum.

Dilini şaklatıyor ve gülümsüyor. "Bu kadar, değil mi? Buraya annenin her şeyi daha iyi yapacağını umarak mı geldin? O adamların seni olduğunun ötesinde istediklerini söylememi mi?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Ben bile seni istemedim, hayatım. Neden başkası istesin ki?"

Öfkelenmeden konuşabilmek için otuza kadar saymam gerekiyor. İsteddiği şeyin bu olduğunu biliyorum. Beni harekete geçirecek kadar sinirlendirmek, ama ona bu zevki tattırmayacağım. En azından henüz değil ve bunu yaptığımda, canımı acıtmayı planlıyorum.

"Yani bu her zaman olan bir şey mi? Siren olmanın cazibesi mi?" Sesimi eşit tutuyorum ve Lorelei gözlerini deviriyor.

"Elbette öyle. Sirenler, zorlamadan gelen güç olmadan binlerce yıl yaşayamazlar."

"Keşke seni hiç bulmasaydım," diye hırlıyorum ona.

Gülümsüyor. "Sanırım gücümün burada, Cehennem'de ne kadar işe yaradığını görmemiz gerekecek. Eminim gardiyanım yeterince çabuk uyumlu hale gelecektir."

Bunun olmasına izin veremem.

Lorelei'yi yatağa yatırıp yüzünü aşağı doğru ittiğimde Lorelei gülümsemekten çığlık atmaya başladı. Benimle mücadele etmeye çalışıyor ama ağzını zorla açmaya çalıştığım için hiç şansı yok. İyi bir mücadele veriyor, ağzını açmıyor ve çenesini mümkün olduğunca sıkı tutuyor. Yüzüne sert bir yumruk atıyorum, çenesini açıyorum ve bir elimle dilini yakalayıp diğer elimle kesiyorum.

Acıyla çığlık atıyor ama bu, ağzına dolan kan yüzünden iğrenç, gürültülü bir çığlık. Elim kanla kaplanıyor ve dilini yerin ortasına fırlatırken onu bornozuna siliyorum. Ona benimle uğraşmaması gerektiğini hatırlatmak için.

"Sessizken çok daha sevimli oluyorsun," diyorum. Kapıyı kapatıp onu hücrelerinde kan kaybından ölmeye terk ederken, belki aynısını kendime de yapmam gerektiği düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Yeniden canlanacaktır. *Kahretsin, dilinin tekrar büyümeyeceğinden emin olmalıyım.* Elvor'un insanların parmaklarını dikmek zorunda kaldığını düşünürsek muhtemelen çıkmayacaktır. Belki yarın Lorelei'ı bir kez daha ziyaret ederim.

Lisa'nın cesediyle ilgilenmem gerektiğini biliyorum ve muhtemelen beni sorgulamak isteyen birçok insan var. Ama tek yapmak istediğim yıkılıp ağlamak, ki bu iğrenç bir şey. Dilimi kesmenin, zihnimde öfkelenen her şeyi gerçekten hissetmeme izin vermekten daha iyi olacağından eminim.

Bunun yerine, bir anlığına da olsa tüm çalkantılı düşüncelerimi susturabileceğimi umarak bana huzur veren tek yere gitmeye karar veriyorum.

BÖLÜM 21

T u kıyıda oturup yanımdaki kum parçasını çizerken simsiyah sular bana göz kırptıyor. Sahilde bulabileceğiniz kumlara benzemiyor; çoğunlukla karınca tepelerinden oluşan iğrenç bir kum ama umurumda değil.

Bir yanım göle atlamayı ve dibe hapsolmuş ruhlarla oynamayı düşünüyor. Ama yapmayacağım. Her şeyin berbat olması pes etmek için bir sebep değil. *Şey, belki.*

Arkamda birinin sesini duyuyorum ve çocuklardan biri olduğunu düşünerek inliyorum. Ama onun yerine hiç beklemediğim bir kişi.

"Blair?"

"Selam," diye selamlıyor, oturuyor. "Hâlâ Michael'ı aramıyor musun?"

İç geçiriyor ve sırt üstü uzanıyor, ben de aynısını yapıyorum. "Evet ama elimizde hiç ipucu yok. Daha fazla insana ihtiyacımız var."

"Kendi tarafımızda pek bir şey yapamadığımız için üzgünüm," diye yakınıyorum, kalın, koyu gri bulutlara bakarak. Bir tanesinin dil şeklinde olduğuna yemin edebilirim ve bu beni neredeyse gülümsetiyor.

"Küçük yan görevin için seni suçlamıyorum," diyor ve ben irkiliyorum.

"Anneni öldürmenin sebebi benim," diye uyarıyorum. Muhtemelen önceki halimde yaptıklarımdan dolayı ilk kez gerçekten suçlu hissediyorum. Blair'in annesiyle ilişkisinin nasıl olduğundan emin değilim ama onu kızına karşı bu kadar kolay manipüle edebilmem iyiye işaret değildi. İkimiz de kendi hayatlarımızı öldüren mükemmel bir çift kız kardeş değil miyiz?

yabancılaşmış anneler. Blair bana kızgın görünmüyor; aksine sakın, soğukkanlı ve akli başında. *Kahretsin, her şeyi bir arada istiyorum.*

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda o kadar da üzgün değilim, özellikle de şimdi." "Neden özellikle şimdi?"

Merak ediyorum.

"Bu şeytani tarafımı tamamen kucaklayabilmek farklı hissettiriyor. İnsanların ne düşündüğünü ve genel olarak insanları daha az önemsiyorum."

"Şimdiye kadar hep böyle hissettim," diye cevap veriyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Neden benimle konuşmak istiyorsun?"

"Sen benim kız kardeşimsin. Ve sanırım tanıdığımız herkes arasında annesini öldüren tek kişi benim. Yani eğer birini arıyorsan, sanırım o kişi ben olurum," diyor omuz silkerek. Onda herhangi bir alaycılık sezmiyorum ve onu benimle konuşmaya zorlamadım. Sadece bizi birbirimize bağlayan kan bağı nedeniyle yanımda olmak isteyebileceği gerçeği baş döndürücü ve bunaltıcı.

Ona göz kırpıyorum; birbirimize benziyoruz ama aynı zamanda çok farklıyız. İçimdeki paranoyak parçanın bu nezaket ve zeytin dalına güvenmemem konusunda beni uyarmasına engel olamıyorum ama yine de ona bir can simidi gibi sarılıyorum. Bağlantıya duyduğum çaresizlik, sahip olabileceğim tüm şüphelerden daha ağır basıyor.

"Merak ettiğin buysa, bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Tam bir amcıktı."

"Çoğu siren öyledir. Alınma ama" diyor bana bakarak.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyorum.

"Judd temelde bu konuda bir şekilde buraya geldi, Lucifer'e hayatın için korkarak gittin. Toth'un seni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama geri döndüğünde ne yapmak isteyeceğini biliyorlardı. Babam Lorelei'yi senin onu bulacağını bildiği için oraya koydu," diyor bana.

"Bu yeteneğe sahip olduğumu bilerek artık söylediğim veya yaptığım herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?" Ona soruyorum.

"İşler öyle yürümüyor. İnsanları sürekli olarak zorlamıyorsunuz," diye karşı çıkıyor.

"Bunu bilemezsin."

Tekrar konuşmadan önce kaşlarını çatıyor. "Madem her zaman insanları zorluyordun, o zaman neden ilk başta senden hoşlanmadım? Neden cehennemdeki herkes ayaklarına kapanmadı? Emrini yerine getirmesi için birine aktif olarak serenat yapıyor olman gerekir."

"Sadece ne zaman yaptığımdan emin değilim," diye itiraf ediyorum usulca. "Neyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum."

"Hiç gerçekten bildin mi?" diye soruyor.

"Sanırım hayır. Hâlâ Cehennem'i ele geçirip geçirmeyeceğimi tartışıyordum."

Gülüyor ve sanırım tanıştığımızdan beri ilk kez güldüğünü duyuyorum. "Biliyor musun, deli olabilirsin ama bence eğer açık olursan arkadaş olabiliriz."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?"

"Çünkü kimsen yokmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve biz kız kardeşiz. Kız kardeşlerin kavga etmesi, barışması ve sonra tekrar arkadaş olması gerekir,

değil mi?"

Omuz silkiyorum çünkü daha önce aile dinamikleri hakkında pek düşünmemiştim. Bunların nasıl işlediğinden gerçekten emin değilim.

"Yaptığım her şey için özür dilerim, Blair," diyorum ona. Bu sefer ciddiymdim. Bu, birilerinin bana güvenmesini sağlamak ya da aklım başımda gibi görünmek için bir komplo değil. Ateşkes yapmak için bana kendi isteğiyle gelen bu insanı incittiğim için gerçekten pişmanlık duyuyorum.

"Sonunda her şey yoluna girdi. Ayrıca Stevie'ye zarar vermedin. Yaralamış olsaydın, o zaman farklı bir hikaye olabilirdi."

Yüzümü buruşturdum ama başımı salladım. Kızıl saçlı cadıdan hoşlanmıştım. "Onun için endişeleniyor musun?"

"Daha çok gelecek için endişeleniyor. O... bizim gibi değil. Çok tatlı, şiddeti sadece kendini savunmak için kullanıyor. Onu kaybetmekten korkuyorum."

Kıskanmamaya çalışıyorum. Blair'in birden fazla en iyi arkadaşı olabilir. Sadece onun en iyi arkadaşı olmak için daha çok çalışmam gerekecek.

"Onun ruhunu cehenneme yollamalısın," diyorum ona.

"Biliyorum ama nasıl? Kendini buraya göndertecek kadar kötü bir şey yapmaz."

"Siz varsınız, o iki iblis de onun peşinden koşuyor. Eminim ikna edilebilir ya da kandırılabilir."

"Ne öneriyorsun?" Blair soruyor.

Dilimden çılgın fikirler dökülüyor ve Blair'le bu gölde ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama gerçekmiş gibi geliyor. Arada bir laf atıyor, böylece benimle aynı fikirde olması için onu zorlamadığımı biliyorum.

Bu bana kontrol etmeyi öğrenebileceğim bir şey olduğunu düşündürüyor. Ama zaten verdiğim zararlar, Elvor ve Judd bana kızacak mı?

unuttun mu? Birlikte geçirdiğimiz tek samimi anı unutturduğum Toth'tan bahsetmiyorum bile.

"Malikâneye geri dönmeliyiz," diye öneriyor Blair ve ben inliyorum. "Muhtemelen babamla da konuşmalısın," diye hafifçe azarlıyor.

"Muhtemelen beni hayal kırıklığına uğratmıştır," diye sızlanıyorum.

"Ben de yaşlı adama hâlâ çok kızgınım. Ama ona biraz daha güven. Düşündüğünüz kadar kötü olmayacağına söz veriyorum."

"Ona yanlışlıkla bir iblisi öldürdüğümü ve onu bir dolaba tıktığımı söylemek için muhtemelen iyi bir zaman değil."

Blair'in gözleri bir an için büyür ve sonra yumuşar. "Belki bunu başka bir zamana saklayabiliriz," diye kabul eder.

Malikâneye geri dönmek için portal yerine yürümeye karar verdiğimizde minnettarım. Kafamı için birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Blair'in söyledikleri mantıklı ama yine de inanmıyorum. Doğuştan sahip olduğum bu laneti bile bile neden beni gerçekten istesinler ki?

Ön kapılara ulaştığımızda gerçekten emin görünmüyor olmalıyım. Kapıların bizim için açılmasını beklerken, "Her şey yoluna girecek, Mara," diye cesaretlendiriyor.

"Buna inandığımdan emin değilim."

"Git Lucifer'la konuş, sonra da adamlarını görmeye git. Muhtemelen yarın erkenden Dünya'ya dönüyor olacağım."

"Blair?"

"Öyle mi?" Bana dönüyor ve gözlerinde bir pembe girdap yakalıyorum. Gözlerim bu renge döndüğünde, bunun o kişiye karşı bir tür sevgi beslediğim anlamına geldiğini zaten biliyorum. Daha önce birinin niyetini okumak benim için hiç bu kadar açık ve kolay olmamıştı. Benden nefret etmeyen bir ablam olduğunu fark etmek, ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Stevie konusunda neye ihtiyacın olursa, ben oradayım."

Lucifer'in ofisine doğru tek başıma yürürken sırtarak başıyla sert bir selam veriyor.

Kapıyı çaldığımda içeride biri onunla konuşuyordu ama bunun beni caydırmasına izin vermeyip içeri giriyorum. Bana tiksintiyle bakan Toth ile hararetli bir konuşma yapıyor. *Elbette o da böyle hissediyor.*

"Bana neyi unutturdun?" Toth parmağıyla beni göstererek suçluyor.

"Toth, mantıklı olalım," diye ikna ediyor Lucifer.

"Mantıklı mı? İstedğin gibi Dünya'ya gittim ve o üç kişiye bakan mutlak kaosa bakıcılık yaptım.

raporunu okudum ve hafızamdan bazı parçaların eksik olduğunu fark ettim. Ne yaptın Mara?" Toth başka tarafa bakmamı istiyor.

Lucifer, "Yürü git," diye gürlüyor ve Toth hemen itaat eder.

Babam bana bakıp beni içine çekerken alıştığım koltuğa oturuyorum. Bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum çünkü bakışları çok korkutucu. İçimi dökmek ve tüm bu saçma sapan duyguları dışa vurmamı istememe neden oluyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Görüyorum ki anneni önce bulmuşsun," diye başlıyor. "Muhtemelen onu da öldürürdün."

"Buna hiç şüphe yok," diye onaylıyor ve işte o zaman kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Neden?"

"Çünkü seni incitti," diye itiraf ediyor usulca. "Senin yaratılmandaki rolünden ve gençliğin boyunca rehberlik eksikliğimden bihaber değilim. Ama tam olarak anlamama ihtiyacım var, Mara. Seni asla orada bırakmazdım."

"Blair'i orada bıraktın."

"Blair yarı cadıydı, iblisten çok ölümlüydü. Sen de sirenden çok iblissin, ölümlüler diyarı için yaratılmamışsın."

Avuç içlerimle göz çukurlarımı ovuyorum. "Dünyadayken kadınları nasıl seçeceğini gerçekten biliyordun, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor ve ikimize de birer bardak viski dolduruyor. "Ben iyi bir varlık değilim. Bunun fazlasıyla farkındayım. Hatalarımın listesi kabul etmek istemeyeceğim kadar uzun ama asla yapmayacağım birkaç şey var, o da seni, Blair'i ya da Lilith'i kasten incitmek."

İçkiyi aldım ve bir dikişte içtim. "Sanırım Beelzebub'ı çukurda bulduğumu biliyorsun."

"Onu senin öldürmediğini de biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Lilith için adil görünmüyordu." Gülümsüyor ve kütüphanesinin rafından eski bir kitabı çağırıyor.

"Sirenler, yetenekleri, tarihleri ve ilk elden anlatılanlar hakkında elimdeki en eski kaynak bu."

Birkaç sayfayı karıştırıyorum ve ona bakıyorum. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Çünkü sen benim kızsımsın ve kim olduğun ve neler yapabileceğin hakkında her şeyi bilmeyi hak ediyorsun."

"Senin sahip olmadığın yeteneklere sahip olmam umurunda değil mi?" Tepkisini ölçerek soruyorum.

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Mara, ben pek çok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil. Buranın sorunsuz işlenmesi için bana yardım etmeni istiyorum. Bu kadar uzun süre zirvede olmak yalnızlıktı. Gücünün sadece Cehennem'in varisi olmana yardımcı olacağına inanıyorum."

Şakaklarımı ovuyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

"Annem seni onunla yatman için baştan mı çıkardı? Onu unutman için seni zorladı mı? Bu yüzden mi hatırlamadın?"

Kravatını hafifçe gevşetir ve kendine bir bardak daha doldurur.

"Hayatımın karanlık bir dönemiydi. Ama yeteneğini bir ölçüde bana karşı kullanmış olması da mümkün."

"Ben öyle olmak istemiyorum. Yeteneğimi her zaman kullanmak istemiyorum."

Lucifer başını sallar ve bir yudum alır. "O zaman yapabildiğin kadar çok araştırma yapman ve yeteneğini nasıl doğru kullanacağını öğrenmen gerekecek. Bu konuda sana yardım etmek istiyorum."

Gözümden sıvı damlıyor ve ovalayarak temizliyorum. "Peki, Cehennem'de aile terapisi gibi bir şey var mı? Çünkü bugün olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye şaka yapıyorum ve onun gülmesine neden oluyorum.

"Güven bana, Sigmund'la hiç vakit geçirmek istemezsin. Sinir bozucu biri."

"Kitap için teşekkür ederim," diyorum, ayağa kalkıp kitabı göğsüme bastırarak. "Toth'un başı dertte değil, değil mi?"

Babam başını sallıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Ona bir şeyi unutturdum. Ama o yanlış bir şey yapmadı."

Lucifer bana bir kaşını kaldırıyor ama hemen yorum yapmıyor. Birkaç dakika sonra, "Bu küçük gezintinizle Cennet'e karşı resmen savaş açtığınızın farkında mısınız?" dedi.

Yutkunuyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Bu kaçınılmazdı, değil mi?"

"Daha iyi hissetmeni sağladı mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "O zaman evet, bu kaçınılmazdı."

BÖLÜM 22

I Başka biriyle karşılaşmak istemediğim için doğruca yatak odama geçtim. Bir cesedi daha dolaba tıkıştırmaya ya da kendimi bir açıklamak zorunda kalmaya ihtiyacım yok. Kitap kollarımda ağırlaşıyor ve Eski olduğunu.

Babam bunu bana isteyerek verdi. Beelzebub ve tüm niyetleri hakkında dürüsttü. Blair de öyleydi.

Peki neden hala bok gibi hissediyorum?

Neden hâlâ Cehennem'de şimdiye kadar inşa ettiklerimi hak etmediğimi düşünüyorum? Sanırım Blair ve Lucifer'in beni bu kadar kolay okuyabilmeleri konusunda daha fazla endişe duymalıyım ama duymuyorum. Bu noktada onlarla köprünün altından çok sular aktı.

Ama Elvor, Judd ve Toth...

Yüzümdeki bir tutam saç ı savuruyorum. Toth'un bana, bedenimi duvara yasladığı zamanki gibi bakmasını istiyorum. Bunca zamandır beni ne kadar çok istediğini söylediği zamanki gibi. Ama hâlâ ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyorum.

Bunun ne kontrol edemediğim siren etkisi?

Henüz itiraf etmeye ve onlarla konuşmaya hazır değilim. Uzun süre uzak kalamayacağımı biliyorum ve onların nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyorum.

İhanete mi uğradınız? Kandırıldınız mı?

Sikeyim.

Arka planda Dance Mums'ı açıyorum. Kitabı açarken Tabby Leigh'in küçümseyici sesini arka planda duymak gibisi yok.

İlk sayfaya bakabilmek için açtığımda sırt kısmı neredeyse parçalanacakmış gibi geliyor. Kıyıda bir kayanın üzerinde oturan bir kadın resmi ve uzakta bir gemi var.

Okumaya devam ettim ve kitapta sirenlerin ölümlüler âleminde ne zaman ortaya çıktığını bilmediklerini ama ana kaynağın deniz kızları olduğunu söylüyorlar. Zamanla ve karışık üreme ile sirenlerin tıpkı ölümlülere benzeyecek şekilde evrimleştiğine inanılıyor.

Artık yaşam kaynaklarını sürdürmek için ölümlü insanları tüketmeye ihtiyaçları yoktu, sadece bağılılıkları vardı.

Sirenler ilgi ve sadakatle beslenir ve bunu neredeyse yıkıcı bir düzeyde arzularlar. İç çekiyorum ve okumaya devam ediyorum.

Sirenleri, katil bir çizgiye sahip olma eğiliminde olan güzel bakireler olarak tasvir ederler. *Bu izler.*

Onlar aynı zamanda doğaüstü dünyanın göçebeleridir, diğer doğaüstü varlıklardan uzak dururken takipçi avında yalnız olma eğilimindedirler.

Bir siren tarafından yazılmış gibi görünen son birkaç sayfaya gelmeden önce sirenlerle olan etkileşimlerin bazı kişisel hikayelerini gözden .

Korkarım bu Dünya'da daha fazla kalamayacağım. Takipçilerim azaldığı için değil, ben kendim artık bu gezegende olmaya devam edemeyeceğim için. Bana kur yapan ölümlüleri büyülemek için çok fazla zaman harcadım. Artık bunu kapatamıyorum. Artık hayatımdaki hiçbir şey gerçek değil. Topladığım takipçiler bana sadece siren şarkım için geliyor, başka bir şey için değil.

Başka bir sirenden başka bir yazı daha var ve bu görmem gereken, bana bir parça umut veren yazı.

Ölümlü bir çocuğa aşık oldum. Annem onun beni gerçekten sevmediğini, sadece yeteneğimden etkilendiğini söylüyor. Ölümlülere istediğimi yaptırma konusunda tam olarak ustalaşmış değilim ve sanırım annem, siren şarkımla kandırmama gerek kalmadan gerçek bir takipçim olduğu için onu kısıyor. Bu gece birlikte kaçıyoruz ve asla arkama bakmayacağım. Ölümlü enerjiyi tüketmezsem solup gidecek olmam umurumda değil. Onunla olmak buna değer.

Eski metni bozmamak için kitabı yavaşça kapatıyorum ve yatağıma uzanıp üzerimdeki koyu yeşil örtüye bakıyorum.

Belki de siren yeteneklerimi daha önce fark etmeden Judd, Elvor ve Toth üzerinde kullandım ama şimdi fark ediyorum. Onlara karşı hislerimden şüphe yok, belki bunu düzeltebilirim?

Ne olduğumu tüm gerçekliğiyle ortaya koyabilir ve hiçbirini zorlamamak için çalışabilirim. Belki aramızda büyüyen şeyi biraz kurtarabiliriz ve umarım benden nefret etmezler.

Kahretsin, onlardan saklandığım için, Toth'u unutmaya zorladığım için çok korkağım.

Yanımdaki en yumuşak yastığı kapıyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum. Uzun zamandır ilk kez gözyaşlarımın özgürce akmasına izin veriyorum. Katartik ve mide bulandırıcı ve etrafımda utancıma şahit olacak kimse olmadığı için mutluyum.

Çok uzun zamandır kendimi kaybetmiş durumdayım. *Burada gerçekten güvende olabilir ve bir şeyler inşa edebilir miyim? Tüm gerçeği öğrendikten sonra beni affetmeseler ya da istemeseler bile mi?*

Yastık kılıfım sıırıslılam oldu ve kumaşın üzerindeki korkunç tuzlu-ıslak lekeye kaşlarımı çatıyorum.

En son ne zaman bir şeyi gerçekten hissetmeme izin verdim? Doğmuş bedenimdeyken olmalı çünkü bu duygu kesinlikle berbat. Gözlerim yanıyor ve midem ağrıyor; bunu hissetmek yerine sakinleşmek istiyorum.

Judd'dan kaçmıyor olsaydım, sonsuz saatler boyunca uyumama yardımcı olacak ne var diye bakardım. Acaba yenilebilir şeyler iblisler üzerinde işe yarıyor mu; bu gerçekten öğrenmem gereken bir şey. Ama şimdilik, sanırım kuruyana kadar bu nemin yüzümden damlamasına izin vermem gerekecek.

Gözlerim yanıyor ve midem gurulduyor ama kıpırdamıyorum. Sadece bu yatakta çürümek ve asla ayrılmamak istiyorum.

Kapı gürültüyle çalınıyor ve yastığı yüzüme daha sert bastırarak "Git buradan!" diye bağıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Elvor'un derin sesi.

"Git buradan," diye tekrarlıyorum ve bu sefer kapı daha hafif bir şekilde çalınıyor. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyoruz. O yüzden ya kapıyı açarsın yoksa Elvor kapıyı kıracak," diye uyarıyor Judd. Sesi kapıdan rahatlıkla duyulabilecek kadar netti. Malikânenin bu kısmına nasıl girebildi ki? *Elvor'a giriş izni verdiğimi biliyorum ama Judd nasıl verdi?*

"Kapıyı açmayacağım," diye huysuzca bağıyorum. Üzgün bir bok çuvalı olmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Beni yüzümden akan pembe gözyaşı lekeleri ve sümüklü burnumla göremezler. O zaman beni daha da az isteyecekler.

Elvor vahşi bir hayvan gibi kapıyı menteşelerinden kolayca söküp odama yuvarlanarak girdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ikisine de bakıyorum. İlk tepkileri, itaat etmememe tamamen sinirlenmek oluyor. Sonra, tabii ki, gözyaşları içinde, utançtan delik deşik olmuş yüzümü fark ediyorlar ve öfkeleri yerini endişeye bırakıyor.

"Beni yalnız bırakmanı söyledim," diye homurdanarak arkamı dönüyorum.

"Mara, üzgün olduğunu biliyorum. Bu yüzden buradayız," diyor Judd.

"Hayır, buradasınız çünkü farkında olmadan ikinizi de bana aşık olmaya zorluyordum. Bu yüzden sizin yanınızda kendimi çok iyi hissediyorum. Enerjimi körüklüyordunuz ve bundan haberiniz yoktu. Benden gerçekten hoşlandığınızı nereden biliyorsunuz?" Ben de karşılık veriyorum ve Judd'ın yüzü yumuşuyor.

"Çünkü sen de bana enerji veriyorsun. Sen yokken bile seni düşünüyorum. Beni gülümsetiyorsun, yaşamak istememi sağlıyorsun. Eğer beni buna zorluyorsan, gerçekten umurumda bile değil. Çünkü sen Cehennem'e gelmeden önce perişan haldeydim. Bana yaşamak için bir sebep verdin" diyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Sana böyle hissettiren benim siren yanımdır, gerçek ben değilim," diyorum sessizce ve o da başını sallıyor. Elvor orada dururken o yanımdaki yatağa oturuyor, yüzünü okumak zor.

"Bu doğru değil. Benimle dans etmek isteyen, kendinden emin bir şekilde bana ne yapacağımı söyleyen, yeni şeyler denemeye istekli kızlardan hoşlanırım. Bir elbiseyi çalıp alışveriş salonunun zemininde değiştiren kızı ya da dans pistinin ortasında bir vampiri öldürecek kadar kıskanan kızı seviyorum. Beni güldürüyorsun ve etrafında olunabilecek en eğlenceli kişisin. Bunların siren olmakla ne alakası var?"

"Bilmiyorum, ama eminim çoğunun benim bir siren olmamla ilgisi vardır. Benden çok çabuk hoşlandın Judd. Elvor da öyle. Belli ki bu doğal değildi."

"Mara?" Ben başka tarafa bakarken Judd inanamayarak nefes alıyor. Çenemden tutup yüzümü ona bakmam için geri çektiğinde şok oluyorum. "Artık cehennemdeyiz. Her şey farklı. Sana seni sevdiğimi ve siren tarafını umursamadığımı söylüyorum. Eğer sana enerji veren şey seni önemsememse, o zaman beni kullan."

"Sadece kim olduğum için istenmek istiyorum," diyorum. Hayatımda hiç bu kadar savunmasız olduğumu hatırlamıyorum. Judd gözyaşlarımı siliyor ve bu çok tatlı. Aynı anda hem değer veriyorum hem de nefret ediyorum.

Bir sonraki konuşan Judd değil, Elvor. "Gidelim," diyor.

Yataktan kalkarken hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla kim olduğum için istenmek istediğimi söyledim ve senin cevabın *gidelim* mi?"

Elvor beş adımdan kısa bir sürede yüzüme bakıyor. Bana kaşlarını çatarken iri eli çenemi sertçe kavırıyor. "Evet. Hadi gidelim. Seni ne kadar çok istediğimi göstereceğim. Ama bunu Lucifer'in malikanesinde yapamam."

Yutkunuyorum ve devasa fae'ye bakıyorum.

"Kızgın değil misin?"

Başını sallıyor.

"Benden nefret etmiyor musun?"

İç geçiriyor, yüzümü avuçlamak için kayıyor. "Küçük prenses, sabrım tükeniyor. Aptalca soruların bitti mi?"

"Onlar aptal değil," diye karşılık verdim.

"Bizim için öyleler. Senin ne olduğun hiçbir şeyi değiştirmez, Mara," diye araya giriyor Judd. Ayağa kalkıyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum.

"Neden herkes bana bu kadar iyi davranıyor? Sadece buraya gelmek, somurtmak ve her şeyi kabullenmeye çalışırken üzölmek istedim. Ama hayır, herkes ısrarla

bana nazik davranıyor. Bu beni hasta ediyor."

"İyi. Artık kibarlık yok," diyor Elvor ve beni omzunun üzerinden fırlatıp kıcıma sert bir şaplak attıktan sonra Judd'a elini uzatıyor.

Ben daha tek kelime bile edemedim Elvor hepimizi çukurdaki odasına götördü. Beni kabaca yere bırakıyor, bedenim şiltinin üzerinde zıplıyor.

Ona suratımı asıyorum, o da bana kaşlarını çatarak bakmaya devam ediyor ve iri parmaklarından birini göğsüme doğru tutuyor. "Artık kaçmak yok."

"Ben kaçmadım," diye itiraz ediyorum.

"Sen yaptın," diye karşı çıkıyor, şımarıklığımdan dolayı öfkeli görünüyor.

"Lanet olası Toth'un beni bir grup melekten kurtulmak için bir depoya götörmesi üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu."

"Kaçtın," diye homurdanıyor. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ama hâlâ onunla göz göze gelemiyorum, bu yüzden yatağın üzerinde ayağa kalkıp yüzünü işaret ediyorum. Bu adil görünüyor.

"Tabii ki kaçtım! Herkesin yaptığı gibi sen beni terk etmeden önce ben kaçtım. Ben burada kalmaya değmem." Bunu yüzüne haykırıyorum ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yutmak istiyorum. Acaba çukurun bir yerinde içine atlayabileceğim büyük bir delik var mı?

Elvor yüzümü sertçe kavırıyor, her kelimeyi telaffuz ederken parmakları neredeyse derimi kazıyor. "Sen. *Benimsin*."

Gözlerim akıyor, yepyeni bir nedenle sulanıyor ve Judd araya giriyor. için Elvor'un koluna dokunurken nazik davranıyor.

Onun sakinleşmesini istemiyorum; bir yanım yaptığım her şeyin bedelini bana ödetmesini istiyor. Onları kullandığım gibi kullanılmayı hak ediyorum.

"Mara, lütfen seninle ilgilenmemize izin ver. Senin için çok endişelendik. Sen bizimsin. Sana göstermemize izin ver," diye yalvarıyor Judd bana. Ona inanmak, hem onlara hem de kendime güvenmek istiyorum. Elvor ellerini yüzümden çekip kalçalarımı tutuyor.

"Seni zorlamadığımı nasıl bilebilirim? Bunun gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?" diye sordum.

Elvor inliyor ve işte o zaman gücünü üzerimde hissediyorum. Boğucu, hapsedici ve korkutucu hissettirmeli. Neyse ki ellerini kalçalarımına koymuştu, bu yüzden yatağa yığıldığımda yumuşak bir geçiş oldu.

Rahatlamış gibi hissediyorum.

Gözlerimi hareket ettirebiliyorum ama başka hiçbir şey yapamıyorum. İri fae iblisi felç etme yeteneğine sahip ve bir kez olsun her şey benim elimde olmadığı ve bu anı mahvetmemin bir yolu olmadığı için şükretmekten kendimi alamıyorum. Neyi hak ettiğimden emin değilim ama onların istediklerini almayı hak ettiklerini biliyorum.

BÖLÜM 23

I ona karşı gücümü kullanmaktan başka çarem yoktu. Kontrolü ele almam ve bunu kendisi için daha iyi hale getirmem için bana bağılıyordu. Hepimiz için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmemin tek yolu bu. gerçek o o benim duygularımdan şüphe için bile bir an Kabul edilemez.

Kime ait olduğunu ve soyunun ne olduğunu umurumda olmadığını öğrenmek üzere. O benim ve zamanın yarısında beni zorlasa da umurumda değil. Mara'nın bana ne yapacağımı söylediği bir hayatı, onsuz bir hayata tercih ederim.

Üçümüzün sahip olduğu tüm dinamikten kendisinin sorumlu olduğunu düşünmesi bana komik geliyor. Ona hükmettiğimde çok güzel kıvrılıyor. Bir an için bile olsa kendinden şüphe etmesinden nefret ediyorum.

Muhtemelen hepsi Toth'un suçu.

Annesini öldürdükten sonra üzgün görünüyordu, ancak Toth tarafından alındıktan sonra yanında taşıdığı bu yıkım rahatsız edici.

Mara yatakta hareketsiz yatarken Judd önce bana sonra da Mara'ya bakıyor. "Ona ne yaptın?"

"Felçli," diye cevap veriyorum ama gerçekten felçli değil. Çoğunlukla sadece aciz durumda ve benim irademde. "Hissedebiliyor ama hareket edemiyor."

"*Hissedebiliyor* mu? Farkında mı?" Judd, göz kırpan Mara'ya bakarak soruyor. "Sorun olmazsa bir kez göz kırp," diye soruyor ve o da bir kez göz kırıyor.

Kalçasına bir şaplak atıyorum ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. "Judd amını benim için hazırlayacak," diyorum ona. Judd gözlerini kocaman açarak bana bakıyor,

ve yabancı bir dil konuşmuşum gibi gözlerini kırıştırıyor. Mara'ya karşı zaten yeterince sinirliyim, bir de onun zorluk çıkarmasına ihtiyacım yok.

Arkasına geçiyorum, kulağına fısıldarken siyah saçlarını parmaklarımın arasında tutuyorum. "O bizim, göster ona."

"Tatlım, istediğin gerçekten bu mu?" Judd ona tekrar soruyor ve o da bir kez göz kırptıyor. "Yani orada öylece yatıp kabul mü edecek?" Judd bana inanamayarak soruyor.

"Evet, şimdi sana söyleneni yap," diyorum alçak bir ses tonuyla. Kalçalarını ovarken ve gevşek vücuduna bakarken saçlarını bırakmayarak hakimiyetimi gösteriyorum.

Yeteneğimi cinsel olarak kullanmaktan hoşlanmıyorum ama şu anda öğrenmeye ihtiyacı var. Bu aynı zamanda onu ihtiyacım olan şekilde esnetmek için mükemmel bir yol.

Judd'ın kafası karışmış görünüyor, ben de iç çekiyorum.

"Eğer iyi biriye, bazı uzuvlarını kullanmasını sağlayabilirim," diye elimi sallayarak teklif ediyorum. Benim yeteneğim, felç yeteneğine sahip olduğunu bildiğim diğer iblislerin çoğundan daha güçlü. Birincisi, bunu diğer iblisler üzerinde kullanabiliyorum ve vücudun hangi bölümlerinin felç olmasını istediğimi yönlendirebiliyorum.

Sesi masanın dışında. Eğer bizi kontrol eden şeyin bu olduğunu düşünüyorsa, sesini almak basit bir çözüm. Ama beni memnun ederse, belki kollarına ya da bacaklarına erişmesine izin verebilirim. Yine de onun ukalalığını seviyorum. Bunu kullanamayacak olması çok yazık.

Pantolonunu indirip sikini serbest bıraktığımda Judd'a olan kızgınlığım zirveye ulaşıyor. Birkaç kez okşadım, sertleştiğinin farkındaydım. Bu düşünce onu da hepimiz kadar tahrik ediyor; sadece ölümlülerin ahlaki standartlarına daha sıkı tutunuyor. İç çekiyor ve Mara'ya dokunmaya devam ediyor, zaman geçtikçe bu fikre daha da kapılıyor.

"Durmamı istiyorsan gözlerini devir," diyor Mara'ya. Bu kadar tatlı birinin nasıl iblis olduğundan emin değilim. Onu hem seviyorum hem de bu yüzden ondan nefret ediyorum. Mara ve benim için bu tatlı, sadık oyuncak olarak kalmasını istediğim kadar pençelerimi ona batırmak ve onu yozlaştırmak istiyorum.

Mara bir kez göz kırptıyor, gözleri morarıyor. Ona sırtıyıyorum ve Judd'a doğru eğiliyorum, sert bedenim onunkine yaslanıyor. "Mor," diye fısıldıyorum gözlerini işaret ve Judd titriyor.

Sonunda dürtülerine boyun eğiyor, artık kadının bunu istediğine tamamen ikna olmuş durumda. Elleri şefkatle kalçalarından yukarı kayıyor ve külotunu yavaşça bacaklarından aşağı indiriyor.

Öne doğru eğilip Mara'nın çenesini kavıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve biliyorum ki yüzünü hareket ettirebilseydi sırtıyor olurdu. "Judd'ın yumuşak dokunuşlarının tadını çıkar prenses. Bunu benden alamayacaksın."

Yüzünü bırakıyorum ve dikkatimi Judd'a veriyorum, burada olduğumu bildiğinden ve Mara'yı uygun gördüğümüz şekilde kullanmak için tam desteğime sahip olduğundan emin oluyorum.

Bir prenses olabilir, Cehennem'in varisi olabilir ama her şeyden önce bana ait. Gerçekten ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum. Ama şu anda tamamen benim merhametime kalmış durumda ve her saniyesini seviyor.

Bu odadan zar zor yürüyerek çıktığında, Judd ve benim onun hakkında ne hissettiğimiz konusunda artık hiçbir şüphe kalmayacak.

Judd nazik ve dindar bir şekilde kızın amını parmaklayarak yeterince ıslak olduğundan emin oluyor. Amcığı, açgözlü küçük şeytan gibi parmaklarını emiyor ve Judd titriyor, içine girmeden önce horozunu ıslaklığıyla kaplıyor.

Mara'nın gözleri biraz daha açılıyor ve eğer konuşabilseydi onun için ağlayacağını biliyorum.

Judd'ın pantolonunu tamamen çıkarmasına yardım ediyorum ve avucuma tükürüp Mara'yı sikerken onu arkadan okşamaya başladığımda kendime engel olamıyorum. Parmaklarım her itişte göt deliğinin etrafında halkalanıyor.

"Sikeyim," diye tıslıyor, Mara'nın kalçalarını genişçe tutarak ona borçlu olduğu şeyi alıyor ve tatlı prensesimize bizim için ne anlama geldiğini gösteriyor. Judd'ın omzunu aşağı doğru tutuyorum, böylece ben tekrar tükürürken Mara'nın vücuduna bastırmak zorunda kalıyor. Bu kez tükürük kıcının çatlağının üzerine düşüyor ve aşağıya doğru süzülüşünü izliyorum. Islaklığı hevesle parmaklarımla topluyorum ve o kızımızı sikerken ben de onu sikmeye başlıyorum.

Kalçaları Mara'nın tenine çarpıyor ve Mara'nın gözleri uzun süre tek renk kalamıyor, doğal mavisi, pembesi ve moru arasında gidip geliyor.

Ona bu kadar kızgın , bunun ne kadar değerli olduğunu düşünürdüm.

Şu anda değerli olan onun sessizliği, itaati ve amcığının yatak çarşaflarına damlaması.

"Tam orası," diye inliyor Judd, parmaklarımı dar deliğinin içine sokup o mükemmel noktaya sürtünürken. "Kahretsin, Mara," diye inliyor boynuna karşı, onu becerirken ve yüzünü kucaklarken.

Judd onu sikerken o orada yatıyor, bana bakıyor ve ben de onu parmaklarımla sikiyorum.

"Onun için ne kadar önemli olduğunu görüyor musun?" Parmaklarımı içine sokup çıkarırken, alaycı bir tonda ona söylüyorum, hızını yönlendiriyorum.

onu beceriyor.

Judd, Mara'nın bedenini sevgiyle, onu ezmek için nazikçe kucaklıyor. Kalçaları teklerken ve parmakları Mara'nın saçlarına dolanırken parmaklarının etrafında kenetleniyor. Kulağına fısıldıyor, gözleri sulu ve pembe. En tatlı gözyaşının gözünün kenarından düştüğünü ve saf bir mutlulukla gözlerini kapattığını izliyorum.

Judd onu döleriyle doldururken düşük bir inilti çıkarıyor. Parmaklarımı yavaşça çekiyorum ve dik durmak için kendini toparlamasını izliyorum. Mara'nın bacakları ardına kadar açık duruyor ve adamın yaptığı pislği saklayamıyor.

Adamın dölleri içinden kaymaya çalışırken ıslak amcığı damlıyor.

"Otur," diye emrediyorum Judd'a, köşedeki sandalyeyi işaret ederek. Her zamanki uslu çocuk, hemen dinliyor. Mara bakışlarıyla onu takip etmeye çalışıyor ama Judd görüş alanının dışında. Şu anda sadece bana odaklanabiliyor.

Tuvalete giderken onu yatakta yatar, bekler ve merak eder halde bırakıyorum. Ellerimi yıkıyorum ve soyunuyorum. Beni ilk kez çıplak görecektim ve bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim.

En iyisi konuşmaması. Ben en çok sessizlikte rahat ediyorum ve sanırım sahip olduğumuz şeyin boyutunu tam olarak anlamasının tek yolu bu. Bu bir karasevda değil; o benim saplantım, zorlama ya da değil.

Sikim sertleşti ve aynada birkaç kez okşadım.

Formum konusunda güvensiz değilim, sadece bunu başkalarına gösterme konusunda isteksizim. İç çekiyorum ve eğer onun bu kurun her parçasını kabul etmesini istiyorsam, benim de aynısını yapmam gerektiğini fark ediyorum.

Yatak odasına doğru ilerliyorum. Judd bana kocaman gözlerle bakıyor ve sikimi gördüğünde ağzı açık kalıyor.

Umarım bir gün onu arkadan vurabilirim. Ama bu Mara'nın ihtiyacından daha fazla pratik gerektirecek. *Bir gün.*

Mara'nın gözleri bir renk kaleydoskopuna dönüşüyor, ben onun cansız bedenini istediğim gibi hareket ettirirken, deşifre edemeyeceğim kadar çok. Yüzünü görebilmek çok önemli, bu yüzden mükemmel kıcının altına bir yastık yerleştiriyorum ve sikimi hassas küçük klitorisinin üzerinde kaydırmadan önce ona vuruyorum.

"Hepsini alacaksın," diyorum ona.

Mor gözler.

Ona sırtıyıyorum ve ıslak amını sikimi yağlamak için kullanıyorum.

"O tatlı amcığın her santimini alacak ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Hoşuna gitti mi, küçük prenses? Benim merhametimde olmak, izin vermek

vücudunu kullanabilir miyim?"

Kalçasını ovuyorum ve ona sırtıyırım. "Konuşmanı dinlemeyi seviyorum ama sessiz itaatini daha çok seviyor olabilirim."

Judd'ı köşede çoktan sertleşmiş sikini okşarken yakalıyorum ve benim de onun sessizliğine ihtiyacım olduğunu bilmesine seviniyorum. Odanın huzurlu sessizliğinde özgürce konuşabileceğimi hissediyorum.

Judd'ın dölünü onun sıcak merkezine geri itmek için sikimin ucunu kullanıyorum ve onun amcığının etrafımda onun salgısını dışarı itmeye çalışmasını büyülenmiş bir şekilde izlerken göğsümden çıkan inilti neredeyse gırtlaktan geliyor.

"Buna izin veremem bebeğim. Beni almak için Judd'ın dölünün her damlasına ihtiyacın olacak." Ucuyla başlıyorum, girişine doğru itiyorum. Gözleri açılıyor ama benimkileri bırakmıyor. Ben yavaşça üzerinde çalışmaya başladığımda kolları iki yanında gevşek duruyor.

Ben daha sert ittikçe amcığı direniyor ama gözlerindeki direnç ve istek bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. O da en az benim kadar istiyor; hatta benden daha çok ihtiyacı olabilir.

Ona karşı daha sert itiyorum, duvarları şaftıma karşı geriliyor. Kanalı o kadar sıkı ki bir an hareketsiz kalmak zorunda kalıyorum, sadece içine çekiyorum. Amının dudakları genişçe açılmış, sikimin etrafına sarılmış ve ben titriyorum.

"Daha fazlasını istiyorsun, değil mi prenses? Her şeye ihtiyacın var. Sana benim olduğunu göstermemi mi istiyorsun?"

Mordan pembeye.

Vücudunun direnci rahatsız edici ama ikimizi de bunun ötesine itiyorum. O ölümlü değil. O Cehennem Prensesi.

"Alabilirsin, bu am benim sikmem için yaratılmış."

Gözünün kenarından bir damla yaş yuvarlanıyor ve ben onu yalıyorum, daha derine iterken yüzünü kavırıyorum. "Bunu hissediyor musun? Sen benimsin. Benden bir daha asla şüphe etme, küçük prenses."

Sikimin geri kalanını içine doğru itiyorum. Sikimin alt karnını şişirmesi müstehcen ve harikulade. Üzerine bastırıyorum ve zevkle haykırışını duyamadığım için neredeyse pişman oluyorum.

Onu felçten kurtarıyorum ve o da tam olarak bunu yapıyor: elleri hemen ön kollarıma dolanırken zevkle çığlık atıyor. Ona verdiğim her şeyi alırken keskin tırnakları derimi kazıyor.

Onu becermeye başladığımda pelüş ağzı değerli bir O oluşturuyor ve amını mümkün olan en iyi şekilde geriyor. O bir şeytan. Vücudunun şekli ve iyileşme şekliyle her seferinde böyle olacak. Bu mükemmel.

Konuşmaya başladı ve ben de elimi yüzünün alt yarısını kaplayan ağızının üzerine koydum.

"Bir sonraki kelimelerin lütfen, teşekkür ederim ya da daha fazlası olsa iyi olur," diyorum alçak bir ses tonuyla. Bu kelimelerden başka bir şey söylese, titreyen bedenini hissetmeyi ve daha fazlası için kıvranmasını görmeyi ne kadar sevsem de onu tekrar felç ederim.

"Teşekkür ederim," diye pantolonunu indirdi, yüzünün kenarından bir gözyaşı daha yuvarlandı. "Siktir, daha fazla, lütfen."

"Artık ağızını kullanabildiğine göre... Judd, gel," diye emrediyorum ona. Neredeyse oturduğu sandalyeden atlayacaktı, aleti hevesle Mara'nın yüzüne yaklaştı, onu nerede istediğini biliyordu. Aletini Mara'nın dudaklarına doğru itiyor ve Mara da onu itaatkâr bir şekilde boğazından aşağıya alıyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu. Ona her santimini verirken kalçalarını acımasızca kavriyorum. Judd'ın sikinin etrafında çığlık atıyor ve çıkardığı sesler isteyebileceğim her şeydi.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor Judd, kızın saçlarını usulca yüzünden iterek. "Yarrakla doluyken iyi görünüyorsun prenses."

Kolumu kavrayışı sıkılaşıyor, tırnakları neredeyse kan çiziyor ve bu onu daha da çok istememe neden oluyor. Onu acımasızca beceriyorum, vücudunu zevkim için kullanıyorum. Ben istediğini alırken Judd'ın etrafında inliyor ve boğuluyor.

Judd ona acıyor ve ben çılgınca içine girerken klitorisiyle oynamaya başlıyor. Etrafımı o kadar sıkıyor ki artık kendimi tutamıyorum. Kabaca içine girerken kalçalarım titriyor ve serbest kalmaya ulaşıyorum. Judd hızımı artırırken klitorisine daha fazla baskı uyguluyor ve Judd'ın siki boğazındayken inleyerek boşalıyor.

Onu döllerimle doldururken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Karnına bastırıyorum, içinde ne kadar derin olduğumu hissediyorum ve zevk omurgamdan aşağı yuvarlanırken inliyorum.

Judd, açgözlü piç, küçük iblisimizin içine bir kez daha giriyor. Ve ancak o zaman amından çıkıyorum. Kaybettiğı için yüzünü buruşturuyor ama gözleri tüm zaman boyunca benimkilerden ayrılmıyor.

Gözlerimin içine bakarken hâlâ pembenin en güzel tonundalar.

"şimdi anladın mı, küçük prenses?" Ona soruyorum, Judd'ın dölleri ağızının kenarından, benimkiler de amından damlıyor.

Başını sallıyor ve dudağının kenarını yalıyor. "Evet, anlıyorum."

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor ve tam bir güvenle fark ediyorum ki, eğer istersek, uygun gördüğümüz herhangi bir diyarı ele geçirebiliriz. O kadar birleşmişiz ki

ve güçlü. İstedğim her şey var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

M Beyin hücrelerim resmen sikilip atıldı.
Yatak odamda ağlamaktan Elvor'un yatağında hareketsiz kalmaya nasıl geçtiğimi bilmiyorum. Ama buraya nasıl geldiğime rağmen

Yaptı
m.

Elvor'un bana karşı kullanabileceği bir güce sahip olması hoşuma gitmemeli ama aynı zamanda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Eğer kontrolden çıkarsam ya da kendi düşüncelerime fazla dalarsam, beni durdurabileceğini hissettiriyor.

Tıpkı bu gece yaptığı gibi.

O aldı. Hediyeyle onları istismar etmediğimi, onları benimle birlikte olmaya zorlamadığımı bana kanıtladı. *En azından her zaman değil.*

Hatalarıma rağmen beni istiyorlar. Beni olduğum gibi sevdiklerine gerçekten inanmam için ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Ama belki de sorunun bir kısmı kendimi yeterince tanıtmıyor olmamdır.

Judd seks maceralarımızdan kısa bir süre sonra sızdı ama benim duşa ihtiyacım vardı ve Elvor da bana katılmaya karar verdi. Cehennemde olduğumuz için mi bilmiyorum ama su her zaman günahkâr derecede sıcak. İnanılmaz bir şey.

Islak saçlarımı yüzümden itiyor ve yanaklarımı avuçlayarak bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ve bileğini öpüyorum. Vücudu muhteşem; tecrübeli bir savaşçının vücudu, her yerinde kesikler ve yara izleri var. Babam onu bedene dönüştürmeden önce bunların hepsine sahip olduğunu ve onları saklamayı, fae yaşamının izlerini öbür dünyasında da taşımayı seçtiğini hayal ediyorum.

Şu anda siki sarkık olsa da, asılı durduğu için kendi başına bir insan da olabilirdi. Gerilme çok yoğundu, ama her birini sevdim

İkincisi, vücudumun sınırlarını zorlamak ve Elvor'a onun için iyi olabileceğimi kanıtlamak.

"Evet, buna ihtiyacım vardı," diyorum ona usulca.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," diye yemin ediyor. Ve eğer bu duyduğum en tatlı şey değilse lanetleneneceğim. *İçindeki paniği vücudundan söküp atmaya istekli bir adamı kim istemez ki?*

"Yeteneklerim konusunda hâlâ endişeliyim," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Homurdanıyor ve ensemdeki gerginliği biraz alıyor. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey söylediğini duymak sarsıcı ama hoşuma gittiğini inkâr edemem. Onu zorlamayacağım. Judd ve benim yanımda rahat görünüyor ve tek ihtiyacım olan da bu. Diğerlerinin yanında sessiz kalabilir. Onunla baş başa kalmak hoşuma gidiyor.

"Beni zorlayamasanız bile, her zaman emrinizi yerine getiririm prenses."

Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, iç çekerken birkaç parça yara dokusu etimi sıyrıyor.

"Ben sadece..." Cümlenin ortasında duruyorum ve başka tarafa bakıyorum. Parmak eklemimi çenemin altına geçirip beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor ve ben de güvensizliğimi göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Sadece ne?"

"Cehennem'e gelmeden önce kimsem yoktu. Şimdi buradayım ve hayatımın bir parçası olmak isteyen o kadar çok insan var ki. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Gerçek gibi hissetmiyorum."

"Bunun üzerinde çalışacağız," diyor bana. İçimdeki kötü sese rağmen Elvor'a inanıyorum. Bana bağlılığını göstermesi için onu kapımı kırmaya ya da beni çukurlara sürüklemeye zorlamadım. Bunu kendisi yaptı.

Judd'ın bana bakışını nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Judd bana tüm varlığının merkezindeymişim gibi hissettiriyor. Bunu seviyorum ama bir o kadar da korkutucu.

Uykulu yüzlü Judd banyoya giriyor ve büyük duşta bize katılıyor. Yıkanırken pek konuşmuyor bile. Sonunda eğiliyor ve yatak odasına dönmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor. Başımı eğiyorum ve yatağa çekilirken onu izliyorum.

Elvor sırtarak, "Onu susturmak için sıkmış olmalıyız," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Omuzlarımı silkerek soruyorum. "Sen nasıl istersen," diye yanıtlıyor.

Ne arzuluyorum?

Beelzebub'ı ve buraya ait olduğumu gerçekten nasıl kanıtlayabileceğimi düşünerek, "Bence meleklerin piyon olarak yanlış kızı seçtiklerini bilmeleri gerekiyor," diyorum. Bu ailenin bir parçası olduğumu ve Cehennem'de haklı bir yerim olduğunu.

Yanaklarımı kavrayıp beni sertçe öperken Elvor'un yüzünü yaramazlık ve heyecan kaplıyor.

Cehenneme ilk geldiğimde bana niyetimin ne olduğunu sorsaydınız, şimdikiyle tam bir tezat olurdu.

Kendime tam olarak güvenemeyebilirim ama belki de etrafımdakilerin yargılarına güvenmem gerektiğini fark ediyorum.

Sonunda Cehennem Prensesi olmayı kabullenmenin ve benden faydalanabileceğini düşünen herkesi mahvetmenin zamanı geldi.

Bu aile yemeği diğerlerinden farklı. Midemde hiçbir gerginlik ya da düşmanlık yok. Bu masadaki herkesin çemberimin bir parçası olduğunu ve onlara güvenmem gerektiğini fark ediyorum; bir şeye inanmam gerekiyor. Ve inandığım şey de bu masada oturup benimle birlikte bir sonraki hamlemizi planlayan iblisler.

Benim de masada bir koltuğum var. Düşüncelerim önemli ve bu çatışmanın çözümünde benim de büyük bir payım var.

"Bu savaş kaçınılmazdı. Düşmanlık sadece son birkaç yüzyılda arttı. Gerçekten de bu savaşın fitilini ateşleyen ilk şey sizin eylemlerinizi değil," diyor babam, masanın üstünde Lilith'in elini tutarken.

Lilith omuz silkiyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, önce beni kaçırdılar, yani onlar başlattı."

"İki üst düzey melek kalbini söküp almaları fark edilmedi değil. Ama hâlâ Mara'yı bana karşı kullanabileceklerini umuyorlardı. Artık böyle bir seçenekleri olmadığına göre, çırpınıyorlar," diyor Lucifer bana bakarak. Ben de saygıyla başımı sallıyorum. Kimsenin izlediğim çizgiden şüphe etmesini istemiyorum.

Artık kafamda tartışmak ya da plan yapmak yok. Bir taraf seçtim ve ona sadık kalacağım.

"Meleklerin bizi o yerde istediğine inanıyorum. Bence bu bir testti," diye ekliyor Toth, bana doğru bakmadan.

Belki de ona aramızda olanları unutmasını söylediğimde büyüsunü bozmuş ve onu özgür bırakmış olabilirim.

"Nasıl yani?" Lucifer sorar.

Toth bana ters ters bakarak, "O geceye dair kayıp parçalar var," diye hırılıyor. "Ama benim yanımda bir iblise işkence etmek için nereye gideceklerini açıkça tartışıyorlardı. Bizi o depoda istiyorlardı. Bunun Mara'nın yeteneklerini test etmek için olduğundan şüpheleniyorum. Hepsi düşük seviyeli meleklerdi. Tek bir tanesini bile tanıyamadım ve dövüş yetenekleri de etkileyici değildi." Etkileyici değil derken bana bakıyor ve bu buruşup ölme isteği uyandırıyor.

Ama ben orada boş bir yüzle oturuyorum. "Onlar benim için bir meydan okuma değildi. Benim ön saflarda olmam gerekirdi," diyorum. Birdenbire herkesin dikkatini çektim.

Herkes bana bakıyor ve babam sözlerimi düşünürken çenesine vuruyor. "O haklı," diye onaylıyor.

Odada iğne atsan yere düşmez. Judd kusmak ister gibi, Elvor gururlu ve Toth şaşkın görünüyor.

"Sanırım siz üçünüz savaş sırasında onun yanında olmaya devam edeceksiniz?" Lucifer soruyor.

Toth, "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum lordum," diye yorum yapıyor.

"Kızımı, prensesinizi güvende tutamayacağınızı ya da tutmayacağınızı mı söylüyorsunuz?" diye soruyor babam. Yüzümü buruşturmak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

"Toth benimle birlikte savaşmak istemiyorsa, buna zorlanmamalı," diyorum sakın kalmaya çalışarak. Sözlerime herhangi bir zorlama katmamaya çalışıyorum.

Toth'a karşı hâlâ söndüremediğim bir arzu, onu benim yapma ihtiyacı var ama bana ait olmasının uygun olmasının tek yolu bunun kendi seçimi olması. Judd ve Elvor benim ne olduğumu ya da onlara ne yapmalarını söylediğimi umursamıyor olabilirler ama Toth umursuyor. Bunu içten içe acı çeken ruhumun derinliklerinde biliyorum.

"Dövüşebiliyor. Yetenekli. Bunu tartışmıyorum," diyor Toth.

"O zaman neyi tartışıyorsun?" Lucifer cevap verir.

"O kaotik, düşüncesiz. Kararlarını duygularının yönlendirmesine izin veriyor. Hayatım boyunca askerleri savaşa götürdüm ve bu tür insanlar sizi öldürür," diyor açıkça.

Onu öldürmek, suratına bir tokat atmak ve sonra da üzerine binmek istiyorum. Toth'a karşı hislerim son derece karmaşık. Ama ona bir şey vermek istemiyorum.

Sözlerinin doğru çıkmasının verdiği zevkle dudağımı ısırđım ve kabul ettim.

"Şu andan itibaren sadece birimiz aynı anda diyarı terk edebiliriz. Mara benim bir uzantım. Toth, katkılarını takdir ediyorum ve Cennet'e karşı taktikler söz konusu olduğunda hâlâ benim liderimsin. Ama en büyük silahımız söz konusu olduğunda, bu Mara olacak," diyor Lucifer.

Toth akıllıca davranarak Cehennem Kralı'na başıyla selam verir ve bu konuşmayı orada sonlandırır.

"Blair ve Dax hâlâ Michael'ı bulmaya çalışıyor ve Kasdeya ile Asmodeus da cadılarıyla birlikte alıkonulmuş durumda. Aldıkları istihbarat bana meleklerin fae alemiyle bir anlaşma yapmaya çalıştığını düşündürüyor." Lucifer duraksayarak Elvor'a bakar.

Babam tekrar konuşurken elimi iri yarı fae iblisimin kalçasına koyuyorum.

"Büyük olasılıkla, ilk savaşın yapılacağı yer orası olacak. Fae diyarı bir süredir monarşiden yoksun ve çoğu güç için her şeyi yapar. Bu diyardan faydalanmaları mantıklı; ayrıca ölümlüler diyarının aksine bizim varlığımızı zaten biliyorlar."

Elvor'un kalçası avucumun altında geriliyor.

"Şimdi Fae diyarına gitmeli miyiz?" Ben soruyorum. Toth tavana bakıyor ve burnundan keskin bir nefes alıyor.

Babam beni küçümsemiyor ama hayattan daha büyük olan iblis arkadaşşıma bakıyor. Ona erkek arkadaşım demeli miyim? Çok sıradan görünüyor.

"Elvor, kızımı kendi doğduğun diyarda güvende tutacağından hiç şüphem yok."

Elvor başını sallar ve Lucifer devam eder.

"Daha fazla bilgi toplamamız gerekiyor, ancak şu ana kadar elde ettiğimiz her şey bizi bu savaşın nihayet başlayacağı yerin orası olduğuna inandırıyor. Artık Cennet ile aramızda soğuk bir şey yok. Onlar annesiz huysuz çocuklar ve öyle davranıyorlar. Bu vesileyle, herhangi bir diyardaki herhangi bir iblisin melek nüfusundan uygun gördüklerini çıkarmasına izin veriyorum. Toth, lütfen bu bilgiyi her yere yay." Babam Lilith'in elini tutup odadan çıkmadan önce talimat verdi.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve eminim ki bunun nedeni, dışarı çıkıp savaşmak yerine onu burada kalmaya zorlaması. Lafı açılmışken, Judd'a dönüyorum.

"Judd, ben-"

Judd sözümü keserek, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Judd, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Onu küçümsemeye ya da kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece Judd savaştı. Cehennem'e geldiğimden beri tanıştığım en tatlı iblis o. Beni savaşta takip ettiği için zarar görmesi fikri midemi ağrıtıyor.

"Üçünüz kadar güçlü olmadığımı biliyorum, bunu biliyorum. Ama çalışmaya başlayacağım. İşin içine girdiğimizde üçünüz bana ne yapmamı söylerseniz onu yapacağım. Ama yapmayacağım şey kenarda oturmak. Cehennem benim evim ve sen de benim her şeyimsin. Onu savunacağım" diye söz veriyor.

Onun adanmışlığı karşısında kalbim kabarıyor ve yüzünü avuçluyorum.

"Tamam," diyorum ona. Onu güvende tutmayı ne kadar çok istesem de, ona güvenmek ve olmak istediği şeytanı bastırmamak zorundayım.

"Gerçekten, *tamam* mı? Bu kadar mı?" Toth masanın karşısından alaycı bir şekilde soruyor.

"Elvor, Judd, bize bir dakika izin verir misiniz?" Elvor kızgın görünüyor ama yine de başını sallıyor ve Judd'ın elini tutup odadan çıkıyor. Bu gülünç derecede sevimli ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

Toth ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönerek koltuğa oturuyor. "Bana ne yaptın? Bana neyi unutturdun?"

"Fark etmez," diye geçiştiriyorum. Alay ediyor ve sandalyesini benimkinin yanına çekiyor.

"Hasta hissediyorum. Benden bir şey çalınmış gibi hissediyorum, küçük iblis ve onu geri istiyorum," diyor ve ben başka tarafa bakıyorum. Boğazımı sertçe sıkıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Ne aldın sen? Çalmak sana düşmezdi."

", o yüzden çek o lanet ellerini üzerimden" dedim ona.

Sadece daha sert sıkıyor ve bana bakarken başını eğiyor. "Ne oldu? Sen farklısın."

Ona göz kırpıyorum ve içime girerken söylediği sözleri düşünüyorum. Bunlar zorlanmış bir adamın sözleriydi, karşımdaki iblis gibi değillerdi.

"Önemli bir şey kaçırmıyorsun," diye yalan söylüyorum ona.

Yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama başını sallıyor. "Ne yaptığını bilmiyorum ama öğreneceğim. Babanın Cehennem'de inşa ettiği her şeyi mahvetmene de izin vermeyeceğim. Elimizdeki en güçlü silah sen olabilirsin ama bu konuda hiç tecrüben yok. Beni dinleyeceksin, anladın mı?" diye emrediyor. Sesi kalın ve

Ağır ve yardım edemiyorum ama birlikteyken bana söylediği tüm o iğrenç, mükemmel Şeyleri düşünüyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın," diyor.

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyormuş gibi hissediyorum. Ateşli tutkumuz sırasında ona bu sözleri söylediğimi hatırlıyor mu? Hayır, mümkün değil.

Oturduğum yerden kalkıp ona bakıyorum. Kahverengi gözleri sanki bir bulmacayı czmeye ya da beni bir yumurta gibi kırmaya calıŐıyormuŐ gibi bana bakıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum, Toth." Kelimelerin zihnine yerleŐmesini izliyorum ve yemin ederim yüz hatlarını nazik bir yumuŐaklıđın kapladđını görüyorum.

Hayır, Toth'un tatlı olmasına izin veremem. Huysuzluğunun beni ona sevdirmesine izin veremem. Onu zgr bıraktım, onun isteyeceği Şeyi. Toth gibi bir iblis kontrol ve düzenle büyür. Ne kadar düşüncesiz ve öngörülemez olduğumu kendisi söyledi.

O Elvor ve Judd gibi değil ve asla da olmayacak. Toth'u benim yapma ihtiyaacıyla birlikte bu sevdayı da geride bırakmalıyım. Onu yalnız bırakmalıyım.

Savaştan sonra babamdan ona farklı bir pozisyon vermesini isteyeceğim. Birbirimizin etrafında ck fazla olmadđımız bir yer. Yıkılacağını biliyorum ama ben bencilim.

Eğer ona sahip olamayacaksam, beni ben olduğum için istemiyorsa, o zaman bu en iyi czm olmak zorunda.

Odadan cıkarken "İyi geceler, Toth," diye mırıldanıyorum. İblis cevap olarak hiçbir Şey söylemiyor ve tek umabildiğim ondan cıaldđım ama yine de tüm kalbimle değer vermeye devam ettiğim anıları bana sormayı bırakması.

BÖLÜM 25

I Fırtına öncesi sessizlik, bunu biliyorum ve cehennemdeki diğer herkes de biliyor.

Mara, Elvor ve hatta Toth bile beni hazırlamaya yardımcı oldular. Bir yandan da

Bana öğretiyorlar, kendilerini de kaçınılmaz olana hazırlıyorlar.

Fazla eğitime ihtiyaçları olduğundan değil. Toth ve Elvor hem ölümlüler hem de iblisler olarak savaş gördüler. Onlara çok zahmetsizce geliyor ve kendimi onlarla kıyaslamamak için sürekli kendimi durdurmam gerekiyor. Savaş çabalarına yardım etmem gerektiği konusunda kararlıyım. Değerli biri olma ihtiyacım muhtemelen beni öldürtecek.

En azından Mara için endişelenmeme gerek kalmaması büyük bir nimet. Ne olduğunu bilmediğimiz bir silahın kullanıldığına dair süregelen bir korku var ama bana şu ana kadar Cehennem'de ya da Cennet'te yaratılan silahların hiçbirinin onun üzerinde işe yaramadığı açıklandı. Lucifer onun kendi lanetine, sonsuz ölümlülük lanetine sahip olduğu konusunda kararlı.

Gruptaki en zayıf halkanın ben olduğumu biliyorum. Bu yüzden kendimi hayatımda hiç olmadığı kadar zorluyorum.

Mara'nın beni güçlü ve değerli bir iblis olarak görmesini istememin yanı sıra, sanırım bunu kendime de kanıtlamaya çalışıyorum.

Varoluşumun her aşamasında hem zihnen hem de bedenen zayıf olarak görüldüm. Artık öyle olmak istemiyorum. Mara daha fazlasını istememi sağlıyor, Elvor da öyle.

İkisi de bana kolay davranmıyor; bana acımıyor ya da bebek gibi davranmıyorlar ve bunun için minnettarım. Hazır olmam gerekiyor. Hepimiz hazır olmalıyız.

Daha önce hiç can almadığım gerçeğini yüksek sesle söylemiyorum bile - sanırım kendi canımı aldım, ama kasıtlı değildi. Hiç silah kullanmadım ve başka bir bireyin ışıklarının sönmesini izlemedim. Ama buna hazırlıklıyım. Bulduğum bu küçük mutluluk parçasının korunduğundan emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Lucifer daha fazla bedensel iblis yapmakta ve bu süreçte neredeyse kendini tüketmektedir. Mara yardım edip edemeyeceğini sordu ama Lucifer ona hayır dedi ve savaşmak için gücüne ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor Toth kuru bir sesle, ben odaya bakarken. Mara'nın teninde küçük bir ter parıltısı var, Elvor da öyle. Hançer fırlatmaya devam ettiğim yerde bana katıldıklarında ikisinin de yüzünde gülümseme var.

"Hadi Judd. Rahatlama zamanı," diye yumuşak sesiyle teşvik ediyor Mara.

Nasıl rahatlayabilirim ki? Başını sallıyor ve elimi tutuyor. "Elvor'un çukurlarda yapması gereken işler var. Gel, benimle takıl?" diye soruyor. Bunu nasıl reddedebilirim ki?

"Tamam," diye iç geçiriyorum ve o da gülümsüyor. Elvor çukura geri dönmeden önce ikimizin de başının üstüne öpücükler konduruyor. "Gerçekten yapacak işi var mı?"

"Babasının maniküre ihtiyacı olmasıyla ilgili bir şey," diye yanıtlıyor.

Dilimi şaklatıyorum ve başımı sallıyorum. İki ortağımın çukurda ebeveynlerine işkence ederek vakit geçirmesi endişe verici olmaktan çok sevecen bir durum. Eminim fırsat verilse birçok iblis de aynısını yaptı.

"Bu gece ne yapmak istiyordun?" Cevabını zaten bildiğim için ona soruyorum. Bizi yatak odasına götürüyor, televizyonu açıyor ve yememiz için bir kutu dondurma alıyor.

Mara'nın bu programa neden bu kadar ilgi duyduğunu anlamıyorum. Bu kadın, kendi standartlarına uygun performans göstermediklerinde hem çocukları hem de ebeveynlerini aşağılıyor ve azarlıyor.

"Bir gün Tabby Leigh Cehennem'e gelecek ve ben de babama onu bedensel hale getirmesi için yalvaracağım. Cehennemde birden fazla dans grubu olduğunu ve bunların birbirleriyle yarıştığını hayal edebiliyor musunuz?" diye heyecanla konuşuyor. "Tabii ki Tabby'nin takımında olacağım. Lisa'yı diğer takımın kaptanı yapabiliriz." Gülüyor ama sonra yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, cesedini bir dolaba tıktığımı unutmuşum," diye mırıldanıyor.

Omuz silkerken gülmekten kendimi alamıyorum. "Özlenmeyecek ve eminim Elvor onunla ilgilenmiştir."

Biz huzur içinde yerken o omuzlarını silkiyor. Şu anda birbirimizle olan ilişkimiz neredeyse ölümlü bir randevu gibi. Basit, kaygısız ve doğal. Şeytan'ın malikanesinde oturmak ne kadar doğal olabilirse.

Kaşığın altını yalıyor ve eliyle yüzümün yan tarafını kavrayarak bana bakıyor. "Hazır olduğuna emin misin?" diye soruyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ben hazırım."

Bana bundan daha fazla baskı yapmıyor. Nasıl gelmemem gerektiği ya da diğerlerinin yaptığı şeyleri yapmadığım konusunda ısrar etmiyor. Mara dondurmayı kaldırıyor ve birlikte yatağa uzanıyoruz. Başı omzumun kıvrımlarına gömülü ve ben kendimi çok mutlu hissediyorum.

"Neredeyse seni şu an olduğun kadar tatlı tutmak istiyorum. Bir can aldığında her şey farklı oluyor," diyor usulca.

"Ben bir iblisim. Bununla başa çıkabilirim."

Saçlarımı geriye itebilmek ve boğazımdaki dövmelemin izini sürebilmek için oturuyor. "Sen buraya ait değilsin Judd," diyor şefkatle. Beni burada istemediğini kastetmediğini, beni cehenneme götüren eylemlerimin olması gerektiği kadar kötü olmadığını, özellikle de buraya düşen diğerleriyle karşılaştırıldığında.

"Cennet için yeterince iyi değildi sanırım."

"Onları alaşağı etmek için bir neden daha. Kendini beğenmiş hak sahibi pislikler," diyor beni savunmak için ve ben başımı sallıyorum.

"Başka bir yerde olmak istemezdim," diyorum ona dürüstçe ve tekrar yanıma sokuluyor, parmakları göğsümü ve açıkta kalan tenimi keşfediyor. Bu daha önce hiç yaşamadığım tatlı bir yakınlık.

"Benim de. Daha önce hiç gerçek anlamda bir evim olmamıştı. Ama burada seninle olmak, Elvor ve-" Devam etmeden önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor, "- Ailem... sonunda ait olduğum bir yer bulduğumu hissediyorum. Bunun için savaşmaya değer."

Saçlarını yüzünden çekiyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sen uğruna savaşmaya değersin. Sen buraya gelmeden önce Lucifer ruhumu yok etseydi bile umurunda olmazdı. Elbette, Cehennem benim evim ama tatlım, sen benim yaşama sebebimsin."

Vücudumun üzerinde sürünüyor ve yüzümü avuçluyor. Mara neyin içine çekileceğimize dair tüm şüphelerimi öpüp yok ediyor. Ama Mara'yla geçireceğim zamanın kısa kesileceği hissine engel olamıyorum.

Benim olan şey için savaşmamaktansa onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim.

Malikanede uyuyamıyorum. Her şeyden çok Lucifer'ın etrafında olmakla ilgili. Mara anlıyor ama yine de onu kızdırıyor. Ayrılmadan önce onun uykuya dalmasını bekledim ve Elvor'un dairesine geçtim.

Cehenneme döndüğümüzden beri burada kalıyorum. Benim evim en kötüsü ve Elvor'un ki diyardaki en sıcak yerlerden biri olsa bile, en azından biraz bağımlı hale geldiğim büyük fae iblisi de dahil olmak üzere bazı yaratık konforlarına sahip.

Elvor ve Mara bana ne yapacağımı söylediği için hayatım önemli ölçüde daha iyi hale geldi. Bu savaşın bir parçası olmam gerektiğine karar verdiğim için kısa ömürlü olabilir.

Ama burada, cehennemde rahatça oturup arkama yaslanma düşüncesi... Bunu hazmedemiyorum. Belki de Elvor ve Mara'yı hak ettiğimi kanıtlamaya çalıştığım acınası bir girişimdir. Ya da belki de hayatım boyunca başarısız olarak görüldüğüm içindir ve bana bahşedilen bu sonsuz yaşama layık olduğumu kendime kanıtlamak istiyordum.

Elvor evde yok ve ben de rahatıma bakıyorum, boxerım hariç tüm kıyafetlerimi çıkarıp yatağa uzanıyorum. Çarşaf lar kâğıt inceliğinde, ama daha kalın bir şey olursa bütün gece terlersiniz.

Zihnimi sakinleştirmeye ve dinlenmeye çalışıyorum ama tek düşünebildiğim, hepimizin yüzleşmek üzere olduğu yaklaşan kıyamet.

Neden bu kadar korkuyorum? Bir meleği öldürmekten mi? Yoksa gururumun beni öldürtme ihtimalinden mi? Ya da belki de Mara ve Elvor'un beni güvende tutmak için daha çok çalışması gerekecek.

Keşke özel bir yeteneğim olsaydı. Güç gibi standart iblis yeteneklerine sahibim ve zorlama konusunda iyiyim. Bunun dışında, başka hiçbir şeyim yok. Elvor'un felci bende yok. Toth'un sık sık ve çok sayıda takma geçit açma yeteneği. Mara'nın güçleri listelenemeyecek kadar çok.

Ben son derece sıradan biriyim.

Kapı tıkırdıyor ve şömine Elvor'un suretini aydınlatıyor. Bana bakarken hiçbir şey söylemiyor. Gözleri bir an için kısılıyor ama çukurda kimi ziyaret ettiyse temizlenmek için tuvalete gidiyor.

Onu kanlar içinde görmek beni rahatsız etmiyor, sadece kendimi daha değersiz hissetmeme neden oluyor. Keşke Elvor ve Mara kadar kolay acımasız ve vahşi olabilseydim ama değilim. Belki de Mara haklıdır, ben asla buraya ait olmadım.

Ama kendimi hiçbir yere ait hissetmedim. Dünya acı vericiydi, Mara'yla tanışana kadar cehennem de öyleydi.

Tüm bu hisleri ortadan kaldıracak bir şeyi vücuduma yerleştirmeyi gerçekten çok istiyorum. Uyuşukluk her zaman en yakın arkadaşım olmuştur ve onu çok özlüyorum. Hiçbir şey hissetmemenin verdiği his, tüm alemlerdeki en bağımlılık yapıcı şeylerden biri.

Yataktan kalkıp kulübe gitmek için giyinmek üzereydim ki Elvor önümde belirdi.

Havluyu beline dolayarak, "Tekrar uzan," diye emrediyor. "Şimdi."

Yatağa uzanıp derin bir nefes alarak dinliyorum. "Sadece birkaç saatliğine kulübe gidecektim."

"Doğru," diyor derinden.

Konu değiştirmek, sorundan kaçınmak için en sevdiğim yoldur. "Peki, bugün parmaklarını kesme zevkini kim tattı?"

"Babam," diye mırıldanıyor.

"Belki de birine işkence etmeyi denemeliyim... belki bu beni daha iyi hissettirir," diye mırıldanıyorum. Başını sallıyor, havluyu bırakıyor ve yatağın diğer tarafına tırmanıyor.

Beni belimden yakaladı ve sırtımı göğsüne yasladı. Bu kadar iyi hissetmemeliydim. Onu ya da Mara'yı hiç hak etmiyorum.

"," diyor bana.

"Nereden biliyorsun?" Alnını başımın arkasına bastırıyor ve konuşmadan önce birkaç dakika sessizliğin bizi tüketmesine izin veriyor.

"Mara ve benim gibi insanlar için şiddet, kontrolün bizde olduğunu hissettirir. Kontrolün sizde olduğunu hissetmek istemezsiniz" diyor.

İçimi çekiyorum ve yatağın üzerindeki yedek yastığı alıyorum. *Kötü görünümlü bir adama göre çok fazla yastığı ve battaniyesi var.*

"Bunu yapmak zorundayım," diyorum ona, ne demek istediğimi çok iyi anladığını bilerek. Benim bu savaşın bir parçası olmamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Elvor sadece eğitimimde bana sessizce yardımcı oldu ve nasıl savaşacağımı ve kendimi nasıl koruyacağımı öğrenirken beni dikkatle izledi.

"Biliyorum," diyor. Mara'nın yaptığı gibi konuyu genişletmiyor, zihnim hissettiklerimi kavrayabileceğimden bile daha hızlı çalışırken o sadece yanımda yatıyor. "Seni felç edeyim mi?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. Mara tüm bunlarla ne kadar havalı davransa ve ben ne kadar eğlensem de, kendimi nasıl hissedeceğimden emin değilim.

...bu işin sonunda. "Hayır,
teşekkür ederim."

"İç çamaşırını çıkar," diye talimat verdi, ben de sorgusuz sualsiz çıkardım. Sadece iç çamaşırımı çıkardım ve orada uzandım. Üstten gelen bir tıkırtı ve sıkma sesi göt deliğimin sıkışmasına neden oluyor.

"Bütün bunlar için hazır değilim," diyorum ona, sikini sallayarak. "Kapa çeneni ve arkana dön," diye emrediyor.

Kendimi hazırlayarak derin bir nefes alıyorum. Onun parmakları ve Mara'nın gölgeleri harika hissettiriyordu ama Elvor çok büyüktü. O kadar büyüktü ki Mara'yı ilk kez felç etti. *Belki de fikrimi değiştirmeliyim.*

Elvor kalın, yağlanmış sikini kalçalarımın arasından kaydırırken kaslarım geriliyor. Göt deliğime doğru ilerlemesini bekliyorum ama ilerlemiyor. Aletin ucunu kalçalarımın önünden dışarı çıkarken şaşkınlıkla izliyorum.

Bacaklarımı birbirine daha sıkı kenetliyorum ve Elvor inliyor, inmek için kalçalarımı kullanıyor.

Kullanılmayı seviyorum.

Kullanılmayı hak ediyorum.

Verecek her zerremi almasını istiyorum.

Ama Elvor her zamanki gibi beni şaşırtıyor. Yapışkan elini sikimin etrafına sarıyor, kalçalarımı kullanırken bana mastürbasyon yapıyor.

Her şeyin kontrolünü ele geçiriyor, bana dokundukça beynim boşalıyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Böyle iyi bir itaatkâr

"Benim için bir , değil mi?"

"Evet," diye nefes veriyorum hemen.

"Benim olanı kullanıyorum ve benim olanı koruyorum. Artık şüphe yok" diyor.

Hareketlerini hızlandırdıkça yumruğunun tutuşu sıkılaşıyor. Kocaman eli aletimin çoğunu kaplıyor. Arada bir başparmağını piercingimin üzerinde kaydırıyor ve ürperiyorum.

"Boşalacaksın ve sonra da uyuyacaksın," diye gırtlaktan gelen bir sesle emrediyor, kalçaları şaklıyor ve kıcıma sürtünüyor. Önce ben boşalıyorum, inerken başım omzuna çarpıyor ve elini salıverilmemle örtüyorum. Kendi boşalmasına ulaşırken bana mastürbasyon yapmaya devam ederek bana işkence ediyor.

Tam durması için yalvarmak üzereydim ki ılık tohumu kalçalarımın aşağı yayıldı. Kulağıma iniyor, bacaklarımdan kayıyor ama bir eli hâlâ kalçamda.

"Artık olumsuz düşünceler yok," diyor açıkça.

Başımı sallıyorum, için kalkıyorum. Eli beni daha sıkı kavırıyor ve başını sallıyor.

"uyuyacaksın," diye emrediyor. İkimizin birleşik dağınıklığına bakıyorum ve bana hararetli bir bakış attığında, tartışmanın olmadığını anlıyorum.

Uyumaya gidiyorum, dölle kaplıyım ve sevildiğimi hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

I Doğduğum günden beri savaş üzerine çalışıyorum. Her iki varoluşumda da amacım bir asker olmaktı. Her ne kadar yardım edemeyecek olsam da, bunun en çok korktuğum şey olduğunu düşünüyorum.

bir savaş için.

Düşmanın kılıcının diğer ucunda öldüğümü düşünürsek bu ironik bir durum.

Bu savaş farklı hissettiriyor.

Din, bir kavga için en büyük katalizörlerden biri olsa da, burada durum gerçekten böyle değil. Mesele neyin doğru olduğuna inandığınız değil, neyin doğru olduğuna inandığınızdır.

Bertrand Russell'ın sözleriyle, "Savaş kimin haklı olduğunu belirlemez -sadece kim kaldı."

Melekler kendilerinin en yüksek mertebede olduklarına, iblisler ise özgür iradenin her şeyin üzerinde olduğuna inanıyor. İkisi arasında asla bir anlaşma olmayacağını biliyorum, sadece nefret var. Bu, diyarlarımız arasındaki pek çok savaştan sadece biri. Her kan davası arasında sadece bir zaman meselesi var.

Yine de bu sefer diğerlerinden farklı hissediyorum.

Mara. Olayı farklı kılan o; dengeleri o değiştiriyor.

Onun varlığı beni hem hasta ediyor hem de sevindiriyor ve nedenini bilmiyorum. Bu bir yalan. Nedenini biliyorum. Küçük iblisin benim olmasını istiyorum ve o bunu reddediyor. Benden o kadar hoşlandığından bile emin değilim. Elvor ve Judd'la çok mutlu görünüyor.

Bir parçam onları öldürmek istiyor, böylece sadece bana sahip olacak. Ama sonra onun mutluluğunu elinden alma düşüncesi beni bu düşünce zincirinden vazgeçiriyor.

Beni bir işaret feneri gibi çağırıyor, bana verdiği tek şey yaşamak için alaycı kırıntılar olsa bile uzun süre uzak kalamayacağım biri.

Dünya üzerinde yaşayan birçok meleğin aniden yerel uğrak yerlerini ziyaret etmeyi bıraktığına dair bir haber aldığımında, silahlarımızı kuşanmış ve kendimizi olacıklara hazırlıyorduk. Bunun tek bir anlamı olabilir: bizimle savaş alanında buluşmak için hazırlanıyorlar.

Herkes siyah giyiyor. Mara dar siyah bir tayt ve kısa kollu siyah bir tişört seçmiş. Tüm silahlarını sergileyen sıkı bir göğüslüğü var. Bıçaklar kalçasında ve göğsünde parlıyor. Yıkım ve mükemmellik bir arada gibi görünüyor.

Biz gelecek olan diğer herkesin gelmesini beklerken o bir şarkı mırıldanıyor ve küçük dans hareketleri yapıyor.

Elvor bir heykel gibi hareketsiz durup odaya bakarken Judd altına yapmak ister gibi bakıyor. Dördümüzün de hem melekleri hem de iblisleri öldürebilecek kendi silahlarımız var. Gelen iblislerin çoğu o kadar şanslı değil. Onların tek savunması fiziksel hasar verebilen normal silahlar ve kendilerine bahsedilen yetenekler.

Cennetin ne kadar büyümlü silahı olduğunu bilmiyoruz. Bunu oraya vardığımızda değerlendirmemiz gerekecek, ancak sahip temel avantaj, birçok meleğin ek armağanlara sahip olmamasıdır. Meleklerin yükselmesi ve Tanrı tarafından ek armağanlarla kutsanması gerekir ve o gittiğinden beri kesinlikle çok verici hissetmiyor.

Bire on bile olsa sayımız konusunda endişeli değilim; sahip olabilecekleri silahlar konusunda endişeliyim.

İki düzine iblis daha odaya girdiğinde Lucifer içeri girer ve odayı tamamen sessizliğe boğar.

"Fae alevine gideceksiniz. Tüm melekler görüldükleri yerde öldürülmeli. Toth, Elvor, Judd ve Mara'nın hepsinin bir meleği tamamen yok edebilecek silahları var. Savaşayız ve bu ilk vuruşun can yakmasını sağlamalıyız," konuşmasına devam etmeden önce duraklıyor. "Cesaretiniz ve hevesiniz ödüllendirilecek. Lütfen beni memnun edin ve Cehennem'deki hayatınız sonsuz derecede daha iyi olsun."

Lucifer odadaki herkesten başıyla onay alıyor. Mara'nın omzuna dokunuşunu ve ayrılmadan önce kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilmesini izliyorum. Sırıttıyor ama tam olarak gülümsemiyor ve merakım beni yeniyor. Onu bastırıyorum, şimdi Mara'nın benimle dalga geçmesine izin vermenin zamanı değil.

Başım. Odaklanmalıyım, hazırlıklı olmalıyım. Söz konusu o olduğunda gardımı düşürürsem hepimiz boku yeriz, biliyorum.

"Fae'leri öldürmek için orada değiliz ama buna karşı da değilim. Meleklerin ne zaman orada olacağını bilmiyoruz. Hazırlıklı olmak için şimdi oraya gidiyoruz. Herhangi bir ihanet sizi çukurda sonsuzluğa götürür. Sahada beni etkilemeyi başaramazsanız ekibimden çıkarılırsınız. Beni hayal kırıklığına uğratmayın," diyorum ve neden bilmiyorum ama bunu söylerken Mara'ya bakıyorum.

Gözleri o kadar hızlı parlıyor ki rengini seçemiyorum. Elimi uzatıp zincirleme bir reaksiyon yaratarak tüm bu iblisleri tam olarak istediğim yere geçirebildiğim için cevap vermiyor. Yeteneğim diğerleri kadar çok yönlü olmayabilir, ancak yine de güçlü; çoğu kişi kendimi ve başkalarını ışınlamak söz konusu olduğunda tam yeteneklerimin kapsamını bile bilmiyor.

Ayaklarımız yere basar basmaz yapılacak işler var demektir. Ama bir an için önümüzde uzanan araziye bakıyorum. Böylesine acımasız bir diyarın nasıl bu kadar güzel olabildiği hayret verici. Uzakta dağlar var ve aradaki her şey yemyeşil. Buranın yirmi mil kuzeyindeki bir çiftçi kasabası hariç, bu bölgede hiçbir Fae yaşamıyor.

Sahne burada kurulacak; böylesine mükemmel bir manzaranın kan ve sefaletle darmadağın olmak üzere olduğunu bilmek neredeyse üzücü. Ama sanırım Fae'ler burada ilk kez savaşmayacaklar. Vadi, her iki tarafın da yüksek bir yere sahip olması için mükemmel bir yer. Güneş batıyor ve gökyüzünde güzel bir pembe parıltıya neden oluyor ve Mara'ya baktığımda, onun da etrafımızdaki garip dünyayı algıladığını fark ediyorum. Elvor onun yanında kaskatı kesilmiş, belli ki kendi diyarına dönmekten memnun değil.

İnişli çıkışlı tepelere bakmaya ya da sağdaki ayçiçeği tarlasına hayranlıkla bakmaya vakit yok. Kamp kurmalı ve bundan sonra olacıklara hazırlanmalıyız.

Biz beklerken çadırlar kuruluyor ve iblisler görevlerine devam ediyor. Bu benim Dünya'da geçirdiğim zamanı anımsatıyor, derme çatma bir çadırda oturmuş, sabırsızlıkla bekliyordum. Bu sefer farklı hissediyorum; kaybedecek daha çok şeyim varmış gibi, her şeyim tehlikedeymiş gibi hissediyorum. Daha önce hiç bu kadar belirsiz hissederek savaşa girmemiştim. Bunun geçeceğini biliyorum; ilk kanı anda adrenalini iblis bedenime yayılacak ve tek odaklanabileceğim şey zaferimiz olacak. Çünkü Cehennem biliyor ki, eğer her anıma musallat olan siyah saçlı psikopata odaklanırsam, bu gece hepimiz burada öleceğiz.

Kendi çadırımda karyolamda uzanırken kapak açılıyor ve Mara içeri giriyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ona soruyorum ve o da dilini tıklıyor.

Karşıma oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerine atarken duruşu gevşek. "Orada hangi üst düzey meleklerin olacağını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

"Önce kimi indireceğimizi bilmek için istihbarat üzerinde çalışmalı mıyız?" diye soruyor.

"Arkalarına yaslanıp bekleyecekler," diye cevap veriyorum ve Mara başını yana eğiyor. "Bu benim meleklerle ilk savaşım değil, küçük iblis. Buraya kendilerini kanıtlamaya hevesli meleklerle birlikte silahlarını ateşleyerek gelecekler. Onlar katledildikten sonra, hediyeleri olan melekler ortaya çıkacak. Eğer eşsiz olduklarını hissedерlerse, tüm güçleriyle saldıracaklar. Kazanamayacaklarını düşünürlerse geri çekilecekler."

"Ya biz?" diye soruyor. Onunla savaş planları hakkında konuşmak o kadar da iyi hissettirmemeli. Ona bir şeyler öğretmekten de hoşlanmamalıyım ama hoşlanıyorum.

"Genellikle aynı," diye cevap veriyorum, savaş her gün yaşanan bir olaymış gibi omuzlarımı silkerek.

"Arkama yaslanıp beklemeyeceğim. Ön saflarda olmak istiyorum ve geri çekilmeyeceğiz," diye ilan ediyor. Ona bakmadan önce göz çukurlarımı gereğinden ovuşturuyorum.

"Hevesiniz değerli olacak ama ben bunu yaşadım, *bu* benim hayatım. Strateji söz konusu olduğunda bana güven," diyorum ona. Ön saflarda savaşmamız konusunda haksız değil ve içten içe onun öldürülemeyeceğini bilsem de, derin bir yanımla onu korumak için yalvarıyor. *Bundan nefret ediyorum.*

"Ödeme yapmaları gerekiyor,"

diye karşı çıkıyor. "Ne için?"

"Beni kendi aileme karşı kullanabileceklerini düşündüğüm için," diye alay ediyor. Ayağa kalkıp çadırdan çıkarken bana bakmıyor. Lucifer'a karşı bir zamanlar beslediği güvensizliği beslemediği açık, peki neden bana güvenemiyor? Benden o kadar mı nefret ediyor ki burada oturup hem ondan nefret edip hem de özlem duymama izin veriyor? Benden değerli bir şey aldığını biliyorum ve onu geri istiyorum.

"Neden bana anılarımı geri vermiyorsun?" Gitmek için çadırın kapağına ulaştığında ona sesleniyorum. *Neyi bilmemi istemiyor?* Benim

Beyin bunun önemli olduğunu biliyor, bu yüzden benden ne sakladığını öğrenmek konusunda bu kadar kararlıydım.

"Seni korumak için," diyor yumuşak bir sesle ve arkasına bile bakmadan çadırdan çıkıyor.

"Neden seni bırakamıyorum, küçük iblis?" Kendi kendime mırıldanıyorum, her şeyden çok yapabilmeyi ya da sonunda bana pes etmem için bir işaret vermesini diliyorum.

Gürültülü çatırtılarla irkilerek uyandım, diyardan gelen iblisler olamayacak kadar çoktu. Melekler burada ve hazır olmalıyız.

Tamamen giyinik ve savaşıma hazır bir şekilde uykuya daldım, bu yüzden neredeyse anında çadırımın dışındayım, herhangi bir tehdide karşı hazırım. Gürültü o kadar sağır ediciydi ki kamptaki herkesi uyandırdı ve tıpkı benim gibi hepsi savaşa hazırdı. Tabii ki Mara'nın nerede olduğunu kontrol ediyorum ve onun da benim kadar hazırlıklı olduğunu görmek beni mutlu ediyor.

Mara, Elvor ve Judd tarafından kuşatılmış durumda ve ben de onlara katılmamak için kendimi zor tutuyorum. Mantıken, hepimiz arasında en çok zırha sahip olanın o olduğunu biliyorum ama içimde onu korumaya dair derin bir ihtiyaç var.

Güneş doğmak üzere ve melekler görülmesi zor olacak kadar uzaktalar. Onlar vadinin kendi tarafındalar, biz de kendi tarafımızda. İki tarafın buluştuğu merkez, bu savaş için bizim sahnemiz olacak. Tüm iblislerin sayıldığından emin olmak için şimdiden etrafımıza bakıyorum ve memnun olduğumda sağ elimdeki kılıcımı sallıyorum.

"Hazır olun" diyorum, herkes kılıfından bir silah çıkarıyor.

En az üç mil öteden gür bir ses "Liderinize şartlarımızı kabul etmesini söyleyin, o gün kan dökülmeyecek!" diye bağıyor. İlk adımı ben atıyorum, arkamda bir sıra melek, onları vadinin ortasına doğru yönlendiriyorum. Yolun karşısındaki melekler de aynısını yapıyor. Savaşmak için koşarak savaşa girmiyoruz; düşmanımızla yüzleşmeye hazır, dengeli ve kendinden emin bir şekilde yürüyoruz.

"Cehennem, Cennet ya da sizin ahlaki standartlarınız tarafından yönetilmez," bağıyorum. "Ölümlüler diyarına yaydığınız pislik ve iğrenç davranışlarla bunu açıkça ortaya koydunuz. Bugün sona eriyor. Şimdi git ve

Hepinizin canını bağışlayabilmemiz için liderinizi müzakere için geri çağırın," der melek.

Artık aramızdaki mesafe azaldığı için baş meleğin hatlarını seçebiliyorum. Mark. Herhangi bir güzellik standardına göre çok güzel; yakışıklı sayılmayacağı bir diyar hayal bile edemiyorum. Teni güneş tarafından öpülmüş gibi görünüyor ve parlak mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Bu dövüşü istiyor.

Şaşırmadım, Mark yaşlı, Lucifer kadar değil, ama o da yaşadı. böyle a Uzun, Ölümsüz Hayat. O DİLENCİLİK için bazı sırala eğlence, gereğinden uzun hayatını ilginç kılacak bir şey. Kalbim göğsümde ritmik bir şekilde çarparken yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Bu dövüş sırasında bir numaralı hedefimiz o. Omzumun üzerinden bakıyorum ve bunu Mara'ya sözsüz olarak iletmek için yüzümü kullanıyorum. O da başını sallıyor.

Anlayışla başını sertçe bana çevirdi.

"Pazarlık falan yok," diye cevap veriyorum.

Mark'ın yüzünü ölümcül bir gülümseme kaplar. "O zaman öleceksin," diye kükrer ve elini havaya kaldırır.

Melekler bize doğru hücum etmeye başlarken gök gürültüsü sesleri etrafımızı sarıyor. Birbirimize doğru koşmaya başladığımızda iyi ve kötü olarak algılanan tüm formaliteler ortadan kalkıyor. Meleklerden bazıları bize doğru uçarken, diğerleri yaya olarak koşuyor. İblislerin hepsi yaya, gerçi hepimizi daha yakına taşıyabilirim ve buradaki iblislerin çoğunun bazı taşıma yetenekleri var, ancak herhangi bir sürpriz olmadan onlarla kafa kafaya karşılaşmamız gerekiyor. Savaş çıgıllıklarının kakofonisi neredeyse kulakları sağır ediyor, ama sayıca üçe bir üstün olsak da devam ediyoruz.

Geri çekilmeyi ya da savaş alanına daha fazla iblis çağırmayı düşünüyorum ama Elvor ve Mara savaşın sancılarına balıklama atlayınca bunların kullanabileceğimiz seçenekler olmadığını anlıyorum. Yine de bunu görmek zorundayız; bu galibiyeti hak etmek zorundayız. Daha kötü ihtimallere karşı da savaştım.

Mara gölgelerini melekleri sarmak ve boğazlarını kesebileceği kadar yaklaştırmak için kullanır. Bazılarının kafalarını gözleri dışarı fırlayacak kadar sıkamak için bir dal kullanıyor. Gölgeler onun için zahmetsizce çalışıyor; neredeyse tamamen bilinçli gibiler ve o sadece onların ev sahibi. Gölgesi oyundayken, Lucifer hariç, ölümsüz hayatımda hiç görmediğim kadar çok iblisi aynı anda ortadan kaldırabiliyor. Gölgesi neredeyse bir gibi çalışıyor, sırtını ve etrafındakileri koruyor. Ağır bir nefes veriyorum, bu kadar kolay bir şekilde

kendini korumak. İblislerin geri kalanı hayranlıkla izliyor ve bu onlara bunu kazanmak için ihtiyaç duydukları motivasyonu veriyor.

Elvor çalışırken bir fae savaşçısı olarak aldığı eğitimin çoğunu kullanıyor. Özellikle Mara'nın arkasına geçerek kimsenin en büyük silahımıza sinsice yaklaşamayacağından emin oluyor. Elvor bir meleğin kafasını kesiyor, yüzüne kan sıçırıyor, ardından bıçağını yaklaşan başka bir meleğe saplıyor.

Bu meleklerin yeni ölümsüz oldukları aşikâr çünkü hem eğitimden hem de bizimle gerçekten savaşmak için gereken dayanıklılıktan yoksunlar. Ama yine de sayıları beni endişelendiriyor. Güçlüyüz ama sonsuza dek savaşamayız ve vadinin tamamına baktığımda bunun sadece ilk dalga olduğunu biliyorum. Melekler böyle çalışır, koyun postuna bürünmüş kurtlar ortaya çıkmadan önce kurbanlık kuzuları gönderirler.

Kan dökme acımasızdır. Havada keskin ve yoğun bir kan kokusu var ve yükselen güneşin çürüme kokusunun savaş alanını doldurmasına neden olması uzun sürmüyor. Her tarafa savrulan uzuvlar ve cesetler, bir zamanlar yemyeşil olan çimenleri lekeliyor.

Meleklerin hızla düşüşünü izliyorum; belli ki hiçbirine bir iblisin hayatını sona erdirecek kadar güçlü bir silah verilmemiş. Kendi melek rakiplerimle teke tek dövüşürken bile bakışlarım Mara'da gezinmeye devam ediyor.

Lanet olası odaklanma!

Solumdan bir melek fırlıyor ve ön kolumu kesiyor, etimde derin bir yara açıyor ve hızla iyileşmesini izliyorum. Meleği boğazından yakalayıp karnından bıçaklamadan önce göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Bıçağımı çektiğimde iç organları dışarı sızıyor ve kanı botlarımın üzerine sıçırıyor. Kayıtsız bir gümbürtüyle yere düşüyor ve bıçağımı savurarak iğrenç kanını onunla birlikte toprağa gönderiyorum.

Homurdanmalar, bağırışlar ve inlemeler var. Diğer iblislerin öldürebilecek silahları yok ve bu da farklı meleklerin yerde kıvranmasından belli oluyor. Birine yaklaşıyorum, boğazı kesilmiş ve sol bacağının dizden aşağısı yok.

"Lütfen, merhamet, lütfen," diye yalvarıyor.

Ölüm bıçağımı alıp sol gözüne saplarken ona cevap vermiyorum. Geri çekerken güzelce susturuyorum. Bıçağım onun pisliğiyle delik deşik oldu ve onu silmek için ölü meleğin gömleğini kullandım.

İniltiler devam ediyor ve ben yoluma devam edip, rahatsız melekleri öldürüyorum. Havada pis bir kül kokusu var ve bazı cesetlerin

yandı. Bir duman bulutu gökyüzüne vuruyor ve bu alemin burada neler olduğunu tam olarak bilmesini sağlıyor. Yıkım damarlarımı adrenaline kabartıyor ve ben daha fazlası için hazırım. Dökülen kan, Dünya'daki hayatımı anımsatan kokusuyla beni kendine çekiyor ve ben de onu içime çekiyorum. Kemiklerimin derinliklerine sızıyor ve bana ilerlemem için gereken enerjiyi veriyor.

Gözlerim her zaman açık, kendimi korumak için etrafımı tarıyorum ama etrafıma baktığımda askerlerimin ne yaptığını görüyorum ve etkileniyorum. Her biri bir diğerinden daha vahşi, diyarımızı koruyor ve sözde iyi adamlara karşı savaşımızda birlikte duruyorlar.

Judd, Elvor ve Mara'ya yakın duruyor. Eğitimde öğrendiği her şeyi kullanıyor ama yerinde olmadığı çok açık. Kılıcını düşmüş melekler üzerinde de kullanıyor gibi görünüyor. *En azından onun için bir amaç bulmuşlar.*

Melekleri ve iblisleri iterek onlara doğru ilerliyorum. Bu gruptan geriye sadece birkaç kişi kaldı. Kahkahalar yükseldiğinde neredeyse Mark'a ulaşmıştık.

"Yanımda getirdiklerimin bu kadar olduğunu mu sanıyorsun?" Mark gökyüzüne zıplayarak alay ediyor. Altın rengi kanatlarını çırparak havada süzülüyor. Duman ve kana rağmen, arkasındaki dağlarla birlikte hâlâ ruhani görünüyor. Sanki tapınmanın ortasındaymış gibi ellerini kaldırıyor ve daha fazla melek savaş alanına koşuyor ya da uçuyor.

"Siktir," diye tısladım. "Geri çekilmemiz gerek! Daha fazla insan gücüne ihtiyacımız var," diye bağıryorum. Bir melek önümde uçuyor ve kılıcını kaldırıyor. Hızla savunma pozisyonu alıyorum ve diğer elimle karnına bir yumruk atarak yere yığılmasına neden oluyorum, böylece onu göğsünden bıçaklayabiliyorum.

"Geri çekilmiyoruz lan!" diye bağıryor Mara, Mark'ın gökyüzünde uçtuğu yere odaklanmış durumda. Gölgeleleri etrafındaki iblisleri idare ediyor ama elleri serbest. Kadim meleğe o kadar odaklanmış ki sağlıklı düşünemiyor; intikam duygusuyla dolup taşıyor. Herkesi buradan çıkarmalıyım, onu güvende tutmalıyım.

Judd onun koluna dokunarak, "Mara, onlardan çok fazla var." diyor. Elleri titriyor ama diğerlerimiz gibi kan içinde değil. Çoğunlukla temizlik yapıyor ve hiçliğe indirilen melekleri gönderiyor.

"Onu eve portalla," diye emrediyor, başını Judd'a doğru sallayarak. *Birini izni olmadan portallayabileceğimi biliyor?* Koluna dokunup onu Cehennem'e geri gönderdiğimde Judd'ın gözleri kocaman oluyor. Biz bir sonraki grubun vadiyi geçmesini beklerken Elvor son birkaç meleği idare ediyor.

"Çok kızacak," diye uyarıyor Elvor hançerini en yakındaki meleğin boğazına saplarken. Savaş alanındaki herkesten daha fazla kana bulanmış durumda.

"Onu güvende tutmayı tercih ederim," diye yanıtlıyor bana bakarak. "Benimle misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve etrafıma bakıyorum. "Bunu kazanamayız. Daha fazla cesede ihtiyacımız var."

Alay ediyor ve önümde duruyor, gölgeleri kalan melekleri uzakta tutarken eli yüzümü kavırıyor. Şu anki yeni melek sürüsü her saniye daha da yaklaşıyor ve geri çekilmemiz gerektiğini biliyorum. "Benim için kanını akıtmaya hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet," diye açıkça cevap verdim. Onun için hayatımı ortaya koyardım.

"O zaman sana unuttuğum her şeyi hatırla ve beni hayal kırıklığına uğratmayı bırak," diye emrediyor.

Her şey gözümün önüne geliyor. Yüzümü tokatlaması, kollarımda nasıl hissettiği. Onu ne kadar istediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatışım. Bir siren olmaktan ve bunun benim için ne anlama geldiğinden dolayı gözlerindeki açık korku.

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. Bir melek yaklaşıp gölgelerini geçiyor ve Elvor onu hızla sırtından bıçaklıyor, bedeni çimenlere düşüyor.

"Bunu benden neden saklıyorsun?"

"Bir seçeneğin olsun istedim. Öyleyse seç. Benimle, benim için savaş ya da geri çekil. Hangisi olacak?" Sonunda ona izin verdiğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, ne kadar bütün ve görülmüş hissettiğimi. Ne olursa olsun bu hissin gitmesine izin vermeyeceğim.

"Her zaman senin için savaşacağım," diyorum ona dürüstçe. Cehenneme, Lucifer'in kendisine olan bağlılığım önümdeki deli kadına kayıyor. Kan revan içinde olmamız ya da bunun savaşta verdiğim en aptalca karar olması umurunda değil, buna öldüğüm zaman da dâhil. Başının arkasını şiddetle kavırıyorum, saçlarının ter ve kanla ıslandığını fark ediyorum, ama hemen dudaklarını dudaklarıma çarpıyorum, ona dindar olduğumu ve onu ateşe kadar takip edeceğimi gösteriyorum. Dudakları benimkilere karşı uysal ama gelen meleklerin körükleri bizi ayırıyor. Pembe ve kırmızı arasında gidip gelen gözlerine bakıyorum.

"O zaman hepsini öldür," diye haykırıyor, ben savaşın sancılarına koşarken bakışlarımız ayrılıyor. Kılıcımı ulaşabildiğim her meleğe savuruyorum. Benim

İblisin dayanıklılığı durmadan öldürmeye devam etmeme yardımcı oluyor ve duramayacağımı biliyorum; onu hayal kırıklığına uğratamam.

Bu noktada bu bir katliam. Saldıran meleklerin hiçbirinin bize gerçek bir ölüm getirebilecek silahları yok. Bu arada biz de onları teker teker indiriyoruz. Şans eseri Mark'a bakıyorum ama tedirgin görünmüyor. Sanki ne yaptığımızı inceliyor gibi.

Bu savaş asla kazanmak istemediklerini hemen anladım. Sadece neyle savaştığımızı görmek istediler.

Sikeyim.

Zihnim dönüyor, savaşmaya devam ederken silahların çarpışması zihnimi sarsıyor. Bu noktada pis koku neredeyse unutuldu ve hissedebildiğim tek şey bunun nasıl sonuçlanacağına dair endişe. Hâlâ yetenekli savaşçılar olmasalar da bu turda daha fazla melek var. Fırsat bulduğum her an, ordumu kontrol edip ne durumda olduklarını öğrenmeye çalışıyorum ama sonuçlar karışık. Mara durdurulamaz. Gölgele, gücü ve dürtüsüyle kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok meleği ortadan kaldırıyor. Sadece bir telkinle onları birbirine düşürüp bize savaşma şansı veriyor.

Elvor savaş alanında da çukurda olduğu kadar vahşi, Mara'nın yoluna çıkan herkesi öldürüyor. Judd'ı göndermekte haklıydı. Judd bu noktada yetenekli bir bedenden çok bir yük. Sonucun kötü olacağını düşünüyorsanız, öyle olma ihtimali çok yüksek.

Mara, Elvor ve ben birbirimizin arkasını kollayarak üçgen bir düzen oluşturduk ve farklı dövüş biçimleri uyguluyoruz; Elvor ve ben göğüs göğüse dövüşe odaklanırken, Mara sahip olduğu tüm gücü kullanıyor. Önümdeki dişi melek üstünlüğü ele geçiriyor, kılıcımın kabzasını tuttuğum parmak eklemlerimi kesiyor ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Solumdan kahkahalar geliyor ve Mark'ın hâlâ havada uçtuğunu görüyorum, kendi türünün katledilmesiyle eğleniyor. Meleği karnından bıçaklıyorum ve yere yığılıyor ama Mark'ın gülümsemesi yüzünden gitmiyor.

Ölmesi gerekiyor ve Mara'yı yeterince yaklaştırabilirsem onu öldürebileceğini biliyorum, buna hiç şüphem yok. Cehennem'in kızının böylesine yaşlı bir meleği alt edebilecek kadar güçlü olması rejimleri için zararlı olacaktır. Kazanmamız için gereken avantajı bize sağlayabilir.

Etrafımda bizim tarafın gücünün azaldığını, iblislerin çöktüğünü ve savaşmaya devam etmek için mücadele ettiklerini fark ediyorum. Ölümsüz güçleri onları buraya kadar getirmiş ve hayatta tutmuş olsa da, meleklerin devam eden saldırısı

güçlerini yok etti. Yorulmamış gibi görünen tek kişi üçümüzüz.

Mara bana "Geri kalanları eve gönder," diyor ve ben de dediğini yapıyorum, üçümüz düzinelerce meleğe karşı dururken hayatta kalanları Cehennem'e geri gönderiyorum.

Mark yumruğunu havaya kaldırarak sessizce bir sonraki melek grubuna geri çekilmelerini emretti. "Etkileyici ama gördüğünüz gibi ordum tahmin ettiğinizden daha büyük. Teslim olmaya ve Lucifer'i çağırmaya hazır mısınız?" diye sorar.

Mara çıkıyor ve ben onu sarsmak istiyorum. Her ne kadar kendi başının çaresine bakabileceğini bilsem de, onun zarar görebileceği düşüncesi ruhumu daraltıyor. "Krallık adına konuşabilirim," diyor.

Mark yere inerken kanatlarını çırparak gülümsüyor. Çıplak ayakları toprağı kazıyor ve Mara'ya bakarken gülümsemesi küçümseyici. Mara onun bakışlarından ya da otoritesinden korkmuş ya da kör olmuş gibi görünmüyor.

"Şansını kullandın, cehennem zebanisi."

Tam önünde portallaşüyor, eli göğsünün içine uzanıyor ve kalbini sökmeye çalışıyor. Melek onun bileğini tutarken gülümsemesi daha da büyür. "Güçlü olabilirsin ama benim kadar yaşlı bir melek kadar güçlü değilsin," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık veriyor.

"Haklısın, değilim," diye kabul ediyor. Büyülü bıçağını tutan diğer elini adamın böğrüne sokuyor ve tüm gücünü kullanarak bıçağı daha derine itiyor. Adam soluk soluğa kalırken dudakları aralanıyor ve acı dolu çığlığıyla birlikte bir gümbürtüyle yere düşüyor. Onu yere seren şeyin kibri olması ironisine gülümsüyorum. Mara'nın ne kadar kurnaz ve cesur olduğundan şüphe etti ve bu onun hayatına son verdi. Meleklerin geri kalanı tam önümüze geçerken yüzümdeki gülümseme kısa sürüyor. Sözde liderleri olmadan bile ilerlemeye devam ediyorlar ve bu orduya gerçekten kimin komuta ettiğini merak ediyorum.

Etrafımız tamamen sarılmış durumda, Mara, Elvor ve ben sırt sırta duruyoruz. Bizi buradan çıkarmak istiyorum ama bu meleklerden biri bizi burada tutacak kadar güçlü olmalı.

Düzenimizi bozmadan, elimizden geldiğince melekleri indiriyoruz ama sayıca az olduğumuz açık.

En azından Mara'nın hayatta kalacağını biliyorum. Bildiğimiz kadarıyla öldürülemez. Bu rehin alınamayacağı, işkence edilemeyeceği ya da daha kötüsü yapılamayacağı anlamına gelmiyor.

Üçümüzü tekrar buradan çıkarmak için gücümü çağırmayı deniyorum ama . Savaş alanını koruyan melek çok güçlü.

başka seçeneğimiz yok. Dikkatimi bizi bu krizden çıkarmaya o kadar çok ki, çok aşına olduğum bir melek olan Lennix'in yanıma bıçak saplamasına engel olamıyorum.

Bu basit bir bıçak değil.

Büyüsü tüm gücüyle bana çarpıyor. Bu uçaktan ayrılmadan önce gördüğüm son şey, yere yığılıp hiçliğe karışırken Mara'nın siyah gözleri oluyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

R yaş. Saf, filtrelenmemiş öfke ve acı içimden süzülüyor. Bu benim hatam. Geri çekilmeyeceğimizi, bunu halledebileceğimi söyledim.

Toth'u öldürttüm.

Beni gerçekten istememiş olabilir. Ama bu son anlarda bana sadıktı. Öpücüğü acımasız, mükemmel ve o anda ondan dileyebileceğim her şeydi. Benim için kanını akıtacağını söyledi. Judd'ı kurtardı. O... gitti.

İstenmemekten ve sevilmemekten korktuğumu sanıyordum ama bu korkuların şu anda hissettiklerim karşısında hiçbir önemi yok. Korkularım, Toth'un kıpırdamayan bedeninin en yeşil çimlerin üzerinde yattığını ve karnından kan aktığını görmenin gerçekliğiyle kıyaslanamaz bile.

Adrenalin ölümsüz damarlarıma pompalanıyor ve odaklanma kontrolümü kaybediyorum. Emretmesi kolay olan gölgelerim, ölümün dokunaçları gibi benden yayılıyor, birden fazla meleği boğazından yakalayıp havada tutuyor.

Sorunsuz. Onları kontrol etmeyi düşünmeme bile gerek yok; emirlerimi yerine getirmeyi biliyorlar.

Yok edin, öldürün, esir almayın.

Elvor, bana kur hediyesi olarak verdiği bıçağı saplayarak, elimde tuttuğum melekleri kolayca ortadan kaldırıyor. Hiçliğe dönüşüyorlar, ruhları yok oluyor ve cismani bedenleri taş gibi yere çarpıyor.

Cesetler etrafımızda bir kale gibi yığılıyor ve ben sadece onların yanmasını istiyorum. Bu lanet olası pislikler için kolay bir ölümden fazlasını istiyorum; onları cehenneme göndermek ve benden çok umutlu ve değerli bir şeyi aldıkları için sonsuza kadar işkence etmek istiyorum. Kanın metalik tınısı tenime yapışıyor ve her nefes alışımında yakıyor ama devam ediyorum. Asıl odak noktam Elvor'u ve beni buradan tek parça halinde çıkarmak, bir daha asla bütün olamayacağımı bilsem bile.

Başımı sallıyorum, Toth'un düşüncelerinin zihnimi doldurmasına izin vermiyorum. Bunu yaparsam, kırılacağımı ve odağımı kaybedeceğimi biliyorum. Mümkün olan her meleşği ortadan kaldırırken zihnim ölüm ve intikam üzerine odaklanmış durumda.

Bu melekler en güçlüler, son dalga. Bizi kolayca yok etmeleri gerekenler. Buraya küçük bir orduyla geldik ama şimdi sadece Elvor ve ben varız. Başa çıkmam gereken yirmi melek daha olmalı ve ben çok yorgunum ama kararlılık ve nefret her anımı besliyor.

"Elvor, kulaklarını kapat," diye uyarıyorum onu. Fae iblisim dinlemek için çabalıyor, gözlerini tehditlere karşı açık tutarken kulaklarını kapatıyor.

"Eğer silahınız varsa, kendinizi bıçaklayın" diye emrediyorum meleklerle. Teker teker, hepsinin kendini bıçaklamasını izliyorum. Yarısı yere yığılıyor, benim emrimle istemeden de olsa kendilerini öldürmüş oluyorlar.

Geriye on tane kaldı.

Büyülü silahları olmayan on melek.

Elvor'a ellerini çekmesini işaret ediyorum ve o da çekiyor. "Hepsini öldür," diyorum ona. Elvor felç edici gücünü melekler üzerinde kullanıyor. Görünüşe göre iki tanesini aynı anda yere yığabiliyor, motor fonksiyonlarını ortadan kaldırdığı için vücutları sert zemine gümbür gümbür çarpıyor.

Kesinlikle acınası bir yer israfı.

Onları bıçaklamasını dehşet içinde izlerler, Elvor'un ellerinde hayatlarını kaybederken tamamen çaresizdirler.

Hepsinin ölmesi uzun sürmüyor. Buruşmuş cesetler alanın her tarafına yayılmış durumda ama ben cesetlere dikkat etmiyorum. Hemen oraya koşup Toth'un cesedinin yanında diz çöküyorum.

Bileğine dokunuyorum; nabız yok, yaşam belirtisi yok.

"Hangi silah olduğunu gördün mü?" Yüzümdeki nemi hissederken Elvor'a soruyorum. "Hangi lanet silahtı o?" Etrafındaki ölü meleklerle bakarak tekrar soruyorum.

Bir çatırtı sesi geliyor ve bunun daha fazla meleğin âleme süzülmesi olduğunu zaten biliyorum.

"Penses, gitmeliyiz," diye ısrar ediyor Elvor.

Toth'un koyu renk saçlarını yüzünden itiyorum, ayağa kalkarken tek bir gözyaşı solgun tenine çarpıyor.

Elvor'un tag-along'lar konusunda daha fazla deneyimi var, bu yüzden elimi tutuyor ve bizi Cehennem'e geri götürüyor. Geri döner dönmez oturdu, gücü ve enerjisi tükenmişti. Saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum, derin derin nefes alıp veriyorum.

"Ne oldu lan?" Judd sinirli bir ses tonuyla bana soruyor. Onu gönderdiğim için kendimi suçlu hissediyorum ama bunu yapmak zorundaydım. Hepsini göndermek zorundaydım. Son derece yetenekli iblisler değillerdi, hayatta kalamazlardı. Toth güçlü olsa bile, yine de... yüzümden daha öfkeli bir nem damlıyor ve onu silmek için elimin tersini kullanıyorum.

"Toth," diye fısıldıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Judd ve kollarını açıp bana uzatıyor. Kalan ordumuzun önünde olmasına rağmen sevgisini kabul ediyorum. Beni kendine çekiyor, sırtıma daireler çiziyor.

"Bu benim hatam. Gitmeliydik," diye ağlıyorum. "Bilmiyordun," diye beni rahatlatıyor Judd.

"Aptaldım. Daha iyisini bildiğimi sandım ve onun ölümüne neden oldum." Bizi yere indirmeden önce ağırlığımı Judd'a yaslıyorum, o da beni göğsüne bastırıyor. Onun sempatisini ya da tesellisini hak etmiyorum ama yine de bencilce kabul ediyorum.

"Ne oldu?" diye gürlüyor babam odaya girerken.

Bana baktığında ne gördüğünden emin değilim. Şu anda herkesin önünde dağıldığının fazlasıyla farkındayım. Bıçağımı kendime saplamak istiyorum. Ama babam kamburunun üzerine çöküp yüzümü avuçladığında... işte o zaman gerçekten kırılıyorum.

Hayatımda ilk kez, sonunda bir ebeveynin kollarına sığınabiliyorum. Ben paramparça olurken babam bana sarılıyor. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor ve onun şık takım elbisesini gözyaşlarımla ıslatıyorum. Düşünebildiğim tek şey duyduğum pişmanlık. *Söylediği gibi geri çekilmeliydim. Savaşta ona daha fazla dikkat etmeliydim.*

"Sayıca çok azdık ve bu benim hatamdı. Hatırlamasını ve benim için savaşmasını sağladım. Ona o güveni ben verdim ve bu yüzden hayatını kaybetti." Ben ağlarken babam beni teselli ederek susturuyor.

Toth haklıydı, hasarlıydım ve berbat durumdaydım. Ondan uzak , benim hakkımda hissettiklerine dair anıları varlığımın sonuna kadar saklamalıydım. Ama yapamadım, onun bağıllığını çok fazla istedim.

"Cehenneme uzun süre hizmet etti. Hatırası unutulmayacak," diye söz veriyor Lucifer ama bu beni daha çok ağlatıyor.

"Ona geri çekilmemesini söyledim," diyerek babamın kollarından uzaklaşıyorum. Kendimi onun tesellisine ya da empatisine layık hissetmiyorum. Tek başıma oturup bu acıyı çekmek zorunda kalmalıyım.

"Çünkü sen bir savaşçısın. Eğer hayatta olsaydı, seni suçlamayacağını şimdiden söyleyebilirim," diye güvence veriyor babam.

Başka tarafa bakıyorum. Judd ve Elvor köşede birlikte durmuş, çaresizce bana bakıyorlar. Saçma sapan gözyaşlarımı silmek için bileğimin arkasını kullanıyorum.

"Senin için özel miydi?" diye soruyor babam. Başımı salladım, o da bana karşılık verdi. "Neden üçünüz temizlenmiyorsunuz, yarın bir bilgilendirme yapabiliriz? Bu gece, olay yerinde bulunan diğer iblislerle konuşacağım," diyor ve uzaklaşmadan önce başparmağıyla yanağımı siliyor.

Judd ve Elvor bana hayvanat bahçesinden kaçmış bir hayvanmışım gibi bakıyor ama ben onları el sallayarak geçiştiriyorum. "Ben odama gidip temizleneceğim. Bu gece daha sonra Elvor'a gideceğim."

"Söz mü?" Elvor umutla soruyor. Yumuşak bir adam değil, ama sadece benim için hassas bir yeri var, bunu hak ettiğimden değil.

Başımı sallıyorum ve gitmeden önce elini sıkıyorum. Ama odama gitmiyorum, Kara Göl'e gidiyorum.

Yassı taşlar etrafa saçılıyor ve ben de bu hissin içimi kemirmesine izin vererek birbiri ardına mürekkepli suya atıyorum. Toth'la her şey bir itme ya da çekmeydi. İkimiz de birbirimizi sinirlendiriyorduk. Ama ikimiz de birbirimizi daha iyi olmaya, daha fazlasını yapmaya ittik.

Bunu istedim; onunla daha fazlasını istedim. Belki daha fazla zamanım olsaydı, doğru koşullar altında anılarını geri verebilirdim ya da bir siren olmakla ilgili sorunlarım üzerinde çalışabilirdim.

Bugünkü savaş sırasında bir siren olmanın ne kadar kullanışlı olduğunu inkar edemem. Olduğum şeyden biraz daha az nefret etmemi sağlıyor. Elvor ve beni kurtardı ama Toth'u kurtaramadı.

Neredeyse bin yıl yaşadı ama ben, aptal, bencil bir kız, onun sonunu getirdim.

Avuçlarımla gözlerimi sertçe ovuyorum, daha fazla nemin aptal, hain yüzümün içinde sıkıca kalmasını istiyorum.

Gölün yanındaki karanlık ormanda bir dal kırılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Ayağa kalktığımda, gölün yanından ormana doğru yürürken vücudumdaki kirleri siliyorum.

Gözlerimi kısıyorum ama etrafımda hiçbir şey göremiyorum. "Hiç havamda değilim. Eğer burada olmamanız gerekiyorsa, hemen gitmelisiniz," diyorum.

Cevap yok, ancak sadece inilti olarak tanımlayabileceğim bir şey duyuyorum.

Arkama bakıyorum ve önümde büyük bir kızılağaç duruyor. Etrafından dolandığımda yerde buruşmuş bir ruh görüyorum, onu sabit tutacak bir figür yok, sahiplenecek kimse yok, sadece mürekkep karası. Hayalet benzeyen ruh benim varlığımla hareketsiz kalıyor ve kalçalarımın üzerine eğilip ona gerçekten baktığımda... onu *hissedebiliyorum*.

"Toth?" Ona doğru uzanarak soruyorum. Ona dokunmaya çalıştığımda ruh korkuyor, neredeyse benden kaçacak gibi oluyor. Bu formda olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Kaybolmuş, umutsuz ve kafanız çok karışık hissediyorsunuz.

Büyük bir risk almaya karar verdim. Babamın yeteneklerinin çoğuna sahibim, bir iblisi cismanileştirmek bunlardan biri olamaz mıydı? Bir bütün haline getirildiğim zamanki anılar aklıma geliyor ve onları zihnimin ön tarafına itiyorum.

Bıçağımı kaparak kendi bileğimi kesiyorum ve büyüyü elimden geldiğince hatırlarken ruhun üzerine damlamasına izin . Tüm umudumu ve ihtiyacımı bunun işe yaramasını istemeye verdim.

Lütfen çalış. Lütfen Toth ol.

Mürekkep gibi ruh, önümde çıplak ve korkmuş bir Toth yatana kadar dalgalanıyor. Bana göz kırparken ve ellerine bakarken kendi içine kıvrılmış durumda. O konuşmuyor, ben de ellerime bakarak göz kırpiyorum.

Bileğim iyileşti ve kan kurudu.

"Nasıl?" Diye soruyorum ama o bana göz kırpmaya devam ediyor. Yaprak gibi titriyor ve onu dirseğinden tutup odama götürürken hayal kırıklığı içinde . Onun peşime takılmasından dolayı biraz midem bulanıyor ama bunu bir kenara itip tekrar ona odaklanıyorum.

Temizlenmesi için onu banyoya götürürken kollarını kendine doluyor.

Nasıl burada olduğunu bilmiyorum, gittiğinden emindim. Onu duşa için ikna ettim ama yıkanmaya başlamadı. Ben de girdim, ona yardım ettim.

temizlenmek. Konuşmuyor, sadece ben onu yeniden bütünleştirmeye çalışırken beni izliyor.

"Gittiğini sanıyordum," diyorum burnumu çekerek. Onu ilk kez çıplak olarak görebiliyor berbat bir şey. Bu konuda iğrenç olmamaya çalışıyorum, onunla ilgilenirken daha mekanik davranıyorum.

Konuşurken dosdoğru önüne bakıyor. "Yıllardır böyle mi hissediyorsun?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Kendi bedenine sahip olmamak sana zarar verecek."

Ayağa kalktığımda nihayet hareket ediyor, gözleri sulanırken elleriyle yüzümü kavıyor. "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Üzgün olmanı bir şey yok. Seni ben öldürttüm."

Ben onu temizlemeyi bitirirken başını sallıyor ama konuşmuyor. Düzeldiğinde, ben kendimi temizlerken onu bankta oturtuyorum. Saçımı ve yüzümü yıkarken giderden akan su kıpkırmızı. Topaklanmış kanı temizlemek için kollarımı acımasızca ovma zorunda kalıyorum.

Toth'a baktığımda bana bakmıyor; ellerine bakıyor, avuç içleri ona dönükken titriyor. İçindeki panik ve kafa karışıklığı neredeyse dışarı sızıyor.

Acaba bu vücut farklı mı hissettiriyor? *Ya içine ettiysem? Ya tamamen bedensel değilse?*

Giyinirken ve Toth için bir havlu alırken korkudan daha hızlı yıkanıyorum. Havluyu beline dolayıp elini tutuyorum ve onu banyodan çıkarıp yatak odama doğru sürüklüyorum ve koridorda babamın kapısına vuruyorum. Toth sessizliğini koruyor ama babam kapıyı açtığında ona dokunmama izin vermeye devam ediyor.

Hem o hem de Lilith yarı çıplak bir halde bizi şaşkınlıkla tarıyorlar.

"Onu geri getirdim, değil mi? O iyi mi?" diye sordum.

Babam Toth'un yüzüne dokunuyor. İrkilmiyor ama babama duygusallıkla bakıyor.

"Nasıl?" diye soruyor babam.

"Beni nasıl bedenselleştirdiğini hatırladım. Karanlık ormanda onun ruhunu buldum. Ben... Nasıl geri döndüğünü, nasıl hayatta olduğunu bilmiyorum. O kılıçlar öldürmek içindi," diye saçmalıyorum, kafamın daha da karıştığını hissederek. Toth'a ne olduğunu, Cehennem'e nasıl geri döndüğünü sormak istiyorum ama bildiğinden bile emin değilim.

"İyi iş çıkardın," diye onaylıyor ve Lilith dayanışma için omzumu sıkıyor.

"O iyi olacak," diye bana güvence veriyor. Sarışın şeytandan ne kadar hoşlansam da, aradığım onun onayı değil.

"Lilith, Elvor'a neler olduğunu anlatabilir misin?" Ona ve Judd'a verdiğim sözü bozmak istemediğim için utanarak soruyorum. Ama Toth'un şu anda bana ihtiyacı var.

"Elbette yapabilirim," diye yanıtlıyor ve ben nefes veriyorum.

"İyi olacağından emin misin?" Babama soruyorum, onun gücünü arıyorum. "Bu onun zamanını alacaktır. Yalnız bir ruh olmanın bazı olumsuz etkileri olabilir.

"Babam beni bilgilendiriyor. Bunu bir iğneleme gibi algılamamak için başımı sallıyorum ve Toth'a bakıyorum.

"Ne yapmalıyım?"

"Ona değer veriyor musun?" diye soruyor babam, ben de başımı sallıyorum. "O zaman ona değer ver," diyor ve çenemi sıkıp bırakıyor.

"Ya beni istemiyorsa?" Bu ikinci şansı hak etmediğimi düşünerek soruyorum. Ama Toth'a baktığımda bana baktığını görüyorum. Kötü niyetle ya da hayal kırıklığıyla değil, sanki onun can simidiymişim gibi. Ben de kabul ettim.

"Sabah onu kontrol edebilir misin?" Babama sordum.

"Elbette. İyi iş çıkardın, Mara. Seninle gurur duyuyorum."

Yutkunuyorum ve beceriyorum. Yüzümden aşağı yine tuzlu su dökülecekmiş gibi hissediyorum. Bunun yerine Toth'un bileğini bir kez daha kavıyorum ve onu odama geri götürüyorum. Onu yatağa yatırıp rahat ettiğinden emin oluyorum.

"Elvor ve Judd'a haber vermeliyim. Hemen döneceğim," diyorum ona, hâlâ nemli olan saçlarını geriye iterek.

"Beni bırakma," diye yalvarıyor, gözleri kocaman açılıyor. Bu beni çok üzüyor, bu yüzden yatağa giriyorum ve cehenneme geldiğimden beri istediğim gibi Toth'a sarılıyorum. Tüm bunlar olurken o da zihnini parça parça yeniden inşa etmeye çalışıyor.

Ondan çıkan her seste ya da gece boyunca yaptığı her dönüp durmada kendimden nefret etmemeye çalışıyorum. Ne yapmam gerektiği umurumda değil. Benim olmak için her şeyi riske atan iblisle işleri yoluna koyacağım.

BÖLÜM 28

"Y Sen iyisin, ben yanıdayım," diye fısıldıyor melodik ses bana. Bu beden farklı hissettiriyor. İyi ya da kötü bir şekilde değil, sadece alıştığım gibi değil.

Cilt farklı şekilde geriliyor ve eski yara izlerimden bazılarını kaybediyorum.

Kendimi cansız bir ruh olarak cehenneme geri gönderdiğim zamankinden daha fazla korktuğumu hiç hissetmemiştim. Belki de gerçekten ölmek daha iyi bir kader olurdu. Bu berbat bir düşünce, ama yeterince uzun yaşamadım mı? Yeterince acı çekmedim mi?

"Şşş," yumuşak sesi beni yatıştırıyor. Yumuşak ellerini saçlarımda hissedebiliyorum ve ölmek istediğime dair söylediklerimi geri alıyorum.

Onu başkalarının anlayamayacağı bir şekilde anladığımı hissediyorum. Onun yaşadıklarının sadece küçük bir kısmını yaşamış olsam da, anlıyorum. Kafa karışıklığı, paranoya ve genel olarak gerçeklikten kopma. Fiziksel bir forma bağlı olmadığınızda kim olduğunuzu bilmek zordur. Akıl oyunlarının yanı sıra, fiziksel olarak da acı verici. Kendimi bağlayabileceğim bir şey aramaya devam ettim ama hiçbir şey bulamadım.

Beni Kara Göl'e çeken şeyin ne olduğundan emin değilim ama sanki beni olmam gereken yere yönlendiren Mara'nın çılgınlıkları olabilirmiş gibi hissettim. Sanki daha önce hiç bir iblisi bedene büründürmemiş olmasına rağmen beni kurtarabileceğini zaten biliyordum.

Midem gurulduyor ama aldırımıyorum ve onun sağladığı rahatlığın içinde uzanıyorum. Her saniye geçtikçe, zihinsel duvarlarımın parçalarının tekrar yerine oturduğunu hissediyorum - Şeytan'a şükürler olsun.

İmkanlarımı geri alamayacağımdan ve ölümsüz varlığımın geri kalanında sakat, hissiz bir iblis olacağımdan emindim. Muhtemelen ruhumu Lucifer tarafından tüketilmek üzere sunardım. *Mara ruhları işleyebilir mi?*

Yumuşak parmak uçları çatık kaşlarımı düzleştiriyor ve bu his karşısında iç çekiyorum. Arka planda kulağa korkunç gelen bir program var, ama anılarım, duygularım ve düşüncelerim bana daha fazla geri dönerken orada öylece uzanıyorum.

Parça parça, hepsi bir anda değil. İnsan hayatımı, Cehennem'e giriş yıllarımı, alemdeki rütbelerimi yükseltmek için çalıştığımı hatırlıyorum.

Ama sonra... sonra tek hatırladığım o.

Aramızdaki itiş kakışı, sertliği ve şiddeti. Ama aynı zamanda az sayıda ve aradaki daha yumuşak anları da hatırlıyorum. Kollarımda ne kadar uysaldı, onu sahiplendiğimde kanla kaplıydı. Kalbimi ona nasıl döktüğümü ve onun bana nasıl unutturduğunu.

Ve sonra bana en kötü zamanda hatırlamamı sağladı. Savaş alanında paylaştığımız öpücük kaderimi belirledi. O yanımdayken ölümsüz bir hayat buna değerd. Ben de ona geri dönmek için yapmam gerekeni yaptım, şimdi bedelini ödüyor olsam bile.

Aniden doğruldum ve ona göz kırptım. Gözleri koyu maviydi ve ağladığını anlayabiliyordum. *Benim için gözyaşı mı döktü?*

"Toth?" adımı yumuşak bir şekilde söylüyor ama yine de başımı ağrıtıyor.

Şakaklarımı ovuyorum ve eli ön kolumu sevgi dolu bir şekilde okşuyor. İnliyorum ve tekrar . İçten içe, bendeki bu zayıflığı görmesinden nefret ediyorum ama insan olduğumdan beri böyle hissetmemiştim. Yorucu ve korkunç. Bir daha ölümlü olmaktansa Elvor'un bana çukurda işkence etmesini tercih ederim.

"Sorun yok, sadece dinlen. Ben ," diye güvence veriyor, saçlarımla oynuyor.

Ölü bir uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu.

Yüzüme dokunan soğuk bir ıslaklık uykumdan sıçramama neden oluyor, kalçamı kavrayıp bıçağımı arıyorum. Yorgunluğumun bir kısmını göz kırparak atıyorum ve Mara'yı yatakta otururken buluyorum, hala dün geceki kıyafetlerini giyiyor ve elinde bir bez var.

"Toth?" diyor, bana saldırmak üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi bakarak.

Şakağımı ovuyorum. "Ne zamandır ?"

"İki gün," diye yumuşakça cevap veriyor.

"Siktir," diye inliyorum, yatakta uzun süre yatmaktan ağrıyan kaslarımı esnetiyorum. Ön kollarıma baktığımda her zamankinden daha damarlı olduklarını fark ediyorum. Damarların şişkinliğini izlemek için elimi esnetiyorum, Mara ise sanki sinir krizi geçirecekmişim gibi bana bakıyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kafam patlayacakmış gibi. Ama beni bulduğun zamanki kadar kötü hissetmiyorum."

"Bu iyi bir şey. Seni bu kadar hızlı bedenselleştirebildiğim için daha çabuk iyileşeceğini düşünmüştüm. Toth, çok özür dilerim," diyor.

Mara'nın daha önce kaç kez insanlardan özür dilediğinden emin değilim ama şu anda bunu gerçekten kastettiğini söyleyebilirim.

"Beni bir bıçakla bıçaklamadın," diye cevap veriyorum.

"Öyle de olabilirdi. Emirlerini dinlemedim ve sana anılarını geri vermek için en kötü zamandı," diye itiraf ediyor ve kendini battaniyesinin içine sokarak daha küçük görünmeye çalışıyor.

"Onlar senin anılar değildi," diye hırlıyorum.

"Gerçekten, kızgın olduğun şey anılar mı? Emirlerine açıkça itaatsizlik etmeme değil mi? Neredeyse ölüyordun?" diye bağıyor, sanki mantıksız olan benmişim gibi.

"Evet, lanet olası anılar," diye cevap veriyorum.

"Şey, onları geri verdim. Umursadığını sanmıyordum."

"Onlarla birlikte savaşa girmeliydim. Eğer öfke nöbeti geçirip bana unutturmasaydın bunlar hiç yaşanmayacaktı."

"Beni isteyip istememe seçeneğine sahip olmanı istediğim için beni affet," diye şımarıyor.

Gülüyorum. Küçümseyici bir şekilde ama elimde değil. Yüzü kızgınlığını gösteriyor ve ben de yüzüne doğru eğilip onu işaret ediyorum.

"Mesele de bu zaten. Başka seçeneğim yoktu ve savaştan önce o anılara sahip olsaydım, beni kalmaya ikna etmene asla izin vermezdim," diye hırlıyorum.

"Bu lanet bir yalan!" diye karşı çıkıyor.

Ondan uzaklaşırken, hayal kırıklığıyla kollarımı havaya kaldırıp, "Değil" diye bağıyorum. Bu kadar gevşek olacağımı bilseydim oraya girmezdim.

yaşamaya değer bir şey."

Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum. Sanki onu benden ya da bu konuşmadan koruyacakmış gibi kendini battaniyenin içine daha da sokuyor, emin değilim. Derin bir nefes alıyorum, konuşmadan önce sakinleşmeye çalışıyorum.

"Onlar senin anıların değildi ve benim için seçim yapmak da senin işin değildi. Sen bir sirensin, kimin umurunda? Cehennemi eğlenceli kılıyorsun. Seninle tartışmayı ve damarıma basmanı seviyorum. Başka kimse benimle senin gibi konuşmaya cesaret edemez."

Yatağın içine daha da gömülüyor; buna izin veremem.

"Geri dönmemin sebebi sensin," diyorum ona açıkça.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Bıçaklandığımda, Lucifer'in beni kurtarabileceği umuduyla kendimi buraya geri ışınlamaya çalıştım. Görünüşe göre, yeteneğim sayesinde sadece ruhumu geçirebildim."

"Ben... Ben bunu yapabilen birini hiç duymadım."

"Benim de, ama bu saçma sapan uzun ölümsüz varoluşa devam etmek için bir nedenim vardı," diyorum ona.

Bana göz kırptıyor ve sanki hâlâ nefes alıyor olmamın tek sebebi o değilmiş gibi inanmayarak başını sallıyor. Eğer o ve o anılar olmasaydı, bir savaşçının ölümünü ikinci kez kabullenmiş olacaktım.

Alanını daraltıyorum, ona yaklaşıyorum, dokunacak kadar yaklaşıyorum. Ama yapmıyorum, henüz değil.

"O depoda aramızda geçen her düşüncüyü ve kelimeyi hatırlıyorum, küçük iblis. Benden bu kadar değerli bir şeyi almaya hakkın olduğunu düşündüğün için seni cezalandırmalıyım. Seninle daha fazla zaman geçirmek için kendi ruhumu bedenimden ayıracak kadar umursamama neden olduğun için seni cezalandırmalıyım," diyorum, içimdeki tüm öfke havadaki duman gibi dağılıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Ne?"

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Lütfen, cezalandır beni. Ödeşelim."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum, sonra ne söylemem gerektiğini düşünüyorum. "Bana yaptığın şey için yeterince uygun bir ceza düşünemiyorum. Ama sanırım yaratıcı olabilirim."

Elim battaniyeyi kavırıyor ve onu ipeksi yeşil bir uyku setiyle ortaya çıkaracak şekilde vücudundan çekiyorum. Şortu yukarıya doğru kalkıyor, bacaklarını sonsuz gösteriyor ve ben yardım edemiyorum ama kalçalarını okşuyor ve sıkıyorum.

"Boşalmana izin vermeyerek seni saatlerce diken üstünde mi tutmalıyım? Belki de seni bağlamalı ve ne istersem yapmalıyım." Kalın kalçasını sıkıca kavıyorum. "Belki de kıcını güzel gözlerin kadar pembe yapmalıyım."

Tam o sırada gözleri parlak, sakız pembesi bir renkte parlıyor. Sırıtişımı tutmak zorunda kaldım.

"Belki de kıcını ben almalıyım," diye öneriyorum. Gözleri morarıyor ve bu bir cezadan çok ödül gibi geliyor; ne de olsa ben bir erkeğim.

"Ben..." diye devam ediyor. Saçlarını avuçluyorum ve çenesini kendime doğru eğiyorum.

"Biliyorum. Bunu benim için mi saklıyordun, küçük iblis? Bana borçlanacağını ve bunun acısını senden çıkarmak isteyeceğimi biliyor muydun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Teni çakıl taşlarıyla doluyor ve dudaklarını yalıyor.

"Soyun," . Şaşırtıcı bir şekilde beni hiç ve yatağın üzerinde kıpırdamadan durarak kıyafetlerini çıkarıyor. Orada çıplak yatarken çok güzeldi. Diri göğüsleri yalanmak ve dokunulmak için yalvarıyor ama amcığı kadar değil.

"Bacaklarını aç," diyorum ona. Açıyor ve uyluklarının iç kısmını kaplayan hafif parlaklığa bakarken dudaklarımı yalıyorum. "Kendinle oyna," diye talimat veriyorum ve elini gövdesinden aşağı kaydırmaya başlıyor. Ona dilimi şaklatıyorum ve o da bana şaşkınlıkla bakıyor. "Gölgelerinde, gölgelerinde o tatlı amcığa dokun."

Söylediklerim devrim niteliğindeymiş gibi bana göz kırpmıyor. Arkasında iki duman şeridinin belirmesini izliyorum. Neredeyse bilinçli formlar onun emrinde çalışıyor. Biri am dudaklarını aralayıp klitorisini ovuştururken, diğeri içine girip çıkıyor.

Kendime dokunmamak neredeyse imkânsız ama bunun sürmesine ihtiyacım var. "Lütfen dokun bana, Toth," diye yalvarıyor bana.

"Önce babama istediğini ver," diye cevap veriyorum ve kalçaları titriyor.

"Kahretsin, bundan bu kadar hoşlanmamalıydım," diyor pantolonunun arasından. "Göğüslerinle oyna," diyorum ve göğüslerini avuçlarken onu izliyorum.

başparmaklarını meme uçlarını ovmak için kullanıyor. *Kahretsin, kız muhteşem.*

Bir gölgeyi kıskanmanın mümkün olduğunu düşünmezdim, ama onu becerme şekli beni patlatmaya hazır hale getirdi. Kendime bunu hak ettiğimi hatırlatıyorum, şu anda hayatta ve onunla birlikte olmak için tüm olasılıklara meydan okudum. Bunun sürmesine ihtiyacım var, her şey olmasına ihtiyacım var.

"Boşalacağım," diye mırıldanıyor fısıltıyla, elleri can simidi gibi göğüslerini kavrarken gölgeleri onu çalıştırıyor.

"Ortalığı dağıtsan iyi edersin, yoksa her şeye yeniden başlarız."

Sırtını yatağa yaslayıp kısık bir inilti çıkarıyor. Orgazma ulaştığında açgözlülükle gölgeyi yutuyor. Mara'nın elleri göğsünden düşüyor ve ben dilimi tekrar tıkladığımda gölgelerini geri çekiyor.

"Onları söylemedim." "Lütfen dokun bana," diye tekrar yalvarıyor.

"Kayganlaştırıcın var mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. Cevap vermiyorum, sadece odama geri dönüp komodinimi karıştırıyorum ve onun odasına geri dönüyorum. Bana dik dik bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Tek kelime etmeden portalın ortasında sevişemezsin, Toth," diye azarlıyor. "çalışacağım," diye , giydiği boxer şortu aşağı çekerek Beni içeri sokup parmağımı ona doğru kıvırdım. "Gel de sikimi ıslat."

Sinirlenmiş gibi yapıyor, ama yataktan kalkıp bana doğru yürümeye başladığında bu boku sevdiğini biliyorum. Dilimi şaklatıyorum ve yeri gösteriyorum.

"Bana doğru sürün, prenses."

Gözleri mordan önce kırmızıya dönüyor ama söyleneni yapıyor, baştan çıkarıcı bir şekilde bana doğru sürünüyor. Ne beklediğimden emin değilim ama sikime tükürmesi ve sonra hepsini boğazına sokması beklediğim şey değildi. Parmaklarımı saçlarına geçirerek inledim.

"İşte bu . Siktir. Benim için çok iyi bir sürtüksün, değil mi?"

Sikimin ucu ağzından çıktığında "Evet baba" diye cevap veriyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum. Bu sözlerin onun üzerinde yarattığı içgüdüsel etki bağımlılık yapıyor. Uzunluğumun daha fazlasını boğazından aşağı alırken kıçımı kavırıyor. Gölgeleleri bacaklarımı okşuyor ve bu onun sevgi dolu bir uzantısı gibi hissettiriyor. Başımı geriye atıyorum, beni emmesinin tadını çıkarıyorum. Sanki benim değil de onun zevki için çabalıyorum.

Onu saçlarından tutup aletimden çekiyorum. Mor gözleriyle bana bakıyor, ben de ona tehditkâr bir şekilde gülümsüyorum.

"Beni ne kadar çok istediğini söyle, ben de kıçını sikmeden önce amını yalayayım."

"Bedenlendiğim andan beri seni istiyorum. Sana olan ihtiyacım hiçbir zaman söz konusu olmadı," diyor sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi. Böyle düşünüyor olsa da, bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var; şu anda onun ağzından çıkmasına ihtiyacım var.

"Söyle bana," diye tekrarlıyorum saçlarını çekiştirerek.

"Bunca zamandır benimdin, kafamın içindeydin. Benden daha ne istediğinden emin değilim. Bıçaklandığında nasıl bir parçamın öldüğünü hissettiğimi anlatmamı mı istiyorsun? Ya da hayatımda hiç bu kadar acı hissetmediğimi ve hayatımın çoğunun dayanılmaz olduğunu mu?"

"Artık değil, küçük iblis," diye düzeltiyorum onu, boğazından tutup ayağa kaldırıyorum ve yatağına doğru geri geri yürütüyorum. Küçük bir vınlamayla sırt üstü düşüyor ve ben de ziyafete gülümsüyorum. O benim; artık bunu biliyor olmalı, bu bağdan ya da yaşadıklarımızdan şüphe duymak yok. Şu anda burada olmak için tüm olasılıklara meydan okuduk, bu kader. "Bacaklarını geride tutmak için gölgelerini kullan. Tanıştığımız o ilk gece yapmam gerektiği gibi seni yiyip bitireceğim."

Sırt üstü yatarken gülümsüyor, gölgeleri bacaklarını ayırıyor. Mükemmel, pembe amcığı ve bu gece benim olarak almayı planladığım sevimli küçük göt deliği tam olarak sergileniyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amını yerken tırnakları saçlarıma batıyor. Tadı günah ve yaramazlık gibi. O benim yeni favori yemeğim ve mümkün olan her saniye bunu ona göstermeyi planlıyorum.

Onu Elvor ve Judd ile paylaşmak ideal değil ama bundan sonraki varlığım buysa, buna değecek.

Onu becereceğim yere doğru hareket ettirmeden önce hassas klitorisine tek dikkatimi veriyorum. Sırtı yataktan kalkıyor ve gölgelerinden biri boynuma dolanarak beni ona yaklaştırıyor. Başparmağım klitorisine vururken ve dilim dar deliği yalarken, gölgelerinin kontrolünü kaybederek titremeye başlıyor.

Yaşadığım ve yeniden yaratıldığım bunca yıl boyunca tanık olduğum en güzel şey bu. Çektiğim tüm acılar onun verdiği zevkin her saniyesine değer ve ben de onu sıkıp kurutmayı planlıyorum.

BÖLÜM 29

M Vücudum ikinci orgazmımla sarsılıyor.
Bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum. Toth'un en erkeksi sesleri çıkarması acı vermiyor.

Ben. Sanki bunca zamandır beni ve asla doyamayacakmış gibi.

Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi. Benimle birlikte olmak için ruhunu parçalara ayırdı ve bu, sahip olacağımı hiç düşünmediğim türden bir bağlılık. Neyi hak ettiğim konusunda endişelenmeyi bıraktım; sadece bana ait olan konusunda endişeleniyorum. Toth'la ilgili her şey bana ait; onun yeni mükemmel bedenini yeniden yarattım ve ruhunun da benim olduğu çok açık.

Gölgelerim bacaklarımı aşağı indirdi ve Toth çıtlayarak ıslaklığımı sakalından sildi. Bu kadar sıcak olmasının bir nedeni yok.

Kayganlaştırıcı şişesini kapıyor, soğuk sıvıyı amımdan kıkıma doğru damlatıyor, sonra da uzun aletin üzerine büyük bir miktar fışkırtıyor ve kendini okşuyor. Derin bir nefes alıyorum, bana yapmak üzere olduğu şeyi bekliyorum.

Nasıl hisseceğimden ya da Toth'un ne yapacağından korkmuyorum. Sözlerimiz sert olabilir, ama beni asla gerçekten incitmeyeceğini biliyorum, en azından hoşlanmadığım bir şekilde.

Bu pozisyonda kendimi ona karşı tamamen savunmasız hissetmekten kendimi alamıyorum, ama kesinlikle beni alırken yüzünü izlemek istiyorum.

Toth kaygan ıslaklığı toplayıp dar deliğime sürterek başlıyor. Nazik davranıyor ve acele etmiyor, bir parmağını içime sokmadan önce vücudumun bu fikre alışmasına izin veriyor. Daha fazlasını beklerken sadece iç çekiyor ve derin nefes alıyorum.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Toth soruyor, ben de başımı sallayarak onaylıyorum. Kalçamı kavırıyor, içime bir parmak daha sokarken gölgelerim bileğini okşuyor. İçimde bir makaslama hareketi yapıyor ve ben onun sikinin gerginliğini karşılamaya fazlasıyla hazırım.

"Bana benim olduğunu söyle," diyor ve ona ne kadar kötü davranmak istesem de yapmıyorum... çünkü ben onunum. Nasıl olmayayım? Benim için geri geldi; ben ne kadar onunsam o da o kadar benim.

"Ben seninim."

"Doğru, ne istersem onu yaparım," diye yineleyerek uzun aletin başını göt deliğine bastırıyor. Diğer eliyle kalçamı sıkıyor. "Rahatla, Mara," diye hatırlatıyor ve isminin dudaklarından bu kadar tatlı bir şekilde çıkmasının bana bir şeyler yaptığını inkar edemem. Derin bir nefes alıp bedenimi rahatlatıyorum ve o da şişmiş başını içime doğru kaydırıyor.

Bu his beni aynı anda hem inletmeye hem de soluk soluğa bırakmaya yetiyor. Gerilme yoğun, ama yavaşça hareket ediyor, santim santim bastırırken bu hisse alışmama izin veriyor. Beni istediği gibi pervasızca becermemek için tüm çabasını harcadığını söyleyebilirim.

Bu romantik bir jest olmamalı ama ben yine de öyle görüyorum.

Toth sonuna kadar girdiğinde, kendi kalçaları vücuduma baskı yaptığında, artık çıkardığım sesler ya da gölgelerimin ne yaptığı üzerinde herhangi bir kontrolüm yok. Toth'un her yerini okşuyor, saçlarını karıştırıyor ve kıcını ovuyorlar. Yüzündeki ifade korku ya da şaşkınlık değil; saf mutluluk.

Başını arkaya atıyor ve derin derin nefes alıyor, genelde bana sinirlendiğinde yaptığı gibi değil. Hayır, sadece vücudunun her şeyi içine almasına izin veriyor.

Bana bakıyor ve öne doğru eğiliyor, kıcımı sikmeye başlarken göğüslerimden birini emiyor. Meme ucumu ısıyor, zevk ve acı içinde çılgık atmama neden oluyor. Gözlerimin içine bakarak acıyı yalıyor.

Orada ne gördüğünden emin değilim ama verdiğim yanıtlardan memnun olduğunu biliyorum.

İnliyor, beni kalçalarımından kavırıyor ve sikini içimden çıkarıp beni dört ayak üzerinde duracak şekilde çeviriyor.

Tekrar içime girdiğinde, başım yatağa düşüyor ve eli boynumun arkasına dolanarak beni yatağa bastırıyor. Beni çılgınca beceriyor, vücudumu kullanıyor ve beni kendisininmişim gibi işaretliyor.

Beni tamamen dolduruyor ve ağzından çıkan kelimeler bu anı daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Kıçın mükemmel."

İnliyorum ve o da kıcıma vurmaya devam etmeden önce kık yanağıını Be tokatlıyor.

n.

"Klitorisine oynamak için gölgelerini kullan," diye yönlendiriyor. Onu takip ediyorum

Komut. Bundan sonra gölgelerimle mastürbasyon yapabileceğimi fark ettiğim için ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek.

Bir tanesinin klitorisime vurduğunu hissedebiliyorum ama bu benim elim gibi hissettirmiyor, başka birinin eli gibi de hissettirmiyor. Tek bildiğim boşalmak üzere olduğum. Toth'un eli enseme daha sert sıkıyor ve bu benim kırılmama neden oluyor. Bana olan hâkimiyetini ve arzusunu hissetmek muhteşem.

Parçalanıyorum, kalçalarım beni bırakmak istiyor ama Toth beni dizlerimin üzerinde tutuyor. İhtiyacı olanı alıyor, içime o kadar sert giriyor ki kalçaları tekleyene ve çekilene kadar nefesimi zor tutuyorum. Dölünün sıcaklığını kıcımın yanaklarında hissediyorum ve sonunda bedenimin yatağa yığılmasına izin veriyorum.

Toth hemen bana katılmıyor. Tatlı davranarak ve yatmadan önce beni temizlemek için sıcak bir bez kullanarak beni şaşırtıyor. Ben karnımın üzerine yatıyorum, o da sırt üstü kaygısızca uzanıyor.

"Bunun pek de iyi bir ceza olduğunu sanmıyorum," diye nazikçe takılıyor ve o da gülüyor.

"Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Ama bana kalırsa aramız iyi. Artık aramızda sır yok," diyor.

Boğazımı temizliyorum ve ona bakıyorum. "Judd ve Elvor..." Ne demek istediğimi anlatmak için isimlerinden başka bir şey söylememe gerek yok.

"Onların da senin olduğunu biliyorum. Biraz zaman alacak ama buna alışacağım. Yine de ikisini de becermeyeceğim."

Onu ve Elvor'u birlikte hayal ederken gülüyorum. *Evet, bunun yakın zamanda olacağını kesinlikle düşünmüyorum.*

"Belki de hepimiz bir araya gelip bunun hepimiz için ne anlama geldiğini konuşmalıyız," diye öneriyorum, kendimi çok iyi ayarlanmış bir iblis gibi hissederek.

İnliyor ve kolunu bana dolayabilmek için yan dönüyor. "Tamam. Ama şimdilik seni kendime saklamak istiyorum," diyor. Aşağı bakıyorum ve aleti yeniden sertleşmiş. *İblisin dayanıklılığı hayat değiştiriyor.*

"Şimdiden mi?" Gülümseyerek soruyorum.

"Bununla başa çıkabilir misin, küçük iblis?" diye alay ediyor, beni yemliyor.

Onu sırt üstü çeviriyorum ve o da bana sırtıyor. İşte bu yüzden onu bu kadar istiyordum. Toth'un benim için kim olabileceğini hep biliyordum. Belki de

Gülünç miktarda gerilim, yalanlar ve... yani ölüm, ama o bana böyle gülümserken, neredeyse kendimi tamamlanmış hissediyorum.

Toth'a istediğini veriyorum ve tüm yetişkin konuşmalarını yarın yapmak üzere bırakıyorum.

Ertesi gün çukura girdiğimizde Toth ve Elvor birbirlerine kaşlarını çatıyorlar. Judd beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıyor.

"Bir daha bizden bu kadar uzun süre ayrı kalmana izin yok," diye azarlıyor Judd sevgiyle.

Toth ona ters ters bakar. "*Öldüm* lan ben."

"Gerçekten mı?" Judd karşı çıkıyor ve ben de Toth'un göğsünü geriye itmek zorunda kalıyorum.

"Sanırım hepimizin biraz sohbet etmesi gerekiyor. Nereye gidelim?" Ben soruyorum.

Elvor konuşmuyor, sadece bir konferans odasına varana kadar bizi çukur boyunca yönlendiriyor. Çukurun geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyor. Telkari halısı ve bordo döşemeli sandalyeleriyle ölümlü bir otelden çıkmış gibi görünüyor.

Elvor yuvarlak masada benim için bir sandalye çekiyor, ben de elbisemi kalçalarımın altına sıkıştırıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca. Elvor sadece başımın üstünü öpüyor ve yuvarlak masada yanıma oturuyor.

Herkes kabul edilemez bir süre boyunca sessiz kaldı, ben de içimi çektim ve "Demek hepiniz benim erkek arkadaşlarımsınız, Judd ve Elvor da erkek arkadaşlar." diyerek söze başladım.

Toth ve Elvor hâlâ birbirlerine ters ters bakıyor ve onları erkek arkadaş yapmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Cinsel kimya patlayıcı olurdu, ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilerek hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Toth gerçekten sadece benden hoşlanıyor gibi görünüyor. Bunun belirli bir cinsiyet tercihiyle ilgisi olup olmadığından emin değilim, ancak onun özel tercihinin ben olduğumu biliyorum.

"Sanırım uzun zamandır bekliyordum. Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum," diyor Judd. Ona sırtıyorum. O kadar mükemmel ve tatlı ki.

"Seninle yalnız kalmak için kendime ait bir zaman istiyorum," diye rica ediyor Toth ve ben de başımı sallıyorum.

"Elbette, herkesin kendine ait bir zamanı olmalı," diye cevap veriyorum ama beni duymamış gibi görünüyor çünkü küçük atıp tutmasına devam etmek için ağzını açıyor.

"Dikkatini çekmek için onunla dövüşmek zorunda kalmak istemiyorum," diye homurdanan Toth, Elvor'u işaret ediyor. Elvor da onun parmağını tutup muhtemelen ikiye ayıracak. Yerimden kalkıp ikisinin arasında duruyorum. Bugün hiçbir parmak kırılmayacak ya da kopmayacak; bunu düşündüğüme bile inanmıyorum ama son birkaç gündür yeterince kan dökülmedi mi?

"Herkesin kendine ait zamanı olacak. Bir program üzerinde çalışacağız," diye tekrarlayarak iki otoriter iblisi yatıştırıyorum.

"Peki ya görevler?" Judd soruyor.

"Birlikte gitmemiz gerekecek," diye cevap veriyorum.

"Bu da onu düzgün bir şekilde eğitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Zayıf olduğu için görevleri berbat etmesine izin veremeyiz," diye homurdanıyor Toth ve ben derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Seni öldüreceğim," diye tehdit ediyor Elvor Toth'u.

"Bu kadar yeter!" Hepimizi aynı sayfada nasıl buluşturacağımı düşünüyordum ki aklıma geldi. *Tabby Leigh olsa ne yapardı?*

Ayaklarımın üzerinde düşünerek yan masadan bir yığın post-it alıyorum ve isimlerini yazıyorum. Onları bir piramit şeklinde yerleştiriyorum ve her ismin üzerini başka bir Post-it ile kapatıyorum.

"Bu da ne böyle?" Toth tersler.

"Hepinizi bu şekilde hizada tutacağım," diye küstahça karşılık verdim ve alttan ilk sekmeyi çektim. "Piramidin en altında Toth var."

"Neden ben alttayım?" diye soruyor.

"Judd'a kötü davrandın," diye kolayca karşılık veriyorum. Judd üstünlük taslamamaya çalışıyor ama kendini beğenmişliğini görebiliyorum; kollarını kavuşturmuş, yüzünde küçük bir sırıtış var. "Piramidin tepesine çıkmak için tavrını geliştirmen gerekecek."

"Seninle birlikte olmak için ruhumu cismani bedenimden ayırmış falan değilim," diye yakınıyor Toth nefesinin altından ve ben iç çekip burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Her tartışmamızda bu konuyu açacak mısın, çünkü çok çabuk eskiyecek," diye azarlıyorum.

Toth gözlerini deviriyor ama ben sadece gülümsüyorum ve bir sonraki post-it'i koparıyorum.

"Sırada Elvor var." Sinirle kaşlarını çatıyor. "Toth'u öldüreceğini söylemiştin ve seni zihinsel olarak yakalamadığımı sanma."

parmağını kestiğini hayal ederek."

Elvor sanki daha iyiymiş gibi, "Kırmak, kesmek değil," diye düzeltiyor.

Son sekmeyi de çıkarıp gülümsüyorum. "Piramidin tepesinde Judd var. Tanıdığım diğer bazı insanların aksine sen bu toplantıya açık bir kalp ve zihinle geldin," diyorum Toth ve Elvor'a pis bir bakış atarak.

Toth kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu piramit saçmalığı çok saçma," diye homurdanıyor.

Judd, "Evet, çünkü sen en alttasın," diye cevap veriyor ve içimden hepsine onları sevdiğim için ne kadar şanslı olduklarını söylemek geliyor...

Vay be. Sanırım onları seviyorum.

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir hafiflik içimde çiçek açarak beni tamamen tüketiyor.

"Tatlım?" Judd aydınlanmamı yarıda kesti. "Neden böyle gülümsüyorsun?"

"Hepinizi sevdiğimi yeni fark ettim," diye itiraf ediyorum. Belki de duygularınızı itiraf etmenin en romantik yolu bu değil, özellikle de aynı anda üç kişiye.

"Ne?" Elvor bana göz kırparak soruyor.

"Hepiniz beni çok rahatsız ediyordunuz ve normalde hepimizi nasıl susturacağıma dair çok şiddetli düşüncelerim olurdu, ama yapmadım. Sadece her birinizi ne kadar çok istediğimi ve önemsemişimi düşündüm. Sizi seviyorum çocuklar. Artık mızızlanmak yok, küçük sürtükler. Bu işi başaracağız; beni anlıyor musunuz?" Çoğunlukla Toth ve Elvor'a yönelik olarak azarlıyorum.

"Evet prenses," der Elvor.

"Peki," diye yanıtlıyor Toth.

"Sanırım geriye kalan tek şey hepimizi malikâneye taşımak," diye açıklıyorum ve Judd'ın yüzü soluyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Başka nerede yaşayacağız? Alınma Elvor, çukurdaki daireni seviyorum ama için uygun değil. Ayrıca çok sıcak. Yine de sende kalabilir," diyerek onu yatıştırıyorum.

Elvor sadece omuzlarını silkiyor ve sanırım alacağım tek cevap bu olacak. Toth sandalyeye uzanıyor ve teknik olarak zaten malikanede yaşadığını, bu yüzden onun için büyük bir sorun olmadığını anlıyorum. Lucifer'in evinde olduğumuzu hiç umursamadan beni kışkımdan sikmesi de bunu kanıtlıyor.

Bunu düşündükçe sıralamasını değiştirmek istiyorum, beni becermenin babamın nasıl hissedeceğinden daha öncelikli olduğu gerçeğini. Ama yapamam, Tabby Leigh piramit kurulduktan sonra onu asla değiştirmez.

"Bir bulurum," diyorum elimi sallayarak.

"Zaten daha büyük sorunlarımız var," diye araya giren Toth iyi havayı bozuyor.

"Ne gibi?" diye soruyorum ve Toth bana aptalmışım gibi göz kırpmıyor.

"Sanki Cennet ile bir savaştan yeni çıkmışsınız gibi. Her şey daha da kötüye " diyor.

"Son savaşın yarattığı yıkımı gördüklerinde ortalığın sakinleşeceğini düşünmüştüm," diyorum ve Toth başını sallıyor.

"Bu hiçbir şeydi. Çok daha kötüye gitmek üzere" diyor.

Keyfimin kaçtığını düşün.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

W Bu işi yürütebilmek için hepimiz ayarlamalar yapıyoruz. Zorlu birkaç hafta oldu ama neyse ki Cehennem'de tadını çıkarabildik. Diyarı terk etmekten nefret ediyorum ve bunu yapmamın tek nedeni Çünkü Mara ya da Judd'ın bensiz seyahat etme fikrini bile getiremiyorum.

Toth'un Mara'ya yeni davranış biçimini görmek onu öldürme isteğimi biraz daha azaltıyor. Bazen ne zaman oyun oynadıklarını, ne zaman ona zorbalık yaptığını anlayamıyorum. Ama fark ettim ki bu benim karışabileceğim bir ilişki değil.

Bir yandan Mara ve Judd'la nasıl olduğuma odaklanırken, bir yandan da Mara'nın kalbine kurt gibi giren iblisle bir tür anlaşmaya varmam gerekiyor.

Bazen bıçağın onu gerçekten öldürmesini diliyorum, ama sonra bunun Mara'nın kalbini kıracağını fark ediyorum ve biraz suçluluk hissediyorum. Ama bugün, Mara'nın en değersiz erkek arkadaşının potansiyel cinayetini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa Mara'nın taç giyme töreni. Kutlama yapıyor olmamız gerekiyordu, huysuz pisliklere ölüm diliyor olmamız değil.

Lucifer onun kendini kanıtlaması ve Cennet'le yaklaşan savaş nedeniyle herkesin prenseslerinin kim olduğunu bilmesinin önemli olduğunu düşündü.

Daha fazla katılamazdım.

Siyah elbisesinin içinde nefes kesici görünüyor; elbisenin alt kısmı gümüş ışıltılı ve dökümlü, üst kısmı ise göğsünü sımsıkı sarıyor. Elbisesini ışıltılı hale getirmenin bir yolunu bulmayı Mara'ya bırakın.

Yüzündeki gülümseme bağımlılık yapıyor ve ben gülümsememi tutmak zorunda kalıyorum. Cehennemdeki herkes onun ne kadar biliyor. O sadece Lucifer'in

Kızı ama aynı zamanda Toth, Judd ve benimle de ilişkisi var.

Judd smokin giyiyor ve onu daha önce hiç görmediğim kadar kendinden emin görünüyor. Karanlık Lord'la bile sışmadan konuşuyor. İlerleme var.

Toth, her zamanki gibi paranoyak bir pislik, ziyafet salonunun etrafında tehditler arıyor. Bu onun hakkında takdir edebileceğim tek şey: Mara'nın iyiliği her şeyden önce gelir. Onu pek sevmesem de, bana alışmasına izin vermeyi öğrenmem gerekecek.

Ayrıca, Mara'nın sinirlendiğinde onu piramidin en altına koymasına hoşuma gidiyor.

Mara Judd'ın yüzüne dokunuyor, sonra odanın diğer ucunda benim gözlerimle buluşuyor. İzin isteyip bana doğru yürüdü ve narin ellerini göğsüme koydu.

"İyi misin?" diye soruyor bana bakarak. Makyajı koyu ve baştan çıkarıcı, başındaki taç ışıktaki parlıyor. Hayatım boyunca prenses olmayı bu kadar hak eden birini görmemiştım.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, elini tutup her bir eklemine ayrı ayrı öpüyorum. Çok çarpıcı elleri var ve tırnaklarını farklı koyu tonlarda boyamasına bayılıyorum. Her parmağını öptükten sonra bir tırnağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve sırtıyor.

"Babam ve Lilith erken ayrılıyorlar. Muhtemelen biraz zarar vermek için Dünya'ya gidiyorlar. Benden kaleyi korumamı ve mahkemeyi yönetmemi istiyor," diyor, mahkeme kelimesine burnunu kıvrarak.

Ona elimi uzatıyorum ve kürsüye doğru yürürken elimi tutuyor. Lucifer burada olmadığı için ana tahtı alıyor ve bacak bacak üstüne atıyor.

İblislerin ya da ruhların ona önemli bir şey getirme zamanı geldi. Ondan ne bekleyeceğimden emin değilim. Mara her zaman sürprizlerle doludur. Derinlerde yatan şiddet eğilimi olsa da, zaman zaman yumuşak bir kalbi de vardır.

"," diye selamlıyor Eris olarak tanıdığım iblis, Mara'nın önünde eğilerek.

Konuşmuyor, sadece konuşmaya devam etmesi için eliyle bir hareket yapıyor.

"Savaş çabalarına katılmak isterim," diye teklif ediyor ve Mara gülümsüyor.

"Harika, katılmak isteyen başka biri varsa lütfen köşedeki Toth ile görüşün. Henüz portallaştırma yetenekleriniz yoksa, bunu halledebileceğiz. Her iblis önemlidir," diye duyuruyor ışıltılı bir gülümsemeyle. Benim tatlı, absürd prensesim tam bir politikacı, diye karar veriyorum.

Başka bir iblis ona yaklaşıyor. Onu Tina olarak tanıyorum ve irkiliyorum. Hem Autumn hem de Lisa'nın kraliyet ailesinden biri tarafından yok edilmesiyle, konuştuğunda kötü olacağını biliyorum.

"İblisleri kraliyet ailesinden koruyacak politikalara ihtiyacımız var. Bir sese ihtiyacımız var" diyor.

Mara başını eğiyor ve gözlerini kısarak iblisi seçmeye çalışıyor. Judd tahtının koluna doğru eğilir ve kulağına bir şeyler fısıldar. Mara'nın yüzünü gülümseme odadaki herkesi korkutur.

"Aynı şekilde hisseden başka biri var mı?" Mara sorar.

Başka kimse ayağa kalkmaz ya da konuşmaz.

Tina, "Sana ve babana karşı çıkmaktan çok korkuyorlar," diye suçluyor.

Mara tahttan iner, iki adım atarken topukları siyah mermere vurur. Hala Tina'dan iki adım daha yüksekte, bu da ona büyük bir boy avantajı sağlıyor.

"Korkmalılar," diye katılıyor Mara.

Ne beklediğimden emin değilim ama Mara'nın yumruğunu vurup Tina'nın ruhunu cismani bedeninden koparmasını beklemiyordum. Ruhu dilinin ucuna yerleştirip bütün olarak yutması da öyle.

Mara iblisi tükettikten sonra yüzünü buruşturur ve tahtına geri oturur. Tembel tembel oturuyor, sanki şu anda Cehennem'i yönetmiyormuş gibi, sadece dinleniyor ve akşamının tadını çıkarıyormuş gibi. Az önce ilk kez bir ruhu tüketti ve sanki bu etkileyici değilmiş gibi davranıyor.

Aman Tanrım, bu kadını seviyorum.

"Başka bir şey var mı?" Mara tırnaklarını karıştırarak soruyor. Oda olması gerektiği gibi sessiz. "Pekâlâ. Sanırım çoğunuzu savaş alanında göreceğim. Beni hayal kırıklığına uğratmayın," diyor sırtarak ve Toth ile bakışıyor.

Judd elini uzatıyor ve kürsüden birlikte inerlerken Mara da elini tutuyor. Kendimi bir fener gibi onlara doğru çekilmiş buluyorum ve onlara doğru yöneliyorum. Toth da öyle.

"Siz üçünüz için küçük bir sürprizim var," diyor.

"Öyle mi?" Judd saçının kenarını öperek cevap verir.

"Toth, bizi Kara Göl'ün yanındaki ağlayan sığude götürebilir misin?" Mara sorar. Toth başını sallayarak zaten Judd'ın elini tutmakta olan Mara'nın elini tutar.

Önce Judd'ın sonra da Toth'un elini tutarak iç geçiriyorum.

Mara az önce öpüşmüştük ve sevdiğimizi söylemişiz gibi bize gülümsüyor. Toth dördümüzü de birbirimizi sevmeden portalize ederken, bu düşünceyle başımı sallıyorum.

sorun.

İner inmez Mara yürümeye başlıyor ve işte o zaman daha önce hiç orada olmayan kulübeyi görüyorum. Büyüklüğüne bakarak ona kulübe diyebileceğimizden bile emin değilim. Siyah tuğladan bir cephesi ve simsiyah pencere ve kapıları var. Araziyi kaplayan tek çiçekler zakkum ve vadi zambağı.

"Nedir bu?" Toth sorar.

"Şey, hepiniz babamın çatısı altında yaşama konusunda biraz daha az hevesli görünüyordunuz, bu yüzden onu bana kendi çatımı vermeye ikna ettim. Evinize hoş geldiniz çocuklar," diye neşeyle bağırıyor. Kapıyı açarken siyah elbisesi arkasında iz bırakıyor.

"Benim yatak odam, en büyük olanı, birinci katta. Her birinizin üst katta kendi özel yatak odası var" diyor.

Judd şaşkınlıkla evin etrafına bakar. "Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptı?"

Mara omuzlarını silkiyor. "Soru sormadım. Sadece üçünüzün de mutlu olabileceği bir yer istedim" diyor.

Elimde olmadan bir kolumu köprücük kemiğine doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Küçük elleri ön koluma dolanıyor ve beni sıkıca kavırıyor.

"Bence hepimiz burada çok mutlu olacağız," diyor Toth ve şu anda ondan nefret bile edemiyorum çünkü haklı.

Böyle bir evde yaşayacağımı milyon yıl düşünsem hayal edemezdim. Kabul ediyorum, ana yaşam alanındaki her şey Mara'nın tarzı, ama bunu hiç umursamıyorum.

Mara'nın hiç kendine ait bir evi olmadığı, kim olduğunu öğrenme fırsatı bulamadı. Bu yüzden ona bu fırsatı verdiğimiz için Şeytan tarafından kutsandığımızı biliyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum kulağına. Küçük tatlı kıcını kasıklarına sürüyor ve ben de saçlarına doğru inliyorum.

"Üçünüzle birlikte olduğum sürece beni mutlu eden şey bu. Bugün hepinizin iyi geçindiğini görmek benim için her şey demektir," diyor yumuşak ve tatlı bir sesle, sanki on dakika önce bir kadının ruhunu yememiş gibi.

Toth ona doğru birkaç adım atıyor ve çenesini tutuyor. Kızın kendisine bakmasını sağlarken elinin koluma değmesini umursamıyor. "İstedğin bu mu, küçük iblis? Hepimizi aynı anda mı?"

Mara yutkunuyor ve vücudunu benimkine yaklaştırıyor.

"Cehennem gibi," diye nefes alıyor. Judd'a bakıyorum, o da gülümsüyor. Hepimizin bir arada olması hiç umurumda değil. Yani, üçümüzün paylaşma konusunda bir sorunu yok ama Toth'u da işin içine katmak ilginç olacak.

"Bu senin için sorun olur mu Elvor? Seni rahatsız etmek istemem," diye soruyor bana bakarak.

"Seni yalvaran, kıvranan bir karmaşa olarak görmeyi asla istemeyeceğim, küçük prenses," diyorum ona. Kollarımın arasında dönüp ayağa gözleri pembeleşiyor. Tereddüt etmeden kıcını kavıyorum ve onu evin arkasına taşıyorum.

Kendi odasının en büyük oda olduğu konusunda şaka yapmıyormuş. Ekstra uzun çift kişilik bir kral yatağı var. Boyumu düşününce onu kendime daha çok yaklaştırıyorum.

Yüzümü kavıyor ve beni usulca öpüyor.

"Daha önce hiç seks partisine katılmamıştım," diyor kıkırdayarak.

"Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum, tatlım. Sen bize ne istediğini söyle," diye yanıtlıyor Judd.

Toth ve ben Judd'ın dizginleri tamamen ona vermesinden dolayı hafif bir kızgınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Elvor'u almaya hazır olduğunu düşünüyor musun Judd?" Mara utanarak sorar.

Judd kasıklarına bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyor ve tekrar bana bakıyor.

"O zaman anlaştık. Elvor Judd'ı alacak, ben senin aletini yalayacağım, Toth da beni sikecek," diyor ve sanki en karmaşık matematik denklemini çözmüş gibi ellerini çırpıyor. "Elbisemi çıkarır mısın koca adam?" diye soruyor omzunun üstünden. Koyu renk kirpikleri bana doğru dalgalanıyor. Ona sırtıyorum ve elbisesini çıkarmadan önce iki adım atıyorum.

Kumaş yere düşüyor ve ayaklarının dibinde birikiyor. Kumaştan uzaklaşırken topukları .

Judd zaten çırılçıplak, orada öylece duruyor, harekete hazır. Toth ve ben biraz emin değiliz ve şimdilik kıyafetlerimizi çıkarmıyoruz.

Mara Judd'ı bileğinden yakalar ve onu öpmeye başlar. Odada başka kimse yokmuş gibi öpüşürken Judd ona sıkıca sarılır. Kadın adamın sikini okşuyor, adam da kadının amıyla oynuyor ve kadının ne kadar ıslak olduğunu hissedince inliyor.

"Siktir ," diye homurdanan Toth gömleğini arkadan tutup yırtarak çıkarıyor. Pantolonu da onu takip ediyor ve orada iç çamaşırıyla duruyor, sertleşmiş sikini kumaşın arasından tutuyor.

Kıyafetlerimi çıkarmıyorum. Vücudumdan utandığımdan değil ama sanırım sadece Judd ve Mara'nın görmesini istiyorum.

Mara, Judd'ı öpmeyi bırakıyor ama bana onun boynunu okşamaya devam ediyor. "Elvor, bebeğim, emin misin?"

Başımı sallıyorum ve yüzünü Judd'inkine doğru çevirip arkasına geçiyorum. Birden Mara'nın gölgelerinden biri komodini açıyor ve bana bir şişe kayganlaştırıcı fırlatıyor.

Gülümsemem genişliyor ve Toth bana hayatında bir gün bile mutluluk görmemiş gibi bakıyor. Kollarını Mara'ya doluyor, o Judd'ı öpmeye devam ederken Mara'nın omzunu ve boynunu öpüyor.

Paylaşabilirim. İyi olabilirim. *Onu öldüremem.*

Kayganlaştırıcıyı Judd'ın dolgun, diri kıcının üzerinde gezdiriyorum. Mara'nın dudaklarına karşı nefesini tutuyor ve ben de kendi kendime sırtıyorum. İblisin onu ne kadar kötü mahvedeceğime dair hiçbir fikri yok.

Parmaklarım Judd'ın göt deliğine kayıyor olsa da, Mara' bir bağlantı kurmaya ihtiyacım var ve Judd'ın yüzünü kendim öpmek için ittiğimde geri çekilmiyorum. Gölgeleleli yoğun bir şekilde karışıyor. Her bir dal bizimle bir çeşit bağlantı kurarken oda eskisinden daha karanlık görünüyor. Judd fişkırın amını parmaklarken bile, her birimizin kime ait olduğumuzu bildiğinden emin oluyor.

Dili benimkine karışıyor ve Judd onun içinde doğru noktaya denk gelmiş olmalı çünkü ağzımın içinde inliyor. Sesi yutuyorum ve Judd'a bir parmak daha ekliyorum. İnliyor ama gerginliği çok güzel karşılıyor.

Dudaklarımız ayrılıyor ve Toth çenesini çevirip ağzını almadan önce güzel, pembe gözleriyle bana bakıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni rahatsız etmiyor. Belki de olgunlaşıyorumdur.

Judd kıcını elime doğru itiyor, ben de omzunu öpüyorum. "Daha fazla alabilir misin?"

"Sikeyim. Lütfen," diye inliyor.

Parmaklarını Mara'nın amından çıkarıyor, ben de bileğini tutup parmaklarını ağzıma sokuyorum ve elini bırakmadan önce Mara'nın tadına bakıyorum. Toth Mara'yı yatağı fırlatıyor, vücudu düz ve yüzü kenarda.

Judd'a fısıldıyorum: "Aletin boğazında olursa o kadar acımaz," diyorum ve o da titreyerek parmaklarımın etrafında kısa bir süre geriliyor.

Toth çırılçıplak yatağı tırmanıyor ve Mara'nın amını yalayıp yutuyor. Çıkardığı sesler bağımlılık yapıyor ve bu sesleri ondan çıkaran kişinin Toth olmasından nefret etmediğimi fark ediyorum. Zevki hak ediyor neredeyse

Sürekli. Üçümüze ihtiyaç duyması mantıklı. Gölgeleli çoğunlukla Toth'a odaklanıyor, saçlarıyla oynuyor ama sonra birinin baldırına dolandığını, Judd'la birlikte beni de kendine çektiğini hissediyorum.

Pantolonumun düğmelerini açıyorum ve iç çamaşırlarımla birlikte sikimi pantolonumdan kurtarıyorum. Onu germeye devam ederken omzunu yoğurduğumda Judd yüksek sesle nefes veriyor.

Mara Judd'a göz kırpmıyor, ağzı açık ve gözleri zevkten neredeyse yuvalarından fırlayacak. Gölgesi bacağından yukarı kayıyor ve parmaklarını iterek onları göt deliğinin daha derinlerine girmeye zorluyor. İnliyor ve gerilmekten havaya doğru sıçırıyor.

Mara onun kalçalarının arkasını kavrar ve yatağın kenarına doğru kayar, böylece başı baş aşağı olur.

Judd boğazının derinliklerine doğru kayıyor. Aleti kızın boğazını şişirirken ve kız aletin etrafında inlerken hayranlıkla izliyorum. Bir eli Judd'ın kalçasının arkasında, diğeri Toth'un saçlarına dolanmış.

Gölgeleri yatakta vahşileşiyor, odanın tamamına yayılıyor ve hepimize sevgiyle dokunuyor.

Mara'nın gölgesi Judd'ın kalçalarını titretmek için parmaklarımla birlikte çalışıyor. Parmaklarımı çektiğimde onun gölgesi de aynı anda gidiyor ve Judd sızlanıyor.

"Siktir," diye tıslıyor ve sikimi yağlamadan önce kıkırına şaplak atıyorum.

"Nefes al," diyorum ona. Dediğimi yapıyor ve uzunluğumun ucunu ilk başta bana direnen küçük, dar deliğine doğru itiyorum. Mara onu benim için geniş tutarak yardım ediyor ve geri çekilirken inliyorum, sonra sığ itişlerle ona tekrar giriyorum.

Judd'dan çıkan ses, acı ve zevkin birbirine karıştığı bir sestir ve Judd bunu itaatkâr bir şekilde alır. Neredeyse Mara'nın onun sikini yuttuğu kadar iyi. Önümde o kadar çok görsel yük var ki Toth'un bunun bir parçası olmasına aldırmiyorum bile.

Aslında, onu becerme şeklini oldukça seviyorum çünkü Judd'ın horozuna öğürüyor ve en iyi zevk seslerini çıkarıyor.

"Bizim için çok iyi bir sürtüksün, değil mi küçük iblis?" Toth ona soruyor. Judd'ın sikini yutarken konuşmıyor, o yüzden sadece inliyor.

"Siktir, tatlım. Uzun süre dayanamayacağım," diye uyarıyor Judd nefes nefese

Ses.

Çok sert itip Mara'yı çok sert boğmasına neden olmadığımdan emin olmak için Judd'ı sıkıca tutuyorum, ancak biraz daha fazla almasını istiyorum.

Dick. Odadaki sesler ıslak ve davetkâr ve kendimi şaşırtıcı bir şekilde bunu daha sık yapmaya açık buluyorum.

", ortalığı dağıt. Babanın sikini sağ," diyor Toth Mara'ya.

Bu da bir gelişme.

Mara, Judd'ın aletinin etrafında bir şeyler geveliyor ve ilk bitiren yüksek sesle inliyor. Ağzından çıkardığında, dölleri Mara'nın yüzüne damlıyor. Kadın sadece gülümsüyor ve Toth onu yatağa çekiyor, böylece kafası ters dönmüyor.

Judd'ı yatağa itiyorum. Ben ondan istediğimi alırken Mara elini sırtına koyuyor ve ona birkaç santim daha veriyor. Aşırı sistem yüklemesi gibi. Mara'nın Toth tarafından sikilmesini izlemek ve Judd'ın bana bu kadar sık sarılmış olması hissi çok fazla.

Çarşafı yumrukluyor, her itişte parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Aferin oğlum," diye onu övüyorum ama bunu söylediğimde inleyen Mara oluyor. I

Elimi uzatıp yüzündeki dölleri temizledikten sonra ağzına götürdüğümde kendimi tutamıyorum. Parmaklarımı emiyor ve sonra Toth'un vücudunu tahrip etme şeklinden dolayı parmaklarımın etrafında inliyor.

Bir eliyle kızın klitorisini okşarken diğer eliyle de kızın boğazını sararak onu sikiyor.

Judd'a sikimin tamamını veriyorum, kendimi onun derinliklerine gömüyorum ve o haykırıyor.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Gözlerimi kırpma ve bir bile kaçırmak istemiyorum ama Judd'ı dölleriyle doldururken gözlerimi kapatıp başımı arkaya atmaktan kendimi alamıyorum. Midem sıkıca kenetleniyor ve domino etkisi yaratan bir inilti çıkarıyorum.

Mara bir haykırıyla sözlerini bitiriyor ve Toth benim çıkardığıma benzer bir ses çıkarıyor.

Mutlu bir şekilde iç çekerken gölgeleri yavaşça içine doğru süzülüyor. "Bunu kesinlikle tekrar yapmamız gerekecek."

Toth bana ve Judd'a bakıyor ve boynunu kırıyor. "Yukarıda düş alacağım," diyor ve Mara'ya bir öpücük vermek için öne doğru eğiliyor. Hepimizi öpmüş olması ya da dilinde büyük ihtimalle Judd'ın dölünün tadını almış olması umurunda bile değil.

O uzaklaşıyor ve ben açgözlülükle her iki partnerimi de kaptığım gibi duşa sürüklüyorum. Judd yarı uykulu ama yine de onu kontrol ediyorum.

"Çok mu fazla?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve o Mara'yı öpmeden önce ben onu öpüyorum. Seks sonrası otomatik tepkisi hemen bayılmak gibi görünüyor. Yıkıyor.

Mara ve ben de ona göz kulak oluyoruz.

"Seni seviyorum," diyor Mara'nın yüzünü sıkarak ve ona bir öpücük vererek. "Ben de seni seviyorum," diye yumuşakça yanıtlıyor.

"Ben de seni seviyorum, az önce ruhumu sikip atmış olsan bile," diyor bana sırtarak.

Ensesini tutuyorum ve henüz söyleyemediğim kelimeleri söylüyorum. "Seni seviyorum."

Judd yatak odasına dönerken Mara bana göz kırpmıyor.

"Sen... bunu henüz söylememiştin," diye utangaçça işaret ediyor. Saçlarını yıkamak için bana sırtını dönüyor ve ben de kollarımı onun ıslak, mükemmel vücuduna doluyorum.

"Kelimeler yeterli gelmiyor. Seni seviyorum demek benim her şeyim olduğunu anlatmaya yetmez Mara," diyorum ona. Vücudu kıpırdamıyor ve bana bakmak için dönüyor, siyah saçları ıslak ve gözleri parlak pembe.

"Ben de seni seviyorum. Tanışmadan önce hiç görüldüğümü hissettiğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

"Seni görüyorum prenses. Seni görüyorum."

Kollarını belime doluyor ve duşta olması gerekenden daha fazla zaman geçiriyoruz. Sonsuza kadar Toth'la birlikte kalacağım gerçeği pek de iyi değil ama eğer bu küçük prensesime sahip olmak anlamına geliyorsa, grubu güçlü kılmak için ne gerekiyorsa yaparım.

"Hadi biraz dinlenelim," diye öneriyor Mara. Başımı sallıyorum ve onu yatağa kadar takip ediyorum, zamanın sonuna kadar onu takip edeceğimi biliyorum.

BÖLÜM 31

I Judd'ın kolları belime dolandığında aile yemeğine getirmek için zakkum çiçekleri topluyordum.

Benim tatlı, hassas Judd'ım.

Terli ama yüzümün yan tarafını öperken aldırmıyorum bile.

Saç.

"Hey, tatlım."

Dönüyorum, sepetimi yere bırakıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Eğitim nasıldı?"

İnliyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Bence senin erkek arkadaşların sadist," diye takılıyor, ben de gülüyorum. "Öyle olabilirler. Ama-"

"Ama bunu takdir ediyorum. Sana yük olmayacağım. Endişelenmen gereken bir ortak olmayacağım. Özellikle de..." dudağını ısırtıyor ve gözlerini kaçırıyor.

Gömleğinin önünü
çekiştiriyorum. "Ne
zamandan beri?"

Tek elini yüzümden çekerken hâlâ dudağını çiğniyor ve avucunu açtığında küçük bir ateş parıltısı belirliyor.

"Henüz onunla pek bir şey yapamadım ama lanet olası bir hediyem var," heyecanla haykırıyor. Avucunu tutuyorum ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle inceliyorum.

"Melek kanatlarını yakmak için ateş topuna ihtiyacın yok. Bu inanılmaz Judd." Kollarımı boynuna doladım ve sıktım. "Bunu nasıl anladın?"

"Toth tam bir pislik gibi davranıyordu ve ben de o kadar sinirlendim ki bir baktım altımdaki minderi ateşe veriyorum" diye anlatıyor.

"Bu harika. Seninle gurur duyuyorum," diyorum ve o da gülümsüyor. Judd'ı mutlu etmek çok kolay. Bu kadar saf ve nazik birini hak ettiğimden emin değilim ama umurumda değil. O benim ve onu Elvor'la paylaşacağım ama ikisi de gerçekten kime ait olduklarını biliyorlar.

"Diğerleri nerede?" diye soruyorum.

"Akşam yemeğinde bizimle buluşacaklar," diyor.

"Git elini yüzünü yıka, biz de malikaneye gidelim."

Judd eğildi ve eve koşmadan önce bana hızlı bir öpücük verdi. Artık babamın yanında olmaktan korkmuyor. Genel olarak Judd korkmuyor ve içimden bir ses bunun benim yüzümden olduğunu söylüyor. Sadece köşesinde onu destekleyen birine ihtiyacı vardı.

Bir güce sahip olduğunu ve bundan sonra savaş alanında çaresiz kalmayacağını bilmek büyük bir rahatlama.

Melekler arasında sessizlik hakim, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. İçeri girip akşam yemeği için üstümü değiştirmek üzereydim ki Blair'in kulübeye yaklaştığını gördüm.

"Selam," diyorum önce ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. " var?" Soruyorum

On

u. "Yardıma ihtiyacım var," diyor.

Kız kardeşimden ya da herhangi birinden duyacağımı hiç düşünmediğim sözler

Birini öldürmemek bağlamında değil. Oh, pekala. Belki Blair birini öldürmemi istiyordur.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Stevie'yi cehenneme götürmeme yardım edeceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" "Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Onu buldum. Peki benden nefret etmesine neden olmadan onu buraya nasıl getirebilirim?" Blair biraz kaybolmuş ve umutsuz görünüyor. Eski ben bunun tadını çıkarırdım ama yeni ben, iyi bir kardeş olan, insanları seven, suçluluk ve merhamet gibi şeyler hisseden Mara bunu yapmıyor.

"Hâlâ meleklerden kaçıyorlar mı?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor. "Bir meleği öldürmesi için ona ihtiyacımız var. Nefsi müdafaa olup olmaması önemli değil. Seni cehenneme göndermek için bundan daha sert bir şey düşünemiyorum."

"Bunu nasıl başarabilirim ki?"

"Onu sonsuza dek isteyen diğer iblislerle birlikte mi?" Ben soruyorum, o yine başını sallıyor. "Onları kendi yararına kullan."

Blair dilini şaklatıyor. "Kas'ı bilmem ama Asmo'yu kesinlikle kendi tarafıma çekebilirim."

Hançerimi çıkarıp Blair'e veriyorum. "Bunu ona ver ve kendini koruması için olduğunu söyle, başka bir şey için değil."

Blair bıçağı alıyor ve tekrar bana bakıyor. "Teşekkür ," diyor usulca. "Dax nerede?"

"Zaten içeride, eminim babam kışını çiğniyordur," diyor omuzlarını silkerek. "Şeytan'ın kızıyla çıktığı için böyle oluyor." Judd dışarı çıktığında

"Bunu hissediyorum," diye onaylıyor. "Akşam yemeğine gittik Yoksa ne?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Her birimiz ayrı ayrı yemek odasına geçiyoruz.

Güzel, sakın, sevimli bir aile yemeği bekliyordum.

Kıskançlık beklemiyordum ama Blair yılanıyla yeniden bağlantı kurduğunda ve Lilith kedisi Doom'a kavuştuğunda hissettiğim şey tam olarak buydu.

Ben yaratıklara bakarken Toth sandalyemi çekiyor. Blair bunu fark etmiş olmalı ki kafasını bana doğru sallıyor ve çok havalı yılanı koluna dolanıp odaya bakıyor.

"Strateji toplantısı yaptığımızı sanıyordum," diye soruyorum.

Lilith, "Yetimhanedeki kayıtlarınızı buldum," diyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Yetimhanede yaptığın başka bir şey var mı?"

Omuzlarını silkıyor ve kedisini sevmeye başlıyor. "Olabilir. Ama konumuz bu değil. Bugün senin doğum günün" diyor. Kesinlikle bazı suçlar işlemiş. Üvey anneme gülümsüyorum. Bu terimden nefret ediyor olabilir ama o benim hiç sahip olmadığım kadar iyi bir anne. Sadece bunu yüzüne söylemeyeceğim.

Yetimhanede bana hiç söylemediler, doğum günleri önemsizdi.

Judd elinde, üzerinde *Mutlu Yıllar Mara* yazan pembe krema ile süslenmiş çikolatalı bir pastayla odaya giriyor. Odadakiler bana Mutlu Yıllar şarkısını söylerken yüzümü kaplayan gülümseme yanaklarımı acıtıyor.

"Pastadan önce yemek yemeyecek miyiz?" Babama bakarak soruyorum.

"Bırakın pasta yesinler," diye gülerek bağılıyor ve ben başımı sallıyorum ama hevesle tabağımdaki pastayı alıp ağzıma atıyorum.

"Baba, bana bir bardak şarap verir misin?" Hatamı fark edip hem Toth'un hem de babamın şaraba uzanışını izlediğimde umursamaz bir tavırla "Baba bana bir bardak şarap uzatabilir misin?" diyorum. Blair ve Dax'e baktığımda, ikisi de bir deliğe girmek ister gibi görünüyorlar.

Lilith bardağının arkasından gülüyor ve babam ellerini yumruk yapıp masaya vuruyor. Toth zamanda geri gidip ruhunu cehenneme geri göndermemek ister gibi görünüyor ama başını sallıyor.

"Efendim," diye başlar Toth.

"Lütfen kapa çeneni. Ona hediyesini versek olmaz mı?" diye homurdanıyor babam, şakaklarını ovuşturuyor, bu da Lilith'i daha çok güldürüyor. Kraliçesine ters bakıyor ama sonra bakışları yumuşuyor. Neyse ki hepimiz için gerginlik anı, yemek odasının kapı tokmağının dönmesiyle çabucak sona eriyor.

Dürüst olmak gerekirse, pastayla da mutlu olabilirdim. Pasta ve şarkılar neredeyse trajik bir şey hissetmem için yeterliydi, ezici bir neşe ve mutluluk gibi.

Ama sonra olanlar beni hıçkırığa hıçkırığa ağlattı.

Elvor odadan çıkıp elinde yavru bir rakunla geri dönüyor ve onu ellerime bırakıyor. Küçük çöp panda göğsüme sarılıyor ve kendimi aptal durumuna düşürmeden önce içimde patlayan her şeyi tutmak zorundayım.

"O benim mi?" Burnumu çekerek sordum.

"O senin. Kendi evcil hayvanını ne kadar çok istediğini fark ettik," diyor Judd.

Yavru rakunu yüzüne bakabilecek kadar tutuyorum. "Ona Tekir adını vereceğim," diye açıklıyorum ve Toth başını sallarken yanımda gülüyor.

"Bana yeni bir hançer borçlusun Judd," diye şaka yapıyor Toth ve Judd sadece başını sallıyor.

Kafa.

"Senin için başka bir şeyimiz var," diyor babam. Toth'a bir bakış daha atıyor ve savaşçı sevgilimin boğazını temizleyip biraz daha uzun oturmasını sağlıyor.

Bana ne verebileceğinden emin değilim. Ondan şüphe ettiğime, Beelzebub'ın bunca yıl beni yalanlarla beslemesine izin verdiğime inanamıyorum. Ya da buraya ilk geldiğimde onu devirmeyi düşündüğüme.

Doğrusunu söylemek gerekirse, işi oldukça berbat. Ben arka planda kalmayı seviyorum. Melekleri öldürmek ve ruhları yemek en iyi yaptığım şey ve o da bende bunu görüyor.

Bana hep olmasını istediğim gibi bakıyor, sanki onun için özel ve değerliydim gibi.

"Sen ve arkadaşların için," diye açıklıyor, ama zarfı bana uzatırken Toth'a baktıktan bir bakış fırlatıyor,

"Ama tetikte olmamız gerekiyor. Peki ya melekler?" Karşı çıkıyorum.

"Yeniden toplanıyorlar. Arada bir cehennemden çıkmak önemlidir. Kader ülkesinin tadını çıkar, sevgilim," diye teşvik ediyor.

Toth eğildi ve zarfın içinden çıkardığım nota baktı.

Sevgili kızıma,

Baban olduğum için beni gururlandırırıyorsun. Eşlerinizle birlikte cehennemden uzakta çok ihtiyaç duyduğunuz zamanın tadını çıkarın.

Koordinatlar: 35.9078 N, 127.7669 E-Planet 2.4 Wirexon Galaksisinde.

Sevgiler, Baba

Gözlerim dolmaya başlıyor ve etrafımdaki masada oturan insanlara bakarken Tabby'yi göğsüme yakın tutuyorum. Buradaki herkes beni seviyor ve ben bunu gerçekten hissediyorum. Artık şüphe ya da paranoya yok. Kendi bedenime yerleşmek için daha fazla zamana mı ihtiyacım vardı yoksa kendi sonuçlarıma mı varmalıydım bilmiyorum. Ama bunu yaptığım için çok minnettarım. Önümde duran her şeyi mahvetmediğim için.

Buna layık olmamam umurumda değil; onların sevgisini ve şefkatini açgözlülükle kabul ediyorum. Babam ve Lilith başımın üstünü öpüyorlar, ben de Toth hepimizi tatil yerimize götürmeden önce Blair ve Dax'e hızlıca sarılıyorum.

Küçük kulübeyi gördüğümde hepimizin birbirimizi öldüreceğinden endişeleniyorum ama sonra gölü görüyorum.

Gerçekten yüzebileceğim bir göl.

Tabby'nin başını öpüyorum ve onu yatağa yatırmak için aceleyle içeri giriyorum. Kıvrılıyor ve çok yumuşak sesler çıkarıyor. Onu orada bırakmak her şeyimi alıyor ama tatlı bebeğimin dinlenmeye ihtiyacı var. Dışarı çıktığımda bu gezegenin ne kadar güzel olduğunu görüyorum ve hayranlık içinde kalıyorum. Ağaçlar çok canlı ve en tatlı hanımeli gibi kokuyor ama Cehennem'in eline su dökemez. Göle doğru yürür yürümez Toth yanıma geliyor.

"Mutlu yıllar, küçük iblis," diyor Toth, kıcıma vurarak.

"Teşekkür ederim baba," diye şaka yapıyorum ve o da gözlerini bana dikip yutkunuyor. İçimden bir ses yemekte olanlar yüzünden bu gece kışımın bir şaplaktan çok daha fazlasını yiyeceğini söylüyor. "Siz hainler tüm bunları ne zamandır ?"

Judd, "Elvor'un o rakun görünümlü şeyi kendi dünyasından çalmasına yetecek kadar uzun," diyor.

"Rakun değil mi?" Elvor'a soruyorum, o da yüzünü ovuşturuyor.

"Hayır, daha uzun yaşayacak," diye cevap veriyor ve ben de tatlı Tekir'imi sonsuza kadar nasıl yaşatacağımı bulmak için bir not alıyorum. Daha yeni kollarıma verildiğini biliyorum ama onun küçük sevimli parmaklarından birini bile incitmeye cüret eden herkesi öldürürüm.

Botlarımı çıkarıyorum ve kıyafetlerimi etrafa savuruyorum. "Kimse Kara Göl'e girmeme izin vermezdi. Buradaki su çok güzel görünüyor," diyorum. İskeleden aşağı koşuyorum ve suya atlıyorum, yüzmeyi hiç öğrenmediğimi tamamen unutarak.

Elvor ilk giren kişi ve kalçalarımı tutarken altta durabilmesinin bir zararı yok.

Toth ve Judd hemen suya giriyor ve Toth bana ters ters bakıyor. "Madem yüzme bilmiyordun, neden kaçtın?" azarlıyor.

"Olabilecek en kötü şey neydi? Ben ölemem; ayrıca üçünüz de buradasınız," diyorum.

"Tehdit," diye kulağıma hırılıyor Elvor, ama beni ılık suyun içinde döndürürken kendi kişisel yüzdürme cihazım olmaya devam ediyor.

"Küçük mutlu baloncuğumuzun er ya da geç patlayacağını biliyorsunuz. Melekler Fae Âleminde yaptıklarımızın intikamını almak isteyecekler," diye hatırlatıyorum herkese. Bu hepimizin düşündüğü bir şeydi ama hiçbirimiz bunu söylemeye cesaret edememiştik.

"Bunu bizden alamazlar tatlım," diyor Judd.

Toth, "Sanki melekleri öldürmek senin için bir angarya," diye şaka yapıyor ve ben de ona su sıçratıyorum. Bu bir su savaşına dönüşüyor. Bir noktada o kadar kötüleşiyor ki Elvor bir koluyla beni tutuyor ve diğer ikisinin üzerine su sıçratmaya başlıyor.

Gülmekten karnım ağrıyor ve Elvor sonunda bizi kıyıya getiriyor.

Birisi buraya battaniye getirmeyi akıl etmiş ve hepimiz çıplak bir şekilde çimlerin üzerine uzanıp yıldızlara baktık.

Gece nemli ve neredeyse bana insan bedenimi terk ettiğim geceyi hatırlatıyor. Olmam gereken kişinin başlangıcıydı. Artık sadece kendimi değil, ne istediğimi de bildiğimi hissediyorum. Ve istediğim şey, yanımda sevdiklerimle birlikte yıldızlara bakmak.

Varlığımın çoğunu kaybolmuş ve umutsuz hissederek geçirdim. Ama burada, var olma sebebim olan üç adamın yanında yatarken, gelecek için umuttan başka bir şey hissetmiyorum. Cinayet ve kaosla dolu olabilir ama başka türlü olmasını istemezdim.

OceanofPDF.com

EPILOgUE

I Onları teker teker koparıırken melek kanına ve kanat tüylerine bulandım.
"İyi iş çıkardın Judd," diyerek onu öptüm. Işıl ışıl parlıyordu.

Bana doğru. Kanla değil, külle kaplı. Gücü arttığı ve kendini koruyabildiği için o kadar minnettarım ki.

Takımın bir parçası olmaya değer verdiğini biliyorum, ancak biz savaşırken Tabby ile evde kalmak istese de umurumda olmazdı.

İşler daha da kötüye gidiyor ve her iki taraf da her geçen gün insan kaybediyor.

Sahip olduğumuz tek büyük avantaj, Cehennem'de Cennet'ten daha fazla ruha sahip olmamız. Böylece ordularımızı daha yüksek oranda yenileyebiliyoruz. Bunu sona erdirmek için ne yapmamız gerektiğinden emin değilim ama var olan tüm melekleri öldürmemiz gerekse bile yapacağım.

Cehennem benim evim ve burada sahip olduğum iblisleri seviyorum. Bu şeyi kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Toth arkamdan koşarak geliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Sıralamaya gitmen gerekiyor," diyor. Ona dönüp bakıyorum ve başımı eğiyorum. Bana bir bakış attı ve orada beni kimin beklediğini anladım.

"Eve geç kalmayacağım, söz veriyorum," diyorum ve uzanıp ona bir öpücük veriyorum.

"Yapmasan iyi olur. Bu gece kız arkadaşıma ihtiyacım var," diye cevap veriyor. Ona sırtıyıyorum ve başımı sallıyorum. Biraz rotasyondayız. Çok kavga ettik çünkü Toth, Elvor ve Judd'ın hem aynı geceyi paylaşıp hem de ayrı geceleri olmasının adil olmadığını düşünüyor. Bu yüzden Toth haftada iki gece çalışıyor. Ve bu gece onun gecelerinden biri.

Birkaç tane daha herkes için serbest sikiş festivali oldu. Ama dürüst olmak gerekirse, teke tek zaman geçirmeyi tercih ediyorum. Judd ve Elvor'la aynı anda birlikte olmak da daha kolay ama ne zaman hepsi beni birlikte istese bunu gerçekleştiriyorum.

"Benim için Tekir'e sarılabilir misin?"

"Seni sevdiğim için şanslısın. Ona o lanet dizinin adını verdiği inanamıyorum," diyor.

"Ve seni sevdiğim için şanslısın. Yine de piramidin en altındasın," diye hatırlatıyorum gülerek. Kıcıma vuruyor ve başını sallıyor. Toth'un Tabby'yi benim kadar sevmesi bana hediye edildiğinden beri en büyük sürpriz oldu, benim tatlı iblis bebeğim. Pofuduk kızına geri dönmek için ama elimde acil konular var. Cehennemin beni bekleyen çok özel bir misafiri var.

Elvor, Toth'un arkasında ve ben koşuyorum, portaldan ayrılmak zorunda kalmadan önce onun büyük fae kollarına atlıyorum. "Gidip bir şeyi halletmem lazım. Yatmadan önce brownie yapabilir miyiz?" diye soruyorum. Bana başını sallıyor ve müstehcen bir öpücük veriyor.

"Cinayetten sonra kek mi? Sadece sen" diye yorum

yapıyor. "Bayılıyorsun," diye cevap veriyorum.

"Ve seni seviyorum," diyor bana sıkıca sarılarak.

Her biri benim farklı bir parçamı ortaya çıkarıyor. Elvor ile yanlış yapamayacağımı hissediyorum. O benim her karanlık noktamı gerçekten anlıyor ve beni bunun için seviyor. Judd bana kitaplarda okuduğunuz ya da filmlerde gördüğünüz türden bir sevgi veriyor. Bana sevgisini doğrudan ama aynı zamanda nazik bir şekilde güvenebileceğim bir insan haline geldi. Ve Toth... o benim ateşim. Onunla her gün heyecan verici ve zaman zaman birbirimizin damarına basmak çok eğlenceli. Ayrıca geçmişimi diğer erkeklerden daha iyi anlıyor. Üçüne birden sahip olmak her türlü anlayışın ötesinde.

Beni bir kez daha öptü ve gitmeme izin verdi.

Her bir ruhla birlikte odalara bakarak doğrudan tasnif alanına geçiyorum. Burası çukurdan çok daha temiz ve güzel. En iyi şekilde berbat. Her şey steril ve beyaz, ölümlere cennette olduklarını düşündürüyor. Burada ne kadar uzun kalırsam, babamın kara mizahını o kadar takdir edebiliyorum.

Kapıyı açtığımda köşeye büzülmüştü.

Beni gördüğünde alay ediyor, gözlerini deviriyor ve dizlerini vücuduna sıkıca bastırıyor.

"Bize bu kadar çabuk katılacağını düşünmemiştim."

"Evet, ben de öyle," diye öfkeyle tükürüyor.

"Yapılması gerekiyordu," diyorum kesin bir ifadeyle. Onu hiç de hatırladığım gibi değil. Farklı görünüyor, son karşılaşmamızdaki kadar neşeli ve kaygısız değil - ki bu muhtemelen daha iyi koşullar altındaydı, en azından benim için. Cehennem'e iblisliğe doğrudan geçişle geldiği için gerçekten çok şanslı.

Ayağa kalkıyor, uzun kıvılcık saçları yüzüne dökülüyor. "Ne yapılması gerekiyordu?" diye soruyor.

"Bir şekilde iblis olmak zorundaydın," diyorum, bu kızın aptal olup olmadığını merak ederek.

"Evet, kuzenimin beni buraya getirmek için öldürmesine gerek yoktu."

Şeytanlarımı Büyülemek Tarih TBD

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Leisha - Beni bu konuda motive ettiğin için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın hiçbir şekilde zamanında bitiremezdim!

Stephanie - Son dakika hatalarını bulduğunuz için teşekkür ederim ve iyi bir penis şişkinliği sahnesini takdir edebilmenize sevindim... çünkü aynı.

Sandra - Senin bu kitabı okurkenki mesajlaşmamızı görselerdi bize bağlanırlardı. Desteğiniz ve güzel ciltli kapağım için teşekkür ederim.

Nikki - Notlarınız ve saçmalıklarımı sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Kim - Ekibe katıldığınız ve bu kitabı daha iyi hale getirmek için katkıda bulunduğunuz için teşekkürler.

Lindsay - Sen hak etmediğim küçük cehennemsin.

Janey - Her zamanki gibi dürüst geri bildiriminiz için teşekkür ederiz.

Jessica - Tüm sıkı çalışman ve bu kitabı defalarca okuduğun için teşekkür ederim. Lucifer'in kendisi tarafından ödüllendirileceksin.

İçerik Yaratıcıları - Kitaplarımdan herhangi biri hakkında bir resim, yorum ya da video paylaşan herkes bilsin ki size kesinlikle bayılıyorum. İçerik oluşturmak tutkuyla yapılan bir iş ve kitabımı hakkında paylaşım yapacak kadar beğenmiş olmanız gerçekten kalbimi ısıtıyor. Sıkı çalışmanız ve çabanız için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Sarah Blue, çağdaş tatlı omegaverse, paranormal, neden romantizmi seçtiğini yazıyor. Neredeyse her türde romantizmi seviyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitaba gömülmüş ya da kindle'ını yakarken bulabilirsiniz. Romantizmin daha tatlı tarafını ve macera ve baharat eklerken ilginç karakterler yaratmayı seviyor. Güçlü kadın karakterler ve zayıflıklarını göstermeye istekli erkek karakterler yazmak, içini yapış yapış yapan bir şey.

Sarah kocası, iki oğlu ve iki sinir bozucu kedisiyle birlikte Maryland'de yaşıyor. Eğer okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen bir el işi projesi üzerinde çalışıyor ya da Tik Tok'ta geziniyordur.

OceanofPDF.com

AYRICA SARAH BLUE TARAFINDAN

Pucked Up Omegaverse

[Bir Up Paketi](#)

[PuckedKalbimle Oynama](#)

Lavanta Ayı Evreni

[Lavanta Ayı](#)

Heat Haven Evreni

[Heat Haven](#)

[Omega'nın Saplantısı](#)

[Koruyucunun Sözü](#)

[Çok Cazip](#)

[Heat Haven Tatilleri](#)

Büyüleyici Dizi

[Şeytanı Büyülemek](#)

[Büyülemek](#)

[Cehennem Kadar](#)

[Büyüleyici](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.